Koviloor Digital Library

பெருங்காப்பியப் பெண்மணிகள்

PRESENTED BY:
V. PR. PL. R.

5620

KVC0268

பழனியப்பா பிரதர்ஸ்

Koviloor Digital Library

Koviloor Digital Library

கா. வசந்தகுமார்.

பெருங்காப்பியப் பெண்மணிகள்

Pl. M. K. Murugappan,
Paganeri. R. Dt.

PRESENTED BY:
V. PR. PL. N.
KASIVISWANATHAN CHETTIAR
PAGANERI.

5620

12.11.76.

வித்துவான் ஓ. சி. குழந்தைவேல் முதலியார்
வித்துவான் த. கி. குப்புசாமி ஆழ்வார்
அர்ச். சூசையப்பர் கல்லூரி, திருச்சி.

பழனியப்பா பிரதர்ஸ்
திருச்சி : : சென்னை

பதிப்புரிமை] 1949 [விலை அணா 12

Koviloor Digital Library

முதற் பதிப்பு — ஜனவரி 1949
இரண்டாம் பதிப்பு — மே 1949

Approved by the Text-Book Committee Madras for Class use
Vide Fort St. George Gazette Part II
Page 11 For High Schools Dated 24th May, 1949.

திருச்சிறுப்பள்ளி யுனைடெட் பிரிண்டர்ஸ் லிமிடெட், திருச்சி.

Koviloor Digital Library

முன்னுரை

தமிழில் பெருங்காப்பியங்கள் ஐந்து. அவை சீவக சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, வளையாபதி, குண்டலகேசி என்பன. இவற்றுள் முன்னைய மூன்றும் அச்சில் வெளிவந்துள்ளன; பின்னைய இரண்டும் வெளி வரவில்லை.

சிலப்பதிகாரமும் மணிமேகலையும் காலத்தால் முற்பட்டவை; முறையே இளங்கோவடிகளாலும் சீத்தலைச் சாத்தனாராலும் இயற்றப்பட்டவை. இந்நூல்களில் ஒளிரும் பெண்மணிகளாகிய கண்ணகி, மாதவி, மணிமேகலை என்னும் மூவரின் வரலாறுகள் இந்நூலில் இடம் பெற்றுள்ளன.

கண்ணகி வீரச் செல்வி; மாதவி அன்புச் செல்வி; மணிமேகலை அறச்செல்வி. இவ்வீரம், அன்பு, அறம் என்னும் சிறப்பியல்புகளை நிலைக்களனாகக்கொண்டே இவர்களின் வரலாறுகள் அமைக்கப் பெற்றுள்ளன. ஆகவே, அவ்வியல்புகளை விளக்குதற்கேற்ற வகையில் தொடக்க முடிவுகளை யுடையனவாயும் சில விடங்களில் சுருக்கம் விரிவுகளை யுடையனவாயும், வரலாறுகள் புதிய முறையில் புனையப்பெற்றுள்ளன. மாதவியின் வரலாறு புதுவதாக அமைந்துள்ளது உள்ளது விரித்தலேயாம்.

இந்நூல் எழுதுவதற்குத் தூண்டுகோலாயிருந்த எங்கள் நண்பர் வித்துவான் திரு. ஐயன்பெருமாள் கோனார் அவர்களுக்கும், இதனை விருப்புடன் வெளியிட்டுள்ள தமிழ்ப்பேரன்பர் திரு. செ. மெ. பழனியப்ப செட்டியார் அவர்களுக்கும் எங்களது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

தி. சி. கு.

த. சி. கு.

Koviloor Digital Library

பொருளடக்கம்

Koviloor Digital Library

பெருங்காப்பியப் பெண்மணிகள்

I வீரச் செல்வி

1. பழந்தமிழ்ப் பெண்கள்

பழந்தமிழ் மக்கள் வீரத்தைத் தமது உயிரென மதித்து ஒழுகினர். அவர்கள் வாழ்வே வீரவாழ்வு என்று விளம்பலாம். மூச்சிலும் பேச்சிலும் வீரம்; உடையிலும் நடையிலும் வீரம்; செயலிலும் துயிலிலும் வீரம். இவை அவர்தம் அன்றாட வாழ்க்கை. வீர வுணர்ச்சி காட்ட நேராத நாளை வெறு நாளென்றே மதித்தனர்.

வீரமென்பது யாது? இழுக்கினைக் கொல்லவும் உரியதைக் கொள்ளவும் எழுகின்ற உணர்ச்சி. இது உயிர்ப் பண்பு. இப்பண்பில்லார் மக்களென்றே மதிக்கப்படார்; மாக்களென்றே இழித்துரைக்கப்படுவர்.

பகைவரை எதிர்த்துப்போரிடுவது மட்டும்வீரமன்று; உண்மையும் நன்மையுமானவற்றில் மாறு நேர்ந்தால் வீறு கொண்டு எதிர்ப்பதும் வீரமாகும். இப்பண்பில் ஆண்களேயன்றிப் பெண்களும் மேம்பட்டு விளங்கினார்கள். வீரத் தாய்மார் இல்லா நாட்டில் வீரர்கள் விளங்குவரோ?

தமிழ் நாட்டு வீரப்பெண்மணிகளில் தலை சிறந்தவள் கண்ணகி. இவள் வரலாறு பெண்களுக்கெல்லாம் பெருமையளிக்கக் கூடியது; ஆண்களுக்கெல்லாம் அறிவூட்டக் கூடியது. இருபாலாரும் உளத்தில் பதிக்க வேண்டிய உயர்ந்த பண்புகள் இவளிடம் குடிகொண்டிருந்தன.

Koviloor Digital Library

கண்ணகி (அழகிய நங்கை; கற்புக்கரசி; ஒழுக்கக் குன்று; மதிவிளக்கு; வீரக்கனல்;) கணவன் வீழ்வால் வாழ்வை நீத்த மங்கை; பண்டைத் தமிழ்ப் பெண்டிரின் ஒளி. இனி, இவள் வரலாற்றைப் பார்ப்போம்.

2. கண்ணகி திருமணம்

சோழ நாட்டின் தலைநகரம் காவிரிப்பூம் பட்டினம். இது காவிரியாறு கடலொடு கலக்கும் இடத்தில் இருக்கிறது; சிறந்த துறைமுகப்பட்டினமாய் விளங்கியது. இந்நகரில் பெருங்குடியர் மரபில் பிறந்தவன் மாநாய்கன் என்னும் மாண்புமிக்க வணிகன். இவன் மழைபோலுதவும் மாமலர்க் கையினையுடையவன். இவனுடைய அருமை மகள் கண்ணகி.

இவள் அழகினாலும் அரும்பண்பினாலும் பெண்கள் கொண்டாடும் பெருமையுடையவள்; நற்பண்புகளை நாள் தோறும் விரும்பி நலமுற நடக்கும் தன்மையுடையவள்; பன்னிரண்டாண்டு முற்றி, பார்த்தோர் மகிழும் பொற்புடன் மிளிர்ந்தாள்.

இந்நகரிலேயே மாசாத்துவான் என்னும் மாபெரும் வணிகன் ஒருவன் இருந்தான். இவன் பெருஞ்செல்வன்; வறியார்க்குதவும் வள்ளல். இவனது அருமைத் திருமகன் கோவலன். இவன் எழில்மிக்க இளங்குமரன்; பதினாறுண்டு நிரம்பியவன்; கல்விப் பயிற்சியிலும் கலைத்தேர்ச்சியிலும் மிக்கவன்; அறிவிலும் ஆற்றலிலும் வல்லவன்.

மாநாய்கனும் மாசாத்துவானும் ஒருநாள் ஓரிடத்தில் கூடினர். உறவினரும் சூழ இருந்தனர். எல்லோர் முன்னிலையிலும் தம் குலக்கொழுந்துகளைத் திருமணம் செய்து களிக்க உறுதி செய்து கொண்டனர். பின்னர், இச்செய்

Koviloor Digital Library

தியை யானைமீது மகளிரை ஏற்றி நகர்முழுவதும் அறியச் செய்தனர். இவ்வாறு செய்வது பழந்தமிழ் நாட்டுப் பழக்கமாகும்.

குறித்த நாளில் முரசம் முதலிய மங்கல வாத்தியங்கள் முழங்கின. முத்துக்களால் அணி செய்யப்பெற்ற பந்தரின்கீழ் மணமக்கள் அமர்ந்திருந்தனர். புத்தாடையும் பொற்கலனும் பொலிவுடன் விளங்க வீற்றிருந்த அவர்கள் இந்திராணியும் இந்திரனுமோ என்று எண்ணும்படி திகழ்ந்தனர். அவர்கள் ஒளி வீச அமர்ந்திருந்த காட்சி, காண்போர் கண்களுக்குப் பெருவிருந்தாயிருந்தது. மகளிர் மங்கல வாழ்த்துப் பாட, முரசவாத்தியம் முழங்கக் கண்ணகிக்கும் கோவலனுக்கும் திருமணம் சிறப்புடன் நிறைவேறியது. இருவரும் களிப்புக் கடலில் ஆழ்ந்தனர். மற்றவர் மகிழ்ச்சி வெள்ளத்தில் மிதந்தனர். பிற சடங்குகள் முறையுடன் நடந்து முடிந்தன.

3. இல்லற இன்பம்

ஒரு நாள் கண்ணகியும் கோவலனும் தம் மாளிகையின் மேன் மாடத்தில் இருந்தனர். அது எழுநிலை மாடத்தின் இடைநிலை மாடம். அங்கு, எழில்பெறவமைத்த அமளி இடப்பட்டிருந்தது. அதன்மீது அமர்ந்திருந்தனர் அன்பர்கள். இருவர் உள்ளத்திலும் அன்பு வெள்ளம் பெருக்கெடுத்து ஓடுகிறது. இன்ப ஊற்று சுரந்து பாய்கிறது.

அப்பொழுது கோவலன் கண்ணகியின் மதிமுகம் நோக்கி, "மாசறு பொன்னே! வலம்புரி முத்தே! காசறு விரையே! கரும்பே! தேனே! அரும்பெறற் பாவாய்! ஆருயிர் மருந்தே! உனது உயர்நலச் சிறப்பை எம்மொழிகளால் எடுத்துரைப்பேன்? உன்னை மலையிற் பிறவாத

Koviloor Digital Library

மாணிக்கம் என்பேனே! கடலிற் பிறவாத முத்து என் பேனே! வீணையிற் பிறவாத இசையென்பேனே! இவ்வா றெல்லாம் கூறினும் உனது பண்பை முற்றிலும் உரைத்த தாகாதே!" என்று பலவாறு பாராட்டினான்.

கணவன் மொழிகளால் கண்ணகி மகிழ்ந்தாள். அவள் மகிழ்ச்சி, புன்னகையாய்ப் பொலிவுற்றது. இங்ஙனம் இருவரும் மனமொத்து இன்புற்று வாழ்ந்து வந்தனர்.

புது மணமக்களைத் தனிமனைப் புகுத்தி வாழ்க்கை வளனை வகைபெறக் காட்டுவது வணிகரது வழக்கம். அதன்படி கண்ணகியும் கோவலனும் தனி மனையில் வைக்கப் பெற்றார்கள். இல்வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய எல்லாப் பண்டங்களையும் குறைவின்றி நிரப்பினாள், கோவலன் தாயாகிய பெருமனைக் கிழத்தி. இட்ட பணி களைத் தட்டின்றிச் செய்யப் பணியாளரும் தாதியரும் பலர் இருந்தனர்.

இத்தகைய சிறப்புடன் தனி மனையிலிருந்து இருவரும் மனங்களித்து இல்லறத்தை நல்லறமாய் நடத்தினர். சுற்றந் தழுவல், துறந்தோர்ப் பேணல், விருந்தினரை உபசரித்தல் முதலிய செயல்களில் கண்ணகி கண்ணும் கருத்துமாய் இருந்தாள்.

கண்ணகி எல்லோரிடத்திலும் இன் முகம் காட்டி நன்மொழி பேசிப் பொன்னெனச் சிறந்து விளங்கினாள்; ஏழைகளிடத்தில் இரக்கங்காட்டி இன்னமுதூட்டிக் குறைகளையோட்டி நாட்டினர் போற்ற நறுங்குணச் செல்வியாய்த் திகழ்ந்தாள்; கணவனுக்குச் செய்ய வேண்டிய கடமைகளை ஆர்வமுடன் செய்து, அவன் காட்டும் அன்பாம் அமுதத்தைப் பருகி, இன்ப வெள் ளத்தில் நீந்திக் களித்தாள். கொழுநனைக் குலதெய்வ

Koviloor Digital Library

மெனக் கொள்ளும் தமிழ்ப் பெண்டிரின் முறைமைப்படி கோவலனையே வழிபட்டு வாழ்ந்து வந்தாள். இவ்வாறு சில ஆண்டுகள் இவளுடைய வாழ்க்கைத்தேர் இன்ப வீதியில் துன்ப நொடியின்றித் தலைநிமிர்ந்து சென்றது.

4. பிரிவுத் துன்பம்

பகல் கழிந்து இரவு வருவது இவ்வுலக இயற்கை. இன்பம் நீங்கித் துன்பம் வருவதும் இப்படித்தான் இருக்கின்றது. பகலும் இரவும் மாறி மாறி வருவது போல், இன்பமும் துன்பமும் உருண்டு புரள்வது இயற்கை போலும்! இல்லாவிடில் இன்ப வாழ்வில் இறுமாந்திருந்த கண்ணகியின் உள்ளம் கலங்கி ஏங்கும் படி கோவலன் மனம் மாறியதேன்?

கோவலன் இசையில் வல்லவன்; யாழ் வாசித்தலில் தேர்ச்சி மிக்கவன்; செல்வத்திற் சிறந்த சீமான். ஆகை யால், புகார் நகரக் காவலனாகிய கரிகாற் பெருவளத்தான் இவனுக்கு ஓர் அழைப்பு அனுப்பியிருந்தான்.

அந்நகரில், ஆடல் பாடலில் வல்லவள் மாதவி; பன்னி ரண்டாண்டு நிரம்பியவள்; தந்தத்திற் கடைந்தெடுத்த பதுமைபோல் எழில் மிகப் பெற்றவள். இவள் தாய் அரச னிடம் சென்று தன் மகள் வித்தையை அரங்கேற்றம் செய்ய வேண்டுமென்று பணிவுடன் வேண்டிக் கொண் டாள். அக்கால முறைப்படி அரசனும் அவ்வாறே செய்ய உடன்பட்டான். நாள் குறிப்பிட்டுத் தக்கவர்களுக் கெல்லாம் அழைப்பு விடுத்தான்.

அழைக்கப்பட்டிருந்தவர்களெல்லாம் குறித்த நாளில் அரசனுடைய அவைக்களத்தில் கூடினர். அரியாசனத் தில் அரசன் அமர்ந்திருந்தான். கோவலன் அவனருகில் வேறோர் ஆசனத்தில் வீற்றிருந்தான். அரங்கேற்றம்

Koviloor Digital Library

தொடங்க அரசன் கட்டளையிட்டான். உடனே மாதவி மின்னற் கொடியென மயங்குமாறு அரங்கில் தோன்றி ஆடல்பாடல் திறமைகளைக் காட்டி அவையினரை அக மகிழச் செய்தாள்.

கோவலன் மாதவியின் இசையமுதத்தைப் பருகி இந் நிரவுலகில் பறந்து செல்வதாகக் கருதி மயங்கினன்; ஆடற் சிறப்பில் மனத்தைப் பறிகொடுத்து, அவள் தன் னுள்ளத்தில் நின்று ஆடுவதாகவே தடுமாறினன். மாத வியும் தன் வித்தையின் நுணுக்கங்களை நன்கு சுவைத்து மகிழும் கோவலன் நிலையினை உணர்ந்தாள். அதனால், அவள் உள்ளத்தில் ஊக்கம் சிறந்து பாய்ந்தது. கோவ லன் ஒருவனையே உள்ளத்தில் கொண்டு ஆடல் பாடல் களைத் திறம்படக் காட்டினள். இருவரும் ஒருவரை யொருவர் பலமுறை பார்த்தனர். அவையில் மாதவி கலைச்செல்வியாகவும், கோவலன் சுவைச் செல்வனாகவும் திகழ்ந்தனர்.

அரங்கேற்றம் முடிவடைந்தது. சோழன் மாதவி யைப் பாராட்டி, பச்சைமாலை யொன்றைப் பரிசளித் தான். அவையினர் கலைந்து சென்றனர். கோவலன் மாதவி இல்லம் சென்று அவளைத் தன் காதற்கிழத்தி யாகக் கொண்டு களிப்புற்றான். அப்புதிய இன்பத்தில் தன் இல்லக்கிழத்தியாகிய கண்ணகியை அறவே மறந்து மாதவி இல்லத்திலேயே தங்கிவிட்டான்.

இச்செய்தியறிந்த கண்ணகி மனம் புழுங்கினள். அவள் மகிழ்ச்சி யெல்லாம் பறந்தோடியது. நறுமலர் பூத்துத் தேன் துளிகளைச் சிந்திய இன்பப் பூங்கா, மாய வித்தைபோல் மறைந்து பாலைவனமாய்த் தோன்றியது.

Koviloor Digital Library

5. மனத்துயர்க்கு மாற்று

கண்ணகியின் மனத்துயரை யாரால் மாற்ற முடியும்?

கோவலன் அன்புதான் அத்துயர்ப் பிணிக்கு மருந்து. கோவலனின் அன்புநீர் இன்மையால் கண்ணகியின் உள்ளப்பயிர் செழிப்பின்றி வாடியது; நாளுக்கு நாள் உடல் மெலிவுற்றாள். தளிரடிகளில் சிலம்பணியவில்லை; துடியிடையில் மேகலை புனையவில்லை; காதணி கழுத்தணியேதும் அணியவில்லை; அயில் பொருகண்களில் அஞ்சனம் எழுதவில்லை; திங்கள்போல் நெற்றியில் திலகம் இடவில்லை; நெறித்த கூந்தலில் நெய்யும் பூசவில்லை; 'காதலன் என்று வருவான்; கட்டழகனை எப்பொழுது காண்போம்' என்ற ஏக்கமே உருவாய், கடவுளைக்காணும் நோக்குடன் தவமியற்றும் முனிவரைப்போல், கண்ணகி வீட்டின்கண் இருந்தாள்.

இவள் துயரத்தியினை அவ்வப்பொழுது தனது அன்புரை என்னும் குளிர் நீரால் தணித்து வந்தாள், தேவந்தி என்னும் ஒருபார்ப்பனி. இவள் புகார் நகரத்தவள்; இளமை முதல் கண்ணகியுடன் பழகித் தோழமை கொண்டவள்; கணவனைப் பிரிந்து வாழ்பவள். ஆதலால், கணவனைப் பிரிந்து வருந்தும் காரிகையின் உள்ளம் எவ்வாறு சுடும் என்பதை நன்கறிந்தவள். எனவே, கண்ணகியின் நிலை கண்டு அனல் கண்ட மெழுகென உள்ளம் உருகி ஆறுதல் மொழிகளால் தேறுதல் கூறலானாள்.

கண்ணகிக்கு இவளிடம் அன்பு மிகுதி. இவளிடம் பேசுவதால் தன் நெஞ்சையழுத்தும் துயரப்பளு சிறிது குறைந்து மனவமைதி ஏற்படுவதையுணர்ந்து, அடிக்கடி இவள் கூட்டுறவை விரும்பினாள்; உற்றதையுரைத்து ஆறுதல் பெறுவாள்.

Koviloor Digital Library

தேவந்தி புகார் நகரிலுள்ள சாத்தன் கோயிலுக்குச் சென்று வணங்கி வருவது வழக்கம். வழக்கம்போல் அங்குச் சென்றாள்; அறுகு, சிறுபூளை, நெல் ஆகியவற்றைத் தூவி வணங்கினாள்; "கோவலனும் கண்ணகியும் கூடி வாழ அருள் புரிவாய்" என்று வேண்டினாள். பின்னர், கண்ணகி இல்லம் வந்தாள். 'நீ உன் கணவனுடன் கூடி இன்பம் பெறுவாய்' என்று வாழ்த்தினாள். தேவந்தியின் இவ்வன்புரை கண்ணகியின் அகப்பிணிக்கு அருமருந்தாயிருந்தது.

கண்ணகி, தோழியின் அன்பால் ஆறுதல் கொண்டு நன்றி நிறைந்த கண்களால் பார்த்து, "தோழி! உன் அன்பு மொழிகளை அகங்குளிர ஏற்றுக் கொள்கிறேன். ஆயினும், என் உள்ளம் ஐயுறுகின்றது. ஏனெனில், அதற்குரிய நிகழ்ச்சி ஒன்றுண்டு" என்றாள்.

"நிகழ்ச்சியா? அஃதென்ன? கண்ணகி! அதை உள்ளவாறு உரைப்பாய்" என்று தேவந்தி பதைப்புடன் கேட்டாள். கண்ணகி பின்வருமாறு கூறலானாள்.

6. கண்ணகி கனா

"தோழி! நேற்றிரவு ஒரு கனாக் கண்டேன்; அதைக் கேட்பாய். நானும் என் கொழுநனும் இந்நகரை விட்டு வேறொரு நகர் நோக்கிப் போனோம். அங்ஙனம் போகும் பொழுது எமது அன்பர் என்னை இணைபிரியாது கைகோத்து அழைத்துச் சென்றார். நாங்கள் போய்ச் சேர்ந்த அந்நகரிலுள்ளார் எங்கள் மீது படாப் பழியொன்று ஏற்றி என்னைத் தூற்றினர். என் கொழுநற்கு ஒரு தீங்கு நேர்ந்ததென்றும் சாற்றினர். யான் யாது செய்வேன்? இடுதேள் விழப்பெற்றவள் போலப் பதறினேன்; கதறினேன். அத்தீங்கைப் பொறுக்கலாற்றாது

Koviloor Digital Library

மனவுறுதி கொண்டேன்; மன்னன் முன்னிலையிலும் சென்றேன்; கணவர்க்கேற்பட்ட இழுக்கினைக் குறித்து வழக்குரைத்தேன். ஐயோ நான் என்ன சொல்வேன்? என்னால் அரசனுக்கும் அந்நகருக்கும் பெருந்திங்கு ஏற்பட்டது. இதன் பயன் என்னவோ என்று என் மனம் ஏங்குகின்றது. ஆருயிர்த்தோழி! இதனை உன்னிடம் உரைக்க வேண்டும்என்று என்னுள்ளம் ஆவலுடன் உன்னை எதிர்நோக்கிக்கொண்டிருந்தது. இதைப்பற்றி நீ என்ன நினைக்கின்றாய்? சொல்க" என்றாள் கண்ணகி.

தேவந்தி கண்ணகியின் கனவைக் கேட்டு மனம் வருந்தினாள். ஆயினும், அதை வெளிக் காட்டாது, "கற்புடையாய், கண்ட கனவால் கலக்கமுறாதே. நீ உன் கணவனால் வெறுக்கப்படவில்லை. முன் பிறவியில் நீ உன் கணவன் பொருட்டுச் செய்யவேண்டிய ஒருநோன்பைச் செய்யத் தவறியுள்ளாய். அதனாலேயே இத்தகைய திங்குகள் நேர்ந்துள்ளன. அவை, உன்னை வருத்தாமல் ஒழிவனவாக. இத்துயர் நீங்குதற்குரிய ஒரு செய்தியைச் சொல்கின்றேன் கேட்பாய் :

"காவிரி கடலொடு கலக்கும் சங்கமுகத்துக் கருகில் இரண்டு குளங்கள் இருக்கின்றன. அவை சோமகுண்டம், சூரிய குண்டம் என்று சொல்லப்படும். கணவன் காரணமாகப் பிழை புரிந்தோர் வந்து அவற்றில் மூழ்கின், அப்பாவத்தைப்போக்கும் தகைமைவாய்ந்தவை அக்குளங்கள். அவற்றில் மூழ்கி எழுந்து, காமவேள் கோட்டம் சென்று வணங்கியவர்கள், கணவன் அன்பை மிகுதியும் பெறுவர். இவ்வுலகில் இன்புறுதலன்றித் தேவருலகினும் சென்று கணவனைப் பிரியா நல்வாழ்வு பெறுவர். கற்பரசி, நாமும் ஒருநாள் அங்குச் சென்று அக்குளங்களில் நீராடிக் காமனை வணங்கிக் களிப்படைவோம்" என்றாள்.

Koviloor Digital Library

தேவந்தியின் அன்பு மொழிகளைக் கேட்ட கண்ணகி, துயரநிலையிலும் சிறிதுபுன்முறுவல் கொண்டாள். "அன்பு நிறைந்த தோழி! உன்மொழிகள், என்மீது நீகொண்டுள்ள ஆர்வ மிகுதியை நன்கு காட்டுகின்றன. எனது பழவினையைக் கழிக்கக் கழுவாய் கூறினை. அதன் பொருட்டு நான் நன்றி பாராட்டுகிறேன், ஆனால், ஒன்று கூறுகிறேன் கேட்பாய்: பயனை விரும்பி நீராடுதலும், பிற தெய்வத்தைத் தொழுதலும் எம்மவர்க்கு இயல்பன்று. தமிழகப் பெண்டிர் தம் கொழுநரையே கடவுளெனப் போற்றி வழிபடுவர். இதனை உணர்க" என்றுரைத்தாள்.

7. கோவலன் வருகை

கண்ணகி, தேவந்தியுடன் உரையாடிக் கொண்டிருக்கும் போது ஒரு பணிப்பெண் விரைந்து உள்ளே வந்தாள். வந்தவள் கண்ணகியை நோக்கி, 'அம்மா! தங்கள் தலைவர் நமது இல்லத்தை நோக்கி வருகின்றார்' என்று களிப்புடன் மொழிந்தனள். பணிப்பெண் கூறிய செய்தி, கண்ணகியின் உள்ளத்தில் அமுதம்போல இன்பமூட்டியது. நன்றியுடன் அவளை நோக்கினாள். தேவந்தியும் களிப்பெய்தினாள். தன் கொழுநனை எதிர் சென்று வரவேற்கும் பொருட்டு, கண்ணகி இருக்கையை விட்டு எழுந்தாள். தேவந்தி விடை பெற்று வெளியேறினாள். பணிப்பெண்ணும் தொடர்ந்து சென்றாள்.

சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் கோவலன் வந்தான். கண்ணகி அகமும் முகமும் மலர்ந்து தனது பார்வையாலேயே வரவேற்றாள். கோவலன் முகத்தில் கவலை படர்ந்திருந்தது; களிப்பும் இடையே காணப்பட்டது.

கோவலன் உள்ளே வந்ததும், நேரே பள்ளியறை புகுந்தான்; அழகிய சேக்கையில் அமர்ந்தான். கண்ணகியும் வாடிய கொடியென மெல்ல நடந்து அவன் பின்

Koviloor Digital Library

சென்று சேகனையின் அருகில் சாய்ந்து நின்றாள். இருவரும் சிறிது நேரம் பேசாநிலை யெய்தினர். அந்நிலையில் அவர்கள் உள்ளக் களிப்பை எவரே உரைக்க வல்லார்! 'பிரிந்தவர் கூடினால் பேசவும் வேண்டுமோ?' கோவலன், அன்பு நிறைந்த கண்களால் அவளைப் பார்த்தான். காதலியின் மேனி வாட்டம் அவன் நெஞ்சை ஆயிரம் ஊசி கொண்டு குத்துவதுபோல் துன்புறுத்தியது. தான் செய்த தவறு எவ்வளவு பெரியது, கொடியது என்பதை உணர்ந்தான். 'மனைவிதானே, நாம் என்ன கொடுமை செய்தாலும் பொறுத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டியவள் தானே' என்று கயவர்கள் எண்ணுவதுபோல் எண்ணவில்லை கோவலன். அறிவுச்சுடர் வீசும் கலைஞனன்றோ அவன்? நேர்மையும் அறிவுமுடையோர், செய்த குற்றத்திற்கு வருந்துவது இயல்பன்றோ?

கோவலன் கண்ணகியை நோக்கி, "அன்பின் உருவே! உன் நிலை என் நெஞ்சைச் சுடுகிறது. அறிவிழந்த என் செயல் என்னை வெட்கமுறச் செய்கிறது; மயங்கிய நிலையில் ஏற்பட்ட மனத்தடுமாற்றம் மதியைக் குலைத்து விட்டது; மாண்பைப் பறித்துவிட்டது. கற்புக்கருங் கலமே! இழிவான வழியில் சென்ற என்னைப்பற்றி என்னென்னவோ எண்ணியிருப்பாய். இனிய நீரோடை அருகிலிருக்க அதைப் பருகிக் களைநீங்கி இன்பமடையாமல் கானல் நீரைக் கண்டு மயங்கியோடிக் காலோய்ந்து துன்புற்று வந்த கசடனைப்போலானேன்; மலையெனத்திரண்ட செல்வத்தைத் தொலைத்த மதியிலியானேன். செல்வக் களிப்பில் சிதறிய என்னறிவு, செல்வம் நீங்கவும் தெளிவு பெற்றது. ஆயினும் மிக்க செல்வத்தில் மேம்பட்டு விளங்கிய எனக்கு, வறுமைஎன்பது வெட்கம்தருகின்றது. என்செய்வது?' என்று கழிவிரக்கம் கொண்டு கழறினன்.

Koviloor Digital Library

கோவலன் கூறியவை அவன் உள்ளத்திலிருந்து வெளிவந்த உண்மை மொழிகளே. என்றாலும், கண்ணகிக்கு அவை வேறு எண்ணத்தையுண்டாக்கின. 'ஓகோ, மாதவிக்குக் கொடுக்கப் பொருள் இல்லைபோலும். அதனால்தான் வறுமை வெட்கம் தருகின்றது என்கின்றார்' என்று நினைத்தாள். ஆனால், அதன் பொருட்டுக் கணவன்மீது வெறுப்போ சினமோ கொள்ளவில்லை. கணவனுக்கு ஏற்பட்ட கவலையை ஒழிக்கவே வழி தேடினாள். அவளிடம் பொருளும் இல்லை; அணிகலன்களும் இல்லை. எல்லாம் மாதவிக்குக் கொடுத்துத் தீர்ந்து போய்விட்டது. எதைக் கொடுப்பது என்று எண்ணினாள். ஓர் எண்ணம் உதித்தது,

பழந்தமிழ்ப் பெண்கள் காலில் அணியும் ஒருவகை அணிகலன் உண்டு. அதற்குச் சிலம்பு என்று பெயர். சிறு பருவத்திலிருந்தே இதனைப் பெண்கள் அணிவர். மணம் முடிந்து கணவன் இல்லம் புகுந்த பின்னர், இச் சிலம்பைக் கழற்றி வைத்துவிடுவர். இவ்வாறு சிலம்பைக் கழற்றிவைப்பது ஒரு சடங்காக நடைபெறும். இதற்குச் 'சிலம்புகழி நோன்பு' என்று பெயர் வழங்கியது. இம் முறையில் கண்ணகி தன் கொழுநன் இல்லம் புகுந்த பின்னர், தான் கழற்றி வைத்திருந்த சிலம்பு அவள் நினைவிற்கு வந்தது.

கண்ணகியின் முகம் மலர்ந்தது. அகத்தில் சுரந்த களிப்பெல்லாம் முகத்தில் பாய, 'ஆருயிர்த் தலைவரே, பொருளில்லையே என்று நாணவேண்டாம்; மனந்தளர வேண்டாம். என்னிடம் இன்னும் இரண்டு சிலம்புகள் இருக்கின்றன. அவற்றைத் தருகின்றேன். அவற்றைப் பெற்று மகிழ்க' என்று சொன்னாள்.

Koviloor Digital Library

அமுதமெனச் செவியில் நிறைந்த அம்மொழிகளால் கோவலன் களித்தான். "ஆருயிர் நங்காய்! உன் அன்பை என்னென்று மொழிவேன். நீ சொன்ன சிலம்பை முதலாகக் கொண்டு வாணிகம் செய்து இழந்த செல்வத்தை மீட்பேன். இச் சிலம்புகளை இந்நகரில் விற்பது நமது பெருமைக்கு இழுக்குத் தரும். ஆகையால் மதுரை மாநகர் சென்று இதனை விற்கவேண்டும். விடியற் காலையில் இந்நகரைவிட்டுப் புறப்படுவோம்; அதற்கு வேண்டியன செய்க" என்றான்.

கோவலன் இனி மாதவியில்லம் செல்லான் என்பதை யுணரவும், கண்ணகி உள்ளத்தில் உவகை பொங்கியது. அதனால், உடம்பில் புத்துணர்ச்சி தோன்றியது. தளர்ச்சி நீங்கி, கிளர்ச்சியோங்கியது. வாட்டம் பறந்து வலிமை பிறந்தது. மிக்க சுறுசுறுப்புடன் புறப்பாட்டுக்கு வேண்டியவற்றைச் செய்யலானாள்.

8. கவுந்தியடிகளின் துணை

மதுரைக்குப் புறப்படவேண்டும் என்று கோவலன் கூறிய மொழிகள், கண்ணகிக்கு அமிழ்தம்போல் இன்பமளித்தன. செல்வம் தொலைந்து வறிய நிலையடைந் தமைக்கு வருந்தாமல் மகிழ்ந்தாள். ஏன்? செல்வ நிலை கணவனைப் பிரித்துத் துன்பமளித்தது; வறுமை நிலை கணவனைக் கூட்டி இன்பமளித்துள்ளது.

இரவு நெடுநேரம் வரையில் சுறுசுறுப்பாகக் காணப் பட்டாள் கண்ணகி. பயணத்திற்கு வேண்டிய ஏற்பாடு களைச் செய்தாள். கணவனுடன் இன்னுரையாடிக் களித்தாள். பின்னர், சிறிது நேரம் இருவரும் கண் ணுறங்கினர். விடியற்காலையில் விழித்துப் புறப்பட்டனர்.

Koviloor Digital Library

புகார் நகரைக் கடந்து வெளிவந்தனர். சோலையைக் கடந்தனர். சில கல்தொலைவு செல்வதற்குள் கண்ணகி கால் தளர்ந்தாள். நெடுந்தொலை நடந்தறியா மலரடிகள் நடக்க முடியாமல் வருந்தின. இந்நிலையில் ஒரு இளமரச் சோலையை அடைந்தனர்.

பூங்கொடிபோன்ற கண்ணகி தன் கணவனைக் கனிவுடன் நோக்கி "மதுரை மூதூர் யாது?" என்று அரும்புபோன்ற பற்கள் அழகுடன் விளங்கக் கேட்டாள். கோவலன் தன் காதலியின் துயர் நிலையை உணர்ந்தான்; உள்ளம் உருகினான். கள்ளமில்லா உள்ளத்தாளாகிய அவள் மனத்துயரை மாற்ற எண்ணினான். தன்னகத்திலே கவலையிருப்பினும் முகத்தில் மகிழ்ச்சிக்குறி காட்டி, "மதுரை நகர் அருகிலேயே உள்ளது. இன்னும் ஆறைங் காவதமே இருக்கின்றது" என்றான். முப்பது காவதத்தை ஐந்தாறு காவதம் என்று தோன்றும்படி ஆறைங்காவதம் என்ற கோவலனின் நுட்ப அறிவைப் பாருங்கள்! கண்ணகியின் மனத்திட்பம் குறையாதிருக்கவே இவ்வாறு திறம்பட மொழிந்தான்.

இங்ஙனம் இருவரும் உரையாடிச் செல்கையில் இடையில் அறப்பள்ளியொன்றைக் கண்டனர். அப் பள்ளியில் ஆருகத மதத்தினளாகிய கவுந்தியடிகள் என்பவர் இருந்தார். அவரைக் கண்டதும் இருவரும் வணங்கினர். கவுந்தியடிகள் இருவரையும் நோக்கி, "பெருந்திருவினராகிய நீங்கள் உங்கள் நகரம், மனை முதலியவற்றைவிட்டு வறிஞரைப்போல் புறப்பட்டு வந்துள்ளது ஏன்? பெண்ணுடன் வெளிவரல் உம்மரபினுக்கு உரியதன்றே! எதன் பொருட்டு இவ்வாறு வந்துள்ளீர்? என்று கேட்டார்.

கோவலன் அடிகளை நோக்கி, "மாதவத்தீர்! தங்கள் வினாவுக்கு விடையளிக்கும் வல்லமையில்லாதவனாயிருக்

Koviloor Digital Library

கின்றேன். முன்னோர் தொகுத்த பொருட் குவியலை முறையின்றி முழுதும் தொலைத்துவிட்டேன். நிதி கரைந்ததும் மதி பிறந்தது. அழித்த பொருளை வாணி கத்தின் வாயிலாகச் செழிக்கச் செய்ய விரும்பினேன். மதுரை நகரே விருப்பம் நிறைவேறுதற்குரிய சிறந்த இடமெனக் கொண்டு இருவரும் புறப்பட்டோம். இதுவே காரணம்" என்றான்.

இதைக்கேட்ட கவுந்தியடிகள், "நன்று! நன்று!! மதுரை நகரம் மிகத் தொலைவிலுள்ளது. இம் மடக்கொடி யாள் அடிகள் அவ்வளவு தூரத்தைக் கடக்கமுடியுமோ? மேலும், வழிகளோ கல்லும் முள்ளும் நிறைந்தவை. அவ் விடங்களில் இவள் எவ்வாறு நடப்பாள்? என்னவோ புறப்பட்டு விட்டீர்கள். நான் தடை செய்தாலும் கேட்க மாட்டீர்கள். ஆதலால், இம்மங்கைக்குத் துணையாக நானும் வருகிறேன்" என்று இரக்கம் தோன்ற இனிமை யுடன் புகன்றார்.

கோவலன் மகிழ்ந்தான். "அடிகளே! தங்கள் பேரன் பிற்கு எங்கள் நன்றியறிதலான வணக்கம். தங்கள் அருள் மொழிகளால் இம்மெல்லியல் துயரம் நீங்கி இன் புறுவாள். வழிச் செலவின் துயரம் இனி என் மனத்தை வருத்தாது. விரைவில் மதுரை சேர்தல் உறுதி" என்று பாராட்டிப் பேசினான்.

பின்னர், கவுந்தியடிகள், செல்லும் வழியிலுள்ள இன் னல்களை விளக்கிக் கூறினார். கூறியபின் மூவரும் புறப் பட்டுப் பல நாட்கள் நடந்து, பலவிடங்களையும் கடந்து, சீரங்கம் என்னும் திருப்பதியை அடைந்தனர். அங் கிருந்து ஓடமேறிக் காவிரியைக் கடந்து தென்கரையை யடைந்து குளிர் மரச்சோலையில் தங்கினர்.

Koviloor Digital Library

9. கயவனும் பரத்தையும்

வீண்மொழி பேசும் கயவன் ஒருவனும், வம்புமொழி பேசும் பரத்தை ஒருத்தியும் அவ்வழியாக அங்கு வந்தனர். இருவரும் நாணமின்றிப் பெருங்குரலில் பேசிக் களித்து நகைத்துக் கொண்டே வரலாயினர். காண்போர் நம்மைப்பற்றி யாது கருதுவர் என்ற கூச்சமே அவர் களிடம் இல்லை.

இருவரும் சோலையை யடைந்ததும் கண்ணகியையும் கோவலனையும் உற்று நோக்கினர். இரதியும் மன்மதனும் போன்ற இருவரது அழகிய தோற்றம் அவர்கள் மனத் தைக் கவர்ந்து வியப்பை யூட்டியது. சிறிது நேரம் பார்த்த பின்னர் இருவரும் ஒருவரை யொருவர் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டனர். அவ்வழகியும் அழகனும் யாவர் என்று அறியவேண்டுமென்று அவாவியது இருவர் உள்ளமும்.

உடனே, இருவரும் கவுந்தியடிகளிடம் சென்றனர். "தவக்கோலம் கொண்டுள்ள அம்மையே! காமனும் இரதியும் போன்ற இவர்கள் யாவர்?" என்று கேட்டனர்.

கவுந்தியடிகள் இருவர் போக்கையும் அறிந்து அறிவுறுத்தும் முறையில், "நீங்கள் அறியாமையால் இங்ஙனம் வினவுகின்றீர்கள். இவ்விருவரும் நம்போன்ற மக்கள் உடம்பு பெற்றவரே. நீங்கள் நினைப்பது போல் காமனும் இரதியும் அல்லர். என் மக்களே இவர்கள்" என்று அமைதியுடன் மொழிந்தனர்.

இதைக் கேட்ட கயவனும் பரத்தையும் நகைத்தனர். "அம்மையே! நீங்கள் கூறுவது விந்தையாயிருக்கிறதே! இது போன்ற ஒரு செய்தியை நாங்கள் எங்கும் கேட்ட தில்லை. இவ்விருவரும் உங்கள் மக்கள் என்று கூறினீர். ஒரு வயிற்றில் பிறந்தவர் கணவனும் மனைவியும் ஆதல்

Koviloor Digital Library

எங்கேனும் கேட்டதுண்டோ? எல்லாம் அறிந்த நீங்கள் இவ்வாறு தெரிவித்தது எதனால்? காரணமிருந்தால் கூறும்" என்று இகழ்ச்சிக் குறிப்புடன் கூறி மேலும் சிரித்தனர்.

தவமுதாட்டியாகிய கவுந்தியடிகள் யாவரையும் தம் மக்களாக மதிக்கும் உயர்நிலையிலிருந்து மொழிந்த கருத்தை வீணர்கள் உணரவில்லை. உண்மையில் தம் மக்கள் என்றே கூறியதாகக் கொண்டனர். அதனாலேயே இங்ஙனம் அறிவற்ற மொழிகளை முறையற்ற பான்மையில் மொழிந்தனர்.

இதைக் கேட்ட கண்ணகி, 'இவர்கள் வீண்மொழி பேசிப் பழிதேடிக் கொள்ளுகின்றனரே! தவ மூதாட்டி வெகுண்டால் இவர்களுக்கு என்ன தீங்கு ஏற்படுமோ!' என்று அஞ்சி நடுங்கினாள்.

வீணர் மொழி கவுந்தியடிகளுக்குச் சினமூட்டியது. உடனே, "புல்லர்களே! முறையற்ற மொழிகளைப் பேசிய நீங்கள் முட்களையுடைய காட்டில் திரியும் முதுநரிகளாகக் கடவீர்" என்று சாபமிட்டார். தவத்தினர் மொழி தவறாது பலிக்குமாதலால், உடனே இருவரும் நரிகளாகி ஊளையிடத் தொடங்கினர்.

கண்ணகியும் கோவலனும் இதைக் கண்டு இரக்கம் கொண்டனர். கவுந்தியடிகளை நோக்கிக் கைதொழுது "இவர்கள் செயல் தவறுடையதே. ஆயினும் அறியாமையாலேயே இவ்வாறு செய்தனர். ஆகையால் இவர்கள் நரியுருமாறி மனிதவுருப் பெறுங்காலம் யாதென்று அருள வேண்டும்" என்று வேண்டிக்கொண்டதில் கண்ணகியே பெரிதும் மனம் குழைந்து பரிவுடன் பேசினாள். கவுந்தியடிகளின் மனமும் இரங்கியது. உடனே, "அறியாமையால் தவறுசெய்த இவர்கள் உறையூர்ப் புறத்துள்ள காட்டில் ஓராண்டளவும் திரிந்து, பின்னர் பழைய வடிவம் பெறுவர்" என்று அருள் சுரந்தார். பிறகு அங்கிருந்து புறப்பட்டு மூவரும் உறையூரை யடைந்தனர்.

Koviloor Digital Library

10. ஐயை அருள்மொழி

இரவுப் பொழுது உறையூரில் கழிந்தது. வைகறையில் மூவரும் புறப்பட்டனர். சிறிது தூரம் சென்று அங்கிருந்த சோலையிலுள்ள ஒரு மண்டபத்தில் இருந்தனர். அப்பொழுது மறையவன் ஒருவன் அங்கு வந்தான். அவனிடம் மதுரை செல்லும் வழித்திறத்தை வினவியறிந்தனர். பிறகு மெல்ல நடந்து சில ஊர்களைக் கடந்து கொடும்பாளூரைக் குறுகினர். அங்கிருந்து, முப்பிரிவாகப் போகும் வழியில் நடுநெறியே செல்வாராயினர். அவ்வாறு செல்லுங்கால், கவுந்தியடிகளும் கண்ணகியும் வழிநடை வருத்தமும் நீர் வேட்கையும் மிகுந்ததால் ஓரிடத்தில் தங்கினர். கோவலன் தாமரை யிலையில் தண்ணீர் கொணர்ந்து கொடுத்தான். இருவரும் நீர் பருகி வேட்கை தணிந்தனர்.

செல்லும் வழியோ அருஞ்சுரம். கதிரவனின் வெப்பமோ கடுமை. கண்ணகியோ உடல் சோர்ந்து விட்டாள். சிவந்த அவளிரு பாதங்கள் கொப்புளங் கொண்டு வருந்தின. இந்நிலையில் கண்ணகியை அழைத்தேகுவது அரிதென்று கண்டார் கவுந்தியடிகள். உடனே அருகிலிருந்த ஐயை கோயிலுக்கு இருவரையும் அழைத்துச் சென்றார். அன்று மூவரும் அக்கோயிலிலேயே தங்கி இருந்தனர்.

ஐயை கோயிலை அடுத்து வேட்டுவக் குடிசைகள் பல இருந்தன. அவற்றில் வாழும் வேடுவர் ஐயைக்குத் தொண்டியற்றுவோராவர். ஐயை தேவியை வேண்டிக் கொண்டே எச்செயலையும் செய்வர். ஆண்டுக்கொரு முறை யாவரும் கூடி ஆசைதிரப் பூசை போட்டு வழிபட்டு வணங்கிக் களிப்பர். கண்ணகி முதலிய மூவரும் தங்கியிருந்த நாளன்று இத்தகைய பூசை நடந்தது. மூவரும் விந்தையுடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். அது நடந்த முறை வருமாறு :

Koviloor Digital Library

சாலினி என்னும் பெயருடைய தேவராட்டி மருள் கொண்டு மன்றின் நடுவில் நின்ருள். மெய்ம் மயிர் சிலிர்க்க, கைகளையுயர்த்திக் குரவையிட்டுக் கொக்கரித் தாள்; ஆடிஞள். வேடர்கள் வியப்புடன் சுற்றி நின்ருர் கள். "ஏ! வேடர்களே! தேவிக்குப் பூசை போட்டு எவ்வளவு காலம் ஆயிற்று! அவளை மறந்தீர்கள்; வில் வன்மை கெட்டீர்கள். ஊர் வளம் குறைந்தது. மறக்குடி மக்களாகிய நீங்கள் சினம் குன்றிப் போனீர்கள். இனிக் காலங் கடத்தாதீர்கள். பலிக்கடன் செலுத்துங்கள்" என்று வாக்குரைத்தாள்.

அப்பொழுது எயினர்கள் எல்லோரும் கூடி ஐயைக்குப் பூசையிடுவதென முடிவு செய்தனர். உடனே, வழக்கப்படி தங்குலப்பெண் ஒருத்திக்கு ஒப்பனை செய்யத் தொடங் கினர். அவள் கூந்தலைச் சடையாகப் பின்னினர். அதைப் பாம்பின் குட்டிபோல் கட்டினர். அதில் பன்றியின் சிங்கப்பல்லை மூன்ரும் பிறைபோல் அணிந்தனர். புலிப் பற்களை ஒழுங்காகக் கோத்துத் தாலியாகச் சூட்டினர். புலித்தோலை மேகலையாக அணிந்தனர். வில்லை வளைத்துக் கையில் கொடுத்தனர். கலைமான்மீது ஏற்றினர்.

பின்னர், பல வாத்தியங்கள் முழங்கின; எயிற்றியர் எடுத்து வந்த சுண்ணம், சாந்தம், பூ, எள்ளுருண்டை, நிணச்சோறு முதலிய பல பொருள்கள் ஐயை திருமுன் படைக்கப்பட்டன. யாவரும் அம்மையின் அடிதொழுது ஏத்தினர்; வேண்டினர்.

தேவி பூசைக்கு மகிழ்ந்தாள்; தேவராட்டி மேல் பொருந்தினுள். அவள் ஆடிக்கொண்டே கண்ணகியைச் சுட்டி "இவளோ கொங்கச் செல்வி! குடமலை மலையாட்டி! தென்றமிழ்ப்பாவை! செய்தவக் கொழுந்து! ஒரு மாமணியாய் உலகுக் கோங்கிய திருமாமணி!" என்று ஆவேசத்துடன் கூறினுள்.

Koviloor Digital Library

இது, கண்ணகிக்கு இனி வரக்கூடிய தெய்வீகப் பெருநிலை. இதை உணரவில்லை கண்ணகி. "சாலினி மருள் கொண்டு அம்மயக்கத்தில் கூறினாள்" என்று கருதி அவளை இகழ்ந்துரைப்பவளைப் போலப் புன்முறுவல் பூத்தாள். மேலும் சாலினியின் விஞ்சிய புகழ் மொழிகளைக் கேட்டு நாணங்கொண்டாளாதலால், கோவலன் புறத்தே ஒதுங்கித் தன்னை மறைத்துக் கொண்டாள். கொற்றவை வேடர்களுக்கு வேண்டிய வரம் அருள, அவர்கள் அகமலர்ந்து சென்றனர்.

11. மதுரை சேர்தல்

கண்ணகியின் மேனி வாட்டமடைந்திருப்பதைக் கண்டு வருந்தினன் கோவலன். இவ்வாறு நெடும் பயணம் செய்ய நேரிட்டதைக் குறித்துப் பெருமூச்செறிந்தான். பின்னர், கவுந்தியடிகளை நோக்கி, "தவமூதாட்டி! நாம் செல்லும் வழி காடும் நாடும் கலந்தது. ஆயினும் முதலை, பாம்பு முதலியவை தொல்லை செய்யா; கரடி, புலி முதலிய காட்டு விலங்குகளும் துன்பம் செய்யா; இதனாலேயே தென்னவர் ஆணை சிறந்ததென்று எங்கும் இசை பொங்குகிறது. என்றாலும் கதிரவன் கொடுமை கணக்கில்லாதது, அதைப் பொறுக்கமாட்டாமல் கண்ணகி வாடிவிட்டாள். ஆகையால், பகலில் வழி நடக்க இனி முடியாது. நிலவொளி வீசும் இரவில் செல்லுதலே ஏற்றது. அதனால் நேரும் ஏதம் யாதுமில்லை" என்றான்.

கோவலன் கருத்துக்குக் கவுந்தியடிகள் உடன்பட்டனர். மூவரும் திங்கட் செல்வனின் நிகமொளியை எதிர் நோக்கியிருந்தனர். கொடுங்கோல் மன்னன் என்று தொலைவான், செங்கோல் வேந்தன் என்று தோன்றுவான் என எதிர்நோக்கியிருக்கும் குடிமக்கள் போன்றிருந்தது அவர்கள் நிலை. வெண்கதிரோனும் தன் கதிர் பரப்பிவெளி வந்தான்.

Koviloor Digital Library

மூவரும் புறப்பட்டனர். கோவலன் கண்ணகியை நோக்கி, "அன்பே! அச்சமின்றி என்னுடன் வருக. நாம் செல்லும் வழியில் சில வேளை புலி குறுக்கிடும்; பேராந்தை குமுறும்; கரடி இடிக்கும். இவற்றால் நீ மனந் திடுக்கிடாதே! அவை நம்மை ஒன்றும் செய்யா" என்று அச்சம் நீங்க ஆறுதல் கலந்த அன்பு மொழியை இன்புடன் கூறினன். கண்ணகியைத் தன் தோளில் சேர்த்து இணைபிரியாமல் அழைத்தேகினன். கவுந்தியடிகள் மெய்யுரை பல பகர்ந்து நடந்தார். குளிர் நிலா மகிழ்வூட்டியது. கண்ணகி களைப்பின்றிக் களிப்புடன் சென்றாள். பொழுது புலரும் நேரம் நெருங்கியது. செல்லும் வழியில் ஓர் ஊர் காணப்பட்டது. மூவரும் அங்குள்ள கோயிலின் புறத்தே சென்று தங்கினர்.

பிறகு மூவரும் புறப்பட்டுச் செல்லும் வழியில் கொற்றவையின் வெற்றி பாடும் பாணர் சிலரைக் கண்டனர். கோவலன் அவர்களோடு அளவளாவி, "மதுரைமாநகர் எவ்வளவு தூரத்தில் இருக்கிறது?" என்று வினவினன். பாணர்கள், "அன்பீர், மதுரைமூதூர் சேயதன்று; அணித்தே" என்றனர். அன்று பாணர் ஊரில் மூவரும் தங்கினர். இரவில் நிலவு தோன்றியபின் புறப்பட்டனர். யாவரும் போற்றும் மதுரையைக்காண மூவரும் ஆவல்கொண்டு நடந்தனர். விடியற்கால வேளை நெருங்கி வந்தது. மதுரை நகரில் முழங்கும் முரசொலிகேட்டு மகிழ்ந்தனர். "வாருங்கள்! வாருங்கள்!!" என்று கூவி யழைப்பதைப் போன்ற முழக்கத்தைக்கேட்டு மூவரும் களி மிகுந்து ஊக்கத்துடன் நடந்து வையைக் கரையை யடைந்தனர். வையை யாற்றை வழிபட்டுப் புணையேறி அதனைக் கடந்தனர். நகரின் கீழ்த்திசை வாயிலில் அருகமுனிவர் இருக்கையொன்று இருந்தது. மூவரும் அங்குச் சென்று தங்கினர்.

Koviloor Digital Library

12. அடைக்கலம் அருளல்

கண்ணகியும் கோவலனும் மதுரைமாநகர் சேர்ந்தமைபற்றி மகிழ்ந்தனர். கவுந்தியடிகளின் அருளாலேயே வழியில் இடையூறின்றி இனிது வந்து சேர்ந்தோமென்று இருவரும் நன்றி நிறைந்த மனத்துடன் அவரைப் போற்றினர்.

கோவலன் கவுந்தியடிகளை நோக்கி "மாதவத்திர்! பெருங்குடி வணிகன் யான். மகளிருடன் தனி வழிச் செல்வது சால்பன்று என்பதை நன்கறிவேன். ஆயினும் ஒழுக்கம் நீங்கிய இழுக்குடைய மக்கள்போல், இம் மெல்லியல் மேனி வாடும்படி வெளிப்பட்டேன்; காட்டிலும் மேட்டிலும் கல்லிலும் முள்ளிலும் நடக்கச் செய்தேன். இப்படி முகமறியா நாட்டிற்கு வர நேருமென்று நான் கனவிலும் கருதியதில்லை. எனது ஊழ்வினையே இவ்வாறு நேரிட்டிருக்கிறது போலும். ஆயினும் தீவினையிலும் சிறிது நல்வினையுள்ளதென்பதில் ஐயமில்லை தாங்கள் எங்களுக்குக் கிட்டியது. தங்கள் திருவடியைக் காவலாகப் பெற்றாள் கண்ணகி. அதனால் என் கவலை நீங்கியது. நான் இன்று மதுரை நகருள் சென்று வர எண்ணுகின்றேன். இந்நகருள் வாழும் வணிகரைக் கண்டு எனது வரன்முறையை விளம்பிவர விரும்புகிறேன். இது பற்றித் தங்கள் கருத்து என்ன?" என்று நன்றி தோன்றப் பணிவுடன் வினவினான்.

கவுந்தியடிகள் கோவலனை அருளுடன் பார்த்து, "நம்பி! மனங்கலங்க வேண்டாம். கலங்குதற்குக் காரணமில்லை. இராமன் தன் மனைவியைப் பறிகொடுத்து மதி மயங்கி வருந்தினான். நளன் கானகத்தே தன் காதலியைக் கைவிட்டு உளங் கலங்கினான். நீ அவ்வாறு மனைவியைப் பிரியவில்லையே. கவலையைக் கைவிட்டு

Koviloor Digital Library

நகரினுட் சென்று விருந்து எதிர்கொள்வாரைக்கண்டு வருவாய்'' என்று ஆறுதல் கூறி அனுப்பினர். கோவலன் மனந்தெளிந்து மதுரை நகர் நோக்கிச் சென்றான்.

நகரினுள் சென்ற கோவலன் பல்வேறு வகையுள்ள இரத்தினங்கள், பொன் முதலியவை விற்கும் ஆவண வீதியும், நாற்சந்தி கூடும் இடங்களும், முச்சந்தி கூடும் இடங்களும், குறுந் தெரு நெடுந்தெரு முதலிய பலவிடங் களுக்கும் சென்று பல வகைக் காட்சிகளையும் கண்டு களித்தான். இந் நிலையில் தான் வந்த அலுவலை மறந்தான். நேரம் சென்றுவிட்டமையால் மீண்டும் கவுந்தியடிகள் இருப்பிடத்தையடைந்து அவரிடம் தான் கண்ட மதுரை நகர் வளனெல்லாம் விரித்துரைத்தான்.

பின்னர், கவுந்தியடிகள், ''நம்பி! இவ் வறப்பள்ளி துறவிகள் இருப்பதற்கே உரியது. ஆகலின், நீ பொழுது கழிவதற்குள் நகருள் சென்று தக்கவிடத்தில் தங்குவா யாக. நகருள் வதியும் வணிகர் நின்னை மாசாத்துவான் மகன் என அறிந்தால் விருப்புடன் வரவேற்றுப் போற்று வார்கள்'' என மொழிந்தார்.

இச்சமயம் மாதரி என்னும் பெயருடைய இடைப் பெண் அங்கு வந்தாள். அவள் கவுந்தியடிகளை அறிவாள்; ஆதலால் அவரைக் கண்டதும் அடி பணிந்து தொழுதாள். கவுந்தியடிகள் அவளுக்கு ஆசி கூறினர். அப்பொழுது அவருள்ளத்தில் ஒரு கருத்துத் தோன்றியது. கண்ணகியை இவளுடன் அனுப்புவது நல்லது என்று முடிவு செய்தார். உடனே, ''மாதரி! தக்க சமயத்தில் இங்கு வந்தனை. உனக்கு ஒரு கடமையை உரைக்க எண்ணுகின்றேன். கேட்பாய்: இவன் பெயர் கோவலன்; காவிரிப்பூம் பட்டினத்து மாசாத்துவான் மகன்; பெருஞ் செல்வன்; இந் நங்கையின் கணவன். இந்நகரிலுள்ள வணிகர்

Koviloor Digital Library

அறிந்தால், விரும்பி எதிரேற்றுப் போற்றுவர்; இங்ஙனம் இந்நகர் வணிகர் இவர்களை அறியும்வரை இக் குலமகளை உனக்கு அடைக்கலமாகத் தந்தேன். அழைத்துச்சென்று ஆதரிப்பாய். இவளுக்கு நீயே தாய். நல்லோய்! இவள் நற்குணப் பண்பை எவ்வாறு நவில்வேன்! பருக்கைக் கற்கள் பரவிய வெப்பம் மிகுந்த வழியில் நடந்தறியா மலரடிகள் நனி வருந்த நடந்து வந்தாள். அத்துன்ப வேளையில் தன் துயர் கருதாது, தன் காதலன் இங்ஙனம் காட்டக நெறியில் வாட்டமடைந்து நடக்கலாயினனே என்று தன் கணவன் பொருட்டு வருந்திய வண்ணம் வந்தாள் இக் கற்பரசி. இத்தகைய நல்லாளை அழைத்துச் சென்று போற்றுக!" என்று கூறினர்.

மாதரி மகிழ்வுடன் அடிகளின் மொழிகளை ஏற்று அவரைத் தொழுது விடைபெற்றுக்கொண்டு, கண்ணகியையும் கோவலனையும் அழைத்துச் சென்ருள்.

13. மாதரி மனை

மாதரி இருவரையும் உடன்கொண்டு செல்லும் வழியில் ஆநிரை மேய்க்கும் ஆயர்களும், பால் சுமந்து வரும் ஆய்ச்சியரும் இவர்களைக் கண்டனர். கண்ணகியின் கட்டழகு அவர்களுக்குப் பெரு வியப்பை யூட்டியது. மாதரி மதில் வாயிலைக் கடந்து சென்று தன் மனையை அடைந்தாள்.

மாதரி தன் இல்லத்தின் பக்கத்திலுள்ள ஒரு சிறு வீட்டில் கண்ணகி கோவலன் இருவரையும் இருக்கச் செய்தாள். பின்னர், இடைப் பெண்கள் சிலருடன் கண்ணகி யருகில் வந்து நன்மொழி கூறி, நறுநீராட்டிப் புத்தாடை புனைந்து அகமகிழ்ந்து நோக்கினள்: "எழில் மிக்க நங்காய்! துணை யொருவருமில்லையே என்று கவலை

Koviloor Digital Library

வேண்டாம். இதோ நிற்கும் இவள் என் மகள். ஐயை என்பது இவள் பெயர். இவள் உமக்கு வேண்டிய எல்லாப் பணிகளையும் நன்ருய்ச் செய்வாள். இவளுடன் இன்னுரை யாடிக் களித்திருக்க!" என்று ஆறுதல் கூறினுள். பின்னர், சமையலுக்குரிய புதுப் பாண்டங்கள், வேண்டும் பொருள்கள், பால், தயிர், நெய் முதலிய யாவற்றையும் கொடுத்தாள்.

கண்ணகி நன்றியுடன் அவற்றை ஏற்றுக் கொண்டாள். ஐயை வைக்கோலால் எரிமூட்டி யுதவினுள். அதைக்கொண்டு அட்டில் புக்கு அடிசில் சமைத்தாள். பின்பு மண் கலத்திருந்த நீரால் மணவாளன் மலரடிகளைக் கழுவினுள். பனையோலைத் தடுக்கில் இருக்கச் செய்தாள். தரையில் நீரைத் தெளித்துத் தலைவாழை இலையிட்டு அமுது படைத்தாள். கோவலன் மகிழ்வுடனுண்டான்.

அப்பொழுது ஒரு புறத்தில் ஒதுங்கி யிருந்த ஐயையும் மாதரியும், "இந்நம்பி கண்ணனே! இந்நங்கை நப்பின்னைப் பிராட்டியோ! இவர்தம் எழிற் காட்சி கண்கொள்ளாக் காட்சியே!" என்று உவகை பொங்கி நின்றனர்.

14. கோவலன் கண்ணகி உரையாடல்

உணவு உண்டு முடிந்ததும் கோவலன் கூடத்தில் வந்து அமர்ந்தான். கண்ணகி வெற்றிலைச் சுருள் மடித்துக் கொடுத்தாள். இருவர் உள்ளத்திலும் அன்பு நிறைந்து நின்றது. கோவலன் கண்ணகியை அருகில் அழைத்து அன்புடன் பார்த்தான். கண்ணகி நாணித் தலை கவிழ்ந்தாள்.

கோவலன் : அன்பே! உனக்கு மிகவும் துன்பம் உண்டாக்கி விட்டேன். சொந்த ஊரைப் பிரிந்ததால் உன் மனம் வேதனையடையும். உற்ருர் உறவினரைப் பிரிந்ததாலும் நீ துயர் உறுவாய் அல்லவா?

Koviloor Digital Library

கண்ணகி : அன்பரே! என் துயர்பற்றி வருந்தாதிருக்கத் தங்களை வேண்டுகின்றேன். தாங்கள் இருக்குமிடமே என் சொந்த ஊர். அதுவே எனக்கு இன்பமளிப்பது. தங்களைவிடச் சிறந்த உற்றார் உறவினர் எனக்கு வேறு யார் இருக்கின்றனர்? தாங்கள் அருகில் இருக்கும்போது நான் துயர் உறுவதற்கு ஒரு காரணமும் இல்லையே!

கோவலன் : அறிவின் கொழுந்தே! உன் மொழிகேட்டு என் உள்ளம் பூரிக்கின்றது. அறிவுச் செல்வமாகிய உன் மேன்மையை அறியாத என் பிழை மதியைப் பெரிதும் வெறுக்கின்றேன்.

கண்ணகி : ஆருயிரே! இஃதென்ன பேச்சு! மகிழ்ச்சியாக உரையாடும் பொழுது வீணுரைகளை யன்றோ கூறுகின்றீர்கள்! இசையறிவில் ஈடுபட்ட தங்கள் மதி எங்ஙனம் பிழை மதியாகும்.

கோவலன் : அருங்குணக் குன்றே! உன் பெருமைக்கேற்ற மொழிகளையே பேசினாய். ஆயினும் என் செயல் எத்தகையது என்பதை என் உள்ளமே நன்கு எனக்கு உணர்த்துகிறது. கண்ணகி! நான் முன்னம் பயனில் சொல் பாராட்டுவோரையும், பரத்தை இன்பம் நுகரும் காமுகரையும் நட்பாளராகக் கொண்டிருந்தேன். அவரோடு புன்மொழி புகலுவதும் பெருநகை புரிவதும் இனிமையானவை யென மதித்திருந்தேன். பெரியோர் மொழிகளைப் பேணாது ஒழிந்தேன். இத்தகைய தீயொழுக்கத்தால் பெற்றோர்க்குப் பணி செய்யும் பேற்றையிழந்தேன். கூரிய அறிவும் சீரிய பண்பும் படைத்த உனக்கும் சிறுமை இழைத்தேன். இவை யெல்லாம் பிழைமதி யுள்ளவன் செயலன்றி வேறாகுமோ? இவ்வளவும் செய்த நான், 'என்னோடு மதுரைக்கு எழுக' என்ற

Koviloor Digital Library

வுடன் யாதும் தடையின்றி மனமுவந்து புறப்பட்டாய். உன் நற்குணத்தை என்னென்று பாராட்டுவது!

கண்ணகி : (புன்முறுவலுடன்) ஆருயிர்த் தலைவரே! நன்று சொன்னீர்கள்! என் ஊழ்வினைப் பயனால் துன்பம் உழந்தேன். தங்களுடன் இனிதிருந்து இல்லறம் நடத்தும் பேற்றையும் இழந்தேன். அறவோர்க்கு அளித்தல், அந்தணர் ஓம்பல், துறவோர்க்கு எதிர்தல், விருந்து எதிர்கோடல் ஆகிய நற்செயல்களில் ஈடுபடும் கடமையையும் துறந்தேன். ஆயினும் தங்கள் கட்டளையை மதித்து நடக்கும் கடமையை இழக்கவில்லையே! ஆதலால் தங்கள் உத்திரவுக்குக் கீழ்ப்படிந்து உடனே நான் மதுரைக்கு வந்ததில் புதுமையொன்றும் இல்லையே!

கோவலன் : (மகிழ்வுடன்) அன்பின் செல்வமே! அறிவு நிறைந்த உன் மொழிகளை அமுதமெனக்கொண்டு அகமகிழ்ந்தேன். உன்னுடன் உரையாடுவதினும் பேரின்பம் தருவது வேறொன்றில்லை யென்றே எண்ணுகின்றேன். நாணத்தையும் கற்பையுமே நற்றுணையாகக் கொண்டு, தாயர் தந்தையர், ஏவலர் சேடியர் எல்லோரையும்விட்டு என்னோடுவந்து என் துயர் போக்கி மகிழ்வூட்டுகிறாய். கற்பின் கொழுந்தே! உன் கடமையுணர்ச்சியே என் கண்ணைத் திறந்தது. இனி என் கடமை என்ன என்பதை நன்கு உணர்ந்துகொண்டேன். இனி வழுவமாட்டேன்.

கண்ணகி : (அன்பு ததும்ப) அன்பீர்! தங்கள் மொழிகள் எனக்கு வியப்பையளிக்கின்றன. தாங்கள் கடமையில் வழுவியதாக நான் குற்றம் சாட்டவில்லையே! வீணே மனத்தைத் துன்புறுத்திக் கொள்ளாதிருக்க வேண்டுகின்றேன். இஃதிருக்கட்டும். வந்த செயலைப்பற்றிமறந்து விட்டீர்களா? சிலம்பைப்பற்றித்தான் தெரிவிக்கின்றேன்.

Koviloor Digital Library

கோவலன்: கண்ணகி! சிலம்பைப்பற்றி மறக்கவில்லை. உன்னைப்பிரிந்து நகருள் செல்லவேண்டுமே என்பதை எண்ணியே மனம் வருந்துகின்றது. அன்பே! நான் மதுரை நகர வீதியில் சென்று உனது சிலம்பில் ஒன்றை விற்று வருகின்றேன். அதுகாறும் தனிமைக்கு வருந்தா திருப்பாய்.

கண்ணகி: அன்பீர்! தாங்கள் மனம் வருந்தாது சென்று வாருங்கள். தாய்போலும் மாதரி அருகில் இருக்கும்பொழுது எனக்கு யாது குறையுமில்லை. உடன் பிறந்தாள் போன்ற ஐயையுடன் உரையாடிக் களிப்புடன் பொழுதைக் கழிப்பேன். ஆயினும் தங்கள் பிரிவு என் உள்ளத்திற்கு வேதனையை அளிக்கின்றது. ஆதலால் நீண்ட நேரம் தங்கிவிடாதிருக்க வேண்டுகிறேன். தங்கள் வருகையை ஒவ்வொரு நொடியும் எதிர் பார்த் திருப்பேன் என்பதைத் தாங்கள் நினைவில் அழியாது பதிக்க அவாவுகின்றேன்.

கண்ணகி மொழிகளைக் கோவலன் ஆர்வத்தோடு கேட்டான். அன்பு பொங்க அவளைத் தழுவி மகிழ்ந் தான். பிறகு பிரிவு என்னும் நெருப்பு இருவரையும் வருத்தியது. "வருந்தாதிரு; விரைவில் வருவேன்" என்று கூறிக் கண்ணகியிடம் விடை பெற்று, கோவலன் சிலம்புடன் புறப்பட்டான்.

கோவலன் பிரிவால் கண்ணகியின் உள்ளம் உருகி யது; கண்ணீர் பெருகியது. தன் கண்ணீரைக் கண்டால் தன் கணவனின் மனம் வாடும் என்று எண்ணி முகத்தை மறைத்துக் கொண்டாள் கண்ணகி. அதனால் கோவலன் கண் கலங்கிச் செல்வதை அவள் பார்க்க வில்லை.

Koviloor Digital Library

15. கோவலன் அழிவு

கோவலன் விரைவாக நடந்து மதுரை நகரினுள் நுழைந்தான். வானளாவி விளங்கும் மாடமாளிகைகள் அணியணியாய்க் காட்சி தரும் அழகிய தெருக்களைக் கடந்து சென்றான். எங்குச் செல்வது, எவ்வாறு சிலம்பை விற்பது என்னும் எண்ணங்கள் அவன் உள்ளத்தில் போராடிக் கொண்டிருந்தன. பாண்டிய மன்னனின் அரண்மனையைச் சார்ந்த வீதியில் போய்க் கொண்டிருக்கும் பொழுது ஒரு பொற்கொல்லனைக் கண்டான்.

பொற் கொல்லன் மிக்க சிறப்புடன் அரண்மனையை நோக்கி, வீதியில் சென்று கொண்டிருந்தான். அவனைக் கண்ட கோவலன் "இவன் அரண்மனைத் தட்டானாய் இருக்க வேண்டும். இவன் நமது பொற் சிலம்பின் விலையை நன்கு மதித்துச் சொல்லுவான்" என்று நினைத்தான். உடனே அவனருகில் விரைவில் சென்று சிலம்பைக் கொடுத்துத் தன் கருத்தைத் தெரிவித்தான்.

பொற் கொல்லன் சிலம்பை வாங்கி உற்றுப் பார்த்தான். அவன் மனத்தில் மகிழ்ச்சி பொங்கியது. 'இப்பொழுது நமக்கு நல்ல காலம். நாம் கவர்ந்துள்ள கோப்பெருந்தேவியின் பொற்சிலம்பு நம்மிடத்தில் இருக்கிறது என்பது வெளியாவதற்கு முன் இது நமக்குக் கிட்டியது. இதை அரசனுக்குக் காட்டி, இவனைக் கள்வன் என்று சொல்லிவிடலாம். இதுதான் சரியான வழி!' என்று தன் மனத்துள் தீர்மானித்துக் கொண்டான்.

பிறகு கோவலனைப்பார்த்து, "ஐயா! இச்சிலம்பு மிகச் சிறந்தது; எங்கள் அரசிக்கே ஏற்றது. ஆகையால், நான் அரண்மனைக்குச் சென்று வரும் வரையில் தாங்கள்

Koviloor Digital Library

எனது விட்டின் புறத்தில் உட்கார்ந்திருங்கள்" என்று வஞ்சனையோடு தெரிவித்தான். கோவலன் உண்மையுணராது உடன் பட்டான். பொற் கொல்லன் விரைந்து அரண்மனையை அடைந்தான்.

பாண்டியன் அப்பொழுது அந்தப் புரத்திற்குச் சென்று கொண்டிருந்தான். அச் சமயத்தில் பொற்கொல்லன் அவனிடம் போய், "அரசே! வணக்கம். தங்கள் தேவியின் சிலம்பைக் கவர்ந்த கள்வன் அகப்பட்டான். இப்பொழுது சிலம்புடன் வந்து எனது விட்டின் புறத்தில் இருக்கின்ருன்" என்று சொன்னுன்.

பொற்கொல்லன் மொழிகளைக் கேட்ட வேந்தன் மிகவும் சினந்து காவலர்களைக் கூவி, "நீங்க்ள் இப்பொற்கொல்லனுடன் சென்று, இவன் காட்டுகிற மனிதனிடம் சிலம்பு இருக்குமானுல், அவனைக் கொன்று சிலம்பைக் கொண்டுவாருங்கள்" என்று கூறினுன்.

காவலர்கள் அரசன் கட்டளைப்படி பொற்கொல்லனுடன் சென்ருர்கள். கோவலனைக் கண்டார்கள். களங்கமற்ற பெருந்தன்மையுள்ள அவன் முகம், அவன் சிலம்பைத் திருடிய கள்வனல்லன் என்பதைக் கண்ணுடிபோல் காட்டியது.

ஆயினும் அவன் கையில் பொற்கொல்லன் குறிப்பிட்ட சிலம்பு இருந்தது. என் செய்வர்? அரசன் கட்டளையை நிறைவேற்றுவதா, அரசனுக்கு அறிவிப்பதா என்று மயங்கி நின்ருர்கள்.

பொற்கொல்லன் காவலர்களின் தயக்கத்தைக் கண்டான். தன் எண்ணம் நிறைவேருது போகுமோ என்று அஞ்சினுன். உறுதி மனம் படைத்த அவன் உடனே "காவலர்களே! காண்பதற்கு இனியனுன இவன் கள்வன்

Koviloor Digital Library

ஆவானே என்று கலங்குகிறீர்கள்! கள்வரின் இயல்பு உங்களுக்குத் தெரியாது போலும்! பெரிய மனிதர்போல் தோன்றுவார்கள்! பெரிய களவே செய்வார்கள்! அவர்கள் செய்யும் மாயச் செயல்கள் மிகவும் விந்தையானவை. ஆதலால், ஒன்றும் சிந்தியாமல் அரசன் உங்களிடம் தெரிவித்த உத்தரவை நிறைவேற்றுங்கள்'' என்று முகமலர்ந்து இனிக்கப் பேசினான்.

காவலர் தோற்றமும் அவர்கள் கலக்கமும் பொற் கொல்லன் பேச்சும் கோவலனுக்கு அச்சத்தையூட்டின. ஏதோ ஒரு துன்பம் நேரிடப்போகிறதென்பதை அவன் மனம் அறிவுறுத்தியது. தன் நிலைக்கு ஏங்கினான். கனவு நிலையிலிருந்தது அவன் நிலை.

காவலர்கள் பொற் கொல்லன் மொழிகளால் ஒரு வாறு கலக்கம் நீங்கினர். இருவரில் ஒருவன் "நமக்கேன் ஆராய்ச்சி? அரசன் கட்டளையை நிறைவேற்றுவதே நமது கடமை. மன்னன் மொழிப்படி சிலம்பு இவன் கையிலிருக்கிறது. இனி, சிந்திக்கவேண்டியது ஒன்று மில்லை'' என்றான். மறு நொடியில் அக் களிமகனின் கைவாள் கோவலன் உடம்பில் பாய்ந்தது. குருதி கொப் பளிக்கக் கோவலன் நிலத்தில் புரண்டான். காவலர்கள் சிலம்பைக் கொண்டுபோய் அரசனிடம் சேர்த்தனர். வெற்றிக் களிப்புடன் வீடுபோய்ச் சேர்ந்தான் பொற் கொல்லன். வந்த செயல் முடிவுறுது வானுலகடைந்தான் கோவலன்.

Koviloor Digital Library

16. கண்ணகி துயரம்

கோவலன் கொலையுண்டிறந்தான் என்பதைக் கண்ணகி அறிந்தாள்; நெருப்பில் இறங்கியவளைப்போல் வருந்தினள்; துடிதுடித்தாள்; நிலத்தில் புரண்டாள்; கோவென்று கதறினள்; கண்கள் சிவக்கக் கைகளால் முகத்தில் அறைந்துகொண்டாள். அவள் துயரை எந்த மொழிகளால் எடுத்துரைப்பது?

கண்ணகிக்கு ஏற்பட்ட பரிதாப நிலையால் இரக்கம் கொண்ட பெண்கள் பலர் அங்கு கூடி நின்றனர். கண்ணகி அவர்களை நோக்கி, "மதுரை நகரத்துப்பெண்களே! கேளுங்கள்! ஏ சூரியனே! என் கணவன் கள்வனோ?" என்று கேட்டாள். "உன் கணவன் கள்வனல்லன். அவனைக் கொன்ற இவ்வூர் நெருப்பால் அழியும்" என்று ஒரு குரல் உண்டாயிற்று. இதைக் கேட்ட பெண்கள் வியப்படைந்து அஞ்சினர்கள்.

உடனே கண்ணகி அப் பெண்களைப் பார்த்து, "என் துயரத்தை மாற்ற எவராலும் ஆகாது. அத்துயர் என்னை யழித்தே நீங்கும். முதலில் நான் செய்ய வேண்டியது என் கணவனுக்கு ஏற்பட்ட இழுக்கைத் துடைப்பதே. ஆதலால், என் துயரை மறந்து இதோ செல்கிறேன். இது எனது மற்றொரு சிலம்பு. இதுவே என் கணவன் மீது பூசிய மாசைக் கழுவும் நீர்" என்று சினத்துடன் மொழிந்து விரைந்து நடக்கலானள். பெண்கள் யாவரும் திகைத்து நின்றனர்.

நகருள் சென்ற கண்ணகி வீதியில் வீரத்துடன் விரைந்து பறந்தாள். வழியில் எதிர்ப்பட்ட மகளிரை நோக்கி, "பத்தினிப் பெண்களே! நான் ஒரு வணிகன் மனைவி; என் கணவர் எனது சிலம்பை விற்பதற்காக இந்

Koviloor Digital Library

நகரில் புகுந்தார். அச்சிலம்பைக் கவர்ந்துகொள்வதற்காக என் கணவரைக் கள்வன் என்று பொய்யாகச் சொல்லிக் கொன்று விட்டனர் இந்நகரத்தார். என் கணவர் கள்வரல்லர். என் கையிலிருக்கிற இதுதான் அதன் இணையாகிய மற்றொரு சிலம்பு. நான் படாத பாடும் பட்டேன்; உறாத துயரும் உற்றேன். என் கணவனை உயிருடன் காண்பேனோ! அவர் பேசும் இனிய மொழிகளைக் கேட்பேனோ! இதோ அவர் வெட்டுண்டு கிடக்கும் இடத்திற்குப் போகிறேன். என் துன்பத்தைக் கண்டு எழுந்து அவர் ஒரு வார்த்தையேனும் சொல்லா விட்டால், என்னைக் 'கள்வன் மனைவி' என்று சொல்லி இகழுங்கள்" என்று அழுதாள்.

கண்ணகி துயரைக் கண்ட பெண்கள் அதனை ஆற்றும் வழியறியாது வாய்பேசா ஊமையாயினர். சிலர், "இவள் தெய்வக் கற்புடையாள். இவளுக்கேற்பட்ட இன்னல் எவரும் களையும் தன்மையதன்று. அதனால் மருள் கொண்டனள்; சிற்றம் மிஞ்சிக் காண்கின்றாள். இவளால் இந்நகருக்கு என்ன நேருமோ, யார் கூற வல்லார்?" என்று அயிர்த்துக் கூறினர்.

கோவலன் வெட்டுண்டு கிடந்த இடத்தைச் சிலர் கண்ணகிக்குக் காட்டினர். கண்டாள் கண்ணகி; பதை பதைத்தாள்; துடி துடித்தாள்! கோவலன் உடம்பின் மேல் விழுந்தாள்; உருண்டாள்; புரண்டாள்; கட்டிக் கொண்டாள். "ஆருயிர்த் தலைவரே! 'சிலம்பை விற்று வருகிறேன். வருந்தாதே' என்று கூறிச் சென்றீரே, சொன்ன மொழியைக் கை விட்டீரே! இது முறையோ! இது தகுமோ! இனி உம்மை என்று காண்பேன்! உமது திருவடிகளை என்று வணங்குவேன்! வருவீர் வருவீர் என்று ஆவலுடன் எதிர் நோக்கியிருந்த நான் இக்

Koviloor Digital Library

கோலத்தையா காணவிருந்தேன்! இதற்காகவா நாட்டை விட்டு உற்றூர் உறவினரை விட்டு இந்நகரத்திற்கு வந்தது! உமது அருமை வாயைத் திறந்து ஆறுதலான ஒரு மொழி சொல்லலாகாதா? ஐயோ! நான் என்ன செய்வேன்? என் கணவனை முறைதவறிக் கொலைபுரிந்த இந்நகரில் கற்புடைய பெண்களும் உளரோ! சான்றோரும் உளரோ! தெய்வமும் உளதோ!" என்று பெருங்குர லெடுத்துக் கோவென்று கதறி யழுதாள். கோவலன் உடம்பை யெடுத்துத் தன் மார்போடு பொருந்த இறுகத் தழுவிக் கொண்டு கத்தினாள். இந்நிலையில் கோவலன் உயிர் பெற்றான்; கண் விழித்துக் கண்ணகியைப் பார்த் தான். "ஐயோ, என் கண்ணே உன் முகம் ஏன் வாடி யிருக்கிறது?" என்று தன் கையால் அவள் கண்ணீரைத் துடைத்தான்! கண்ணகி ஒரு நொடி தன் துயரை மறந் தாள்; கணவன் திருவடிகளை வணங்கினாள். மறு நொடி யில் கோவலன், "கண்ணகி! நீ இரு' என்று பழைய நிலையை யடைந்தான். கண்டவர் யாவரும் இறும்பூ தெய்தி நின்றனர். கண்ணகி, இது கனவோ நினைவோ என்று மயங்கினாள்.

17. கண்ணகி வீரமொழி

இப்பொழுது கண்ணகியின் முகத்தில் துயரம் காணப் படவில்லை; சினம் பொங்கி யெழுந்தது. 'என் கணவனைக் கொன்றவன் யாராயிருந்தாலென்ன? பாண் டியனென்றால் பயந்து விடுவேனோ? உண்மையை விண்டு காட்டாமல் விடேன்' என்று வஞ்சினம் கூறினாள். கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டாள்; விரைந்து புறப்பட்டாள்.

அப்பொழுது அவள் முகம் சினத்தால் சிவந்திருந்தது. விரைந்து சென்று அரண்மனை வாயிலை அடைந்

Koviloor Digital Library

தாள். தன் கணவன் கள்வன் அல்லன் என்பதை அரசனறிய மெய்ப்பிக்கவேண்டும் என்று அவள் மனம் துடிதுடித்து நின்றது. வாயிற் காவலனிடம் தன் வரவை அரசனுக்கு அறிவிக்கச் சொன்னாள்.

வாயிற் காவலன் உடனே சென்று, "மன்னர் பெருமானே! நமது அரண்மனை வாயிலில் ஒரு பெண் வந்திருக்கிறாள்; கணவனை இழந்தவள் என்று கதறுகிறாள். அவள் கையில் ஒரு சிலம்பு இருக்கிறது. மிக்க கோபத்துடன் காளிபோலக் காணப்படுகிறாள். உள்ளே வர வேண்டும் என்று விரும்புகிறாள்." என்று தெரிவித்தான். அரசன், "அவளை உள்ளே வரவிடுக" என்று உத்தரவிட்டான். காவலன் கண்ணகியை அழைத்துவந்து அரசன் முன்னிலையில் விட்டுச் சென்றான்.

பாண்டியன் ; நீர் வடியும் கண்ணையுடைய பெண்ணே! நீ யார்? உனக்கு ஏற்பட்ட குறை யாது?

கண்ணகி : தெளிந்த அறிவில்லா அரசரே? சொல்லுகிறேன், கேட்பீராக! ஒரு புறாவின் உயிரைக் காக்கும் பொருட்டுத் தன் உடம்பின் தசையை அரிந்து கொடுத்த சிபிச் சக்கரவர்த்தியும், பசுவின் கன்றைத் தவறிக் கொன்றுவிட்ட தன் மகனைத் தானே தேர்ச் சக்கரத்தில் கொன்று நியாயஞ் செலுத்திய மனுநீதிச் சோழனும் அரசுபுரிந்த காவிரிப்பூம் பட்டினம் எனது ஊர். அவ்வூரில் உள்ள பெருஞ் செல்வராகிய மாசாத்துவான் என்னும் வணிகரது குமாரரும், உம்மால் முறையின்றிக் கொல்லப்பட்டவருமாகிய கோவலன் என்பவருடைய மனைவி நான். என் பெயர் கண்ணகி.

பாண்டியன் : பெண்ணே! நீ ஆத்திரத்தால் மரியாதையின்றிப் பேசுகின்றாய். ஆகையால் உன்னை மன்னிக்கின்றேன். கள்வனைக் கொல்லுதல் அநியாயமாகுமா? அது அரசமுறையன்றோ? களையைப் பிடுங்கினால்தானே பயிர் செழித்து வளரும்?

Koviloor Digital Library

கண்ணகி: வேந்தே! நீர் கூறியது நேர்மையானதே. ஆனால் எனது கணவர் கள்வர் என்பதை எவ்வாறு கண்டறிந்தீர்? தீர விசாரித்தீரா? தீர விசாரியாமல் செய்த தண்டனையை எந்த நீதி வேந்தர் ஏற்றுக்கொள்வர்? எந்த அறிஞர் நீர் செய்தது சரியென்று உடன்படுவர்? எனது கணவர் கள்வர் அல்லர் என்று நான் மெய்ப்பித்து விட்டால், அவர் உயிரை மீட்டுத்தர உம்மால் முடியுமா?

பாண்டியன்: பெண்ணே! உன் கணவனிடம் என் தேவியின் சிலம்பு இருந்தது. அதனாலேயே அவன் கொல்லப்பட்டான். இது உனக்குத் தெரியாதா? சிலம்பைக் கவர்ந்து சென்றவன் கள்வன் ஆகானா? குற்றத்திற்கேற்ற தண்டனை கொடுப்பதை எந்த வேந்தரும் எந்த அறிஞரும் கூடாதென மறுக்கமாட்டார்கள். நீ பெண் பிள்ளையாதலாலும் கணவனை இழந்துள்ள கலக்கத்தாலும் இவ்வாறு முறை தவறி உரையாடுகின்றாய். உனது நிலைமைக்கு இரங்கி உன்னை மன்னித்துவிடுகிறேன். போ!

கண்ணகி: பாண்டிய மன்னா! நான் உம்மைப்போல் முறை தவறி ஒன்றும் சொல்லிவிடவில்லை. இதோ உமது முறைமையின் நேர்மையை நேரில் காட்டுகிறேன்! எனது காற்சிலம்பின் உள்ளேயிருக்கும் பரல் மாணிக்கம். உமது தேவி சிலம்பின் உள் அரி யாது? உரைப்பீர்!

பாண்டியன்: பெண்ணே! நீ இப்பொழுது சொல்லியது மிகவும் சரி. என் தேவி சிலம்பின் பரல் முத்து. இதோ உன் முன்னிலையிலேயே உண்மையை அறிந்துவிடுவோம். (காவலனை நோக்கி) காவல! நீ போய்க் கோவலனிடமிருந்து கொண்டுவந்த சிலம்பை வாங்கி வருவாய்!

காவலன் உடனே போய்ச் சிலம்பைக் கொண்டுவந்து அரசன் முன்னிலையில் வைத்தான். கண்ணகி அதை

Koviloor Digital Library

விரைந்தெடுத்துக் கீழே வீசி யெறிந்து உடைத்தாள். சிலம்பிலிருந்து மாணிக்கப்பரல்கள் சிதறின. மாணிக்கத்தைக் கண்ட அரசன், "ஆ! கெட்டேன்! ஆராய்ந்து பாராமல் அநியாயமாகக் கோவலனைக் கொன்ற நானோ அரசன்! நானே கள்வன்! பாண்டியர் மரபே என்னால் கெட்டுவிட்டது! கொலைபாதகனாகிய நான் இன்னும் உயிரோடு இருத்தல் தகுமா? வஞ்சகப் பொற்கொல்லன் வாய்மொழியை மெய்யென்று நம்பி அறம் பிழைத்தேன்; அரசு குலைத்தேன்! கெடுக என் ஆயுள்!" என்று புலம்பிக் கொண்டே அரியணையிலிருந்து சாய்ந்து கீழே வீழ்ந்து இறந்து போனான்.

உடனே கோப்பெருந்தேவி பதைபதைத்து நடுநடுங்கினாள்; ஆடை குலைய அணிகுலைய அலறி எழுந்தாள். பதறிச் சென்று கண்ணகி காலில் விழுந்து, "தாயை இழந்தால் அம்முறை சொல்லிப் பிறரை அழைக்கலாம்; தந்தையை யிழந்தால் அம்முறை சொல்லிப் பிறரை அழைக்கலாம்; மக்களை இழந்தால் அம்முறை சொல்லிப் பிறரை அழைக்கலாம்; கணவனை இழந்தவர்க்கு வேறு கதியில்லையே! கருணை கொள்ளாயோ" என்று அழுது புலம்பினாள்.

கண்ணகி கோப்பெருந்தேவியை நோக்கி, "ஓ தேவி! உன் துயருக்கு எது காரணமோ எனக்குத் தெரியாது. ஒன்று மட்டும் உறுதி. முற்பகல் செய்தால் பிற்பகல் விளையும். அல்லவை செய்தார்க்கு அறமே கூற்றமாகும். இது பொய்யாகாது. என் உடல் பதறுகிறது. உள்ளம் துடிக்கிறது. இதோ பார், என் ஒழுக்கத்தின் ஆற்றலை!" என்று வீரமொழி பகர்ந்தாள். உடனே கையிலிருந்த ஒற்றைச் சிலம்பை அங்கேயே எறிந்துவிட்டு, வீராவேசத்துடன் அரண்மனையினின்றும் வெளியே வந்தாள்.

Koviloor Digital Library

18. கற்புக் கனல்

கண்ணகியின் முகம் சிவந்து காளியின் முகம்போல் காணப்பட்டது. கண்டவர் அவளை நேரே பார்ப்பதற்கு அஞ்சி ஒதுங்கிச் சென்றுர்கள். அந்நிலையில் அவள் தெருவில் நின்று கொண்டு, "மதுரை நகரத்து மாதர்களே! மைந்தர்களே! மாதவர்களே! தெய்வங்களே! யாவரும் கேளுங்கள். நான் குற்ற மற்றவள்; என் கணவர் குற்ற மற்றவர். நல் வாழ்வு வாழ இந் நகருக்கு வந்தோம். களங்கமற்ற என் கணவரைக் கள்வரென்று அடாப் பழி கூறி, அவர் உயிரை முறையின்றிக் கவர்ந்தது இந்நகரம். ஆதலால் இந்நகர் மீது சீற்றம் கொண்டேன். இதோ இந்நகரம் என் சினத்திக்கு இரையாகப் போகிறது!" என்று கூவினுள்; மும்முறை சுழன்று வந்தாள்; வலது கையால் இடது மார்பைத் திருகி வீசினுள்.

உடனே செந்திக் கடவுள் அவள் முன் தோன்றி 'பத்தினி! உன் ஏவல் கேட்க நான் வந்துள்ளேன். நான் செந்திக் கடவுள். இந்நகரில் உயிர் பிழைத்து இருக்கத் தக்கார் உளரோ?" என்று கேட்டார்.

அது கேட்ட வீரச் செல்வி, "பார்ப்பார், அறவோர், பசு, பத்தினிப் பெண்டிர், மூத்தோர், குழவி என்னும் இவர்களை விட்டு, தீத்திறத்தோர் பக்கமே சேர்க" என்று ஏவினுள். உடனே நெருப்பு எங்கும் மூண்டு எரியலாயிற்று.

அழல், எங்கும் மண்டிக் கொழுந்துவிட்டு எரிந்தது. நகர மாந்தர் அல்லலுற்றனர்; அவலக் குரல் எங்கும் எழும்பியது. பரிகாரர், தேர்ப்பாகர், வாள் வீரர் முதலியோர் மாளிகை வாயிலில் தீ மண்டி எரிவதைக் கண்டு ஓடிவந்து கூடினுர்கள். அமைச்சர் அந்தணர் முதலிய அவையினர் யாது செய்வதென்று தோன்றுமல் மயங்

Koviloor Digital Library

கினர். கடை வீதியும் தேர் வீதியும் மற்றைய தெருக் களும் நெருப்புக் கடவுளுக்குப் பெரு விருந்தாயின. கன்று காலிகள் ஆயர் வாழ் இடங்களை அடைந்தன. யானை குதிரைகள் விரைந்து நகரைக் கடந்தன. படுக்கையி லிருந்தோர் அலங்கோலமாய் வெளிப்பட்டனர். பெண் கள் சிலர் தூங்கிய குழந்தைகளைத் தூக்கிக் கொண்டு ஓடி வந்தனர். நகரில் மாலை விழாக்கள் நின்றன; நான் மறையொலி அடங்கியது; தெய்வம் பரவல் இல்லையா யிற்று; விளக்கேற்றல் வேண்டாவாயிற்று; முரசின் முழக்கம் கேட்கவில்லை. நகர் முழுவதும் அல்லோல கல்லோலப்பட்டு அலங்கோலமாயிற்று.

பெண்களிற் சிலர், "சினத் தீயால் நகரை எரித்த இவள் எந் நாட்டாளோ! யார் பெற்ற மகளோ! சிலம் பினுல் அரசனை வென்ற இவள் சிறந்த பத்தினிக் கடவுளே!" என்று வீரச்செல்வியை வியந்து போற்றினர்.

கொழுந்து விட்டெரியும் தீயைக்கண்ட கண்ணகி யின் உள்ளம் சிறிது குளிர்ந்தது. ஆயினும், கண்களின் சிவப்பு மாறவில்லை; பெருமூச்சு நிற்கவில்லை; அமைதி யின்றி அங்கு மிங்கும் அலைந்து திரிந்தாள். துயரே உருவாய்த் தோன்றினுள்.

அப்பொழுது மதுரைத் தெய்வம் அவள் முன் தோன்றி, "வீரச் செல்வியே! உன் விருப்பம்போல் நகரை எரித்து விட்டாயே, இன்னும் உன் மனக்குறை யாது?" என்று கேட்டது. கண்ணகி விழித்து நோக்கி, "நீயார்? என் கவலை உனக்குத் தெரியுமோ"? என்று கேட்டாள்.

"நான் இம்மதுரைக்குரிய தெய்வம். உன் கவலையை நான் நன்குணர்வேன். நீ வருந்துவதில் பயனில்லை. முன் வினைப்படியே எல்லாம் நடந்தது" என்று கோவலன்

Koviloor Digital Library

கொலையுண்டிறந்ததற்குரிய முன் பிறவி வரலாற்றை எடுத்துரைத்தது. மதுரைத் தெய்வம் கூறிய தேறுதல் மொழியால் கண்ணகி ஆறுதலடையவில்லை. "கணவனைக் கண்டாலல்லாமல் நான் இவ்வுலகில் இருக்க மாட்டேன்" என்று கூறி, கொற்றவை வாயிலை யடைந்து, தனது சங்கு வளையல்களை உடைத்தெறிந்துவிட்டு, மேற்கு நோக்கி நடக்கலானாள்.

19. கற்புத் தெய்வம்

கண்ணகி வையைக் கரை வழியே மேற்கு நோக்கி நடந்தாள். பள்ளமென்றும் மேடென்றும் பார்க்கவில்லை; இரவென்றும் பகலென்றும் எண்ணவுமில்லை. மருள் கொண்டவள்போல் பதறிச் சென்றாள். சில நாட்களுக்குப் பிறகு மலையாள நாட்டிலுள்ள திருச்செங்குன்று என்னும் மலையில் ஏறினாள். அங்குப் பொன்போல் பூத்த வேங்கை மரம் ஒன்றின் அடியில் போய் நின்றாள். அப்பொழுது அவள் தோற்றம் யாவரும் இரங்குதற்குரியதாயிருந்தது.

அவ்வழியே குன்றக் குறத்தியர் பலர் வந்தனர். வேங்கை மர நிழலில் உள்ள வீரபத்தினியைக் கண்டனர். அழகிய தோற்றத்தைக் கண்டு அதிசயித்து நின்றனர், பிறகு அவளைப் பார்த்து, "எங்கள் வள்ளி போன்றவரே; நீங்கள் யார்? இங்கு நிற்கும் காரணம் என்ன?" என்று கேட்டனர்.

கண்ணகி அவர்களை நோக்கி, "நான் பாவி. கணவனை யிழந்தவள். என் கணவனுக்குத் தீமை செய்த மன்னனை மாய்த்தேன்; மதுரையை எரித்தேன். என் கணவனைக் காணும் விருப்பால் இங்கு வந்தேன்" என்று விடையிறுத்தாள். குறத்தியர் கற்புத் தெய்வத்தைக்

Koviloor Digital Library

தைதொழுது வணங்கினர். அப்பொழுது கோவலன் வான வூர்தியில் வானவர் சூழ அங்கு வந்தான். காதலனைக்கண்ட கண்ணகி களித்தாள்; வான வூர்தியில் ஏறிக்கொண்டாள்; தேவர்கள் மலர்மாரி பெய்ய கணவனுடன் வானுலகம் சென்றாள்.

கண்ணகி கணவனுடன் கூடித் தேவருலகம் சென்றதைக் கண்ணுற்ற குறவர் குறத்தியர் இறும்பூதெய்தி நின்றனர். இவ்வதிசயச் செய்தியைத் தம் அரசனிடம் தெரிவிக்கவேண்டுமென்று யாவரும் புலித்தோல், யானைத் தந்தம் முதலிய காணிக்கைப்பொருள்களோடு புறப்பட்டனர்.

சேரன் செங்குட்டுவன் தன் பரிவாரத்துடன் மலைவளம் காணும்பொருட்டு வந்து கூடாரமடித்துத் தங்கியிருந்தான். அவனுடன் அவன் மனைவி வேண்மாளும், தம்பி இளங்கோவடிகளும் வந்திருந்தனர். குறவர்கள் அங்கு சென்று தாம் கண்ட அதிசயச் செய்தியை ஒன்று விடாமல் உரைத்தார்கள். கேட்ட அரசனும் மற்றவரும் வியப்படைந்து கண்ணகியின் கற்பையும் வீரத்தையும் போற்றினார்கள். வேண்மாள் கண்ணகிக்குச் சிலை செய்து சிறப்பிக்கவேண்டுமென்று விரும்பினாள்.

செங்குட்டுவன் தன் மனைவியின் விருப்பத்தை நிறைவேற்ற விழைந்தான். குறிப்பிட்ட நாளில் வடநாட்டுக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றான். ஆரிய மன்னரை வென்றான்; இமயத்தில் பத்தினிக்குக் கல் எடுத்து வரச் செய்தான்; அதைக் கங்கையில் நீராட்டுவித்துத் தன்னாடு திரும்பினான்.

சேர நாட்டில் பெரிய கோயில் கட்டப்பட்டது. அதில் கண்ணகியின் உருவச்சிலை நிறுத்தப்பட்டது. திறப்பு விழாவிற்கு வடநாட்டினின்றும் இலங்கையிலிருந்தும் மற்ற நாடுகளிலிருந்தும் மன்னர்கள் வந்திருந்து விழா

Koviloor Digital Library

வினைச் சிறப்பித்தனர்; கற்புத் தெய்வத்தை வணங்கிப் போற்றினர். அதன்பின் தமிழ்நாடெங்கும் வீரச் செல்விக்குக் கோயில் எழுந்தது. ஆண்களும் பெண்களும் கற்புத்தெய்வத்தைக் கண்ணெனப் போற்றினர். இன்றும் தமிழ் நாட்டில் வீரச் செல்வியை அன்புடன் தொழுது வணங்குகின்றனர். வீரச் செல்வி வாழ்க!

20. பத்தினியின் பண்பு

கோவலன் நெறி தவறிச் சென்றபொழுது கண்ணகி வருந்தினாள். ஆனால், அவன்மீது கோபம் கொள்ளவில்லை. கோவலன் தன் தவறுணர்ந்து பேசியபொழுதும் கண்ணகி அவன் தவறு செய்தான் என்பதைத் தன் வாயால் கூறாது தன் வினையை நொந்துகொண்டாள். இத்தகைய பொறுமையும், இல்லறப் பண்பும்பொருந்திய கண்ணகி மெல்லியளாகவே தோன்றுகிறாள். ஆனால், தன் கணவன் கள்வன் என்று குற்றம் சாட்டப்பட்டுக் கொலையுண்டிறந்ததைக் கேள்விப்பட்டதும் வருந்தினாளானாலும், கணவனுக்கேற்பட்ட இழுக்கைப் போக்க வேண்டும் என்னும் துடிப்பில் துயரை மறந்து, சினமே பொங்கி நின்றாள். அந்நிலையில் மெல்லியளாய் இருந்த அவள் வீரச் செல்வியாய்—வெகுளி உருவினளாய்—எஃகு நெஞ்சினளாய்க் காட்சி யளிக்கின்றாள். எவரையும் பொருட்படுத்தாமல், எதனையும் நோக்காமல் கணவனுக் குற்ற இழுக்கைக் கொல்லவேண்டுமென்ற ஒன்றையே எண்ணி, வெற்றிகொண்டு, வீரச் செல்வியாய் விளங்கினாள். இச் செயல் ஒன்றாலேயே தமிழர்கள் உள்க் கோயிலில் கண்ணகி தெய்வமாய் வீற்றிருந்து ஒளி செய்து வருகிறாள்!

Koviloor Digital Library

II அன்புச் செல்வி

1. மாதவியின் சிறப்பு

அன்பு என்பது யாது? ஒருவர்மீது ஒருவருக்கு ஏற்படும் உள்ள நெகிழ்ச்சியேயாகும். அன்பால் இழுக்கப் பெற்ற இருவர் உள்ளமும் ஒத்த உணர்ச்சியைப் பெற்றிருத்தலே உத்தம அன்பென்று உரைக்கப்படும். இத்தகைய அன்பு, அறிவு மலர்ந்த தூய உள்ளத்திலேயே தோன்றும்.

ஆணும் பெண்ணும் ஒருவர் மீதொருவர் கொள்ளும் அன்பைக் 'காதல்' என்று அழைப்பர். இந்த அன்பு மாசு மறுவற்றது; வாழ்விலும் தாழ்விலும் இன்பிலும் துன்பிலும் இருவரையும் இணைத்து நிற்பது. இத்தகைய மாசற்ற அன்புச் செல்வி மாதவி.

இவள் நாடகக் கணிகை. ஆயினும் நலம் பல வாய்ந்தவள்; உள்ளப் பண்பில் உயர்ந்தவள்; சேற்றில் தோன்றின செந்தாமரை.

மாதவி அன்பு கனிந்த தூய வாழ்வினள்; கோவலன் என்னும் வணிகனையே தன் கணவனாகப் போற்றி வாழ்ந்தவள்; ஆடல் பாடல்களிற் சிறந்த கலைச்செல்வியாகவும் மிளிர்ந்தவள். கோவலன் பிரிவு ஏற்பட்டபோது யாவரும் வியக்கும்படி செல்வத்தைத் துறந்து, துறவுக் கோலம் பூண்டவள். இத்தகைய தூயவளாகிய மாதவியின் வரலாறு யாவரும் அறிந்து போற்றுதற்குரியது.

புகார் நகரில் நாடகக் கணிகையர் பலர் இருந்தனர். அவர்களுள் நாயக மணியாய் விளங்கினள் மாதவி. இவள் சித்திராபதி என்பவளின் மகள்.

Koviloor Digital Library

மாதவி வஞ்சிக்கொடி போன்ற மெல்லிய உடலுடையவள்; மின்னற்கொடி போன்ற மிகுந்த ஒளியுடையவள்; கண்டவர் வியக்கும் கட்டழகுடையவள். எழில் நலம் பெற்ற இவள், இளம்பருவத்திலேயே மதி நலம் வாய்க்கப் பெற்று ஆடல் பாடல் இரண்டிலும் இணையற்று விளங்கினள். தன் கலை ஞானத்தைக் கண்டு மனம் பூரிக்கும் தாயைப் பார்த்து மாதவி மனம் மகிழ்வாள்.

மாதவியின் கலைச் சிறப்பைக் கண்டு சிலர் இவள் வரலாற்றைப் புனைந்துரைத்துப் போற்றினர். அது பின் வருமாறு :

இந்திரன் சபையில் ஊர்வசி நடனமாடினள். அச்சபையில் இந்திரன் மகனாகிய சயந்தன் அமர்ந்திருந்தான். ஊர்வசி அவன்மீது அன்புடையவள். ஆதலால், ஊர்வசி அவனைப் பார்த்துக்கொண்டே நடனமாடினள். அதனால் அவள் மனம் மாறியது; ஆடல் பாடல்களில் தவறு செய்தாள்.

இதைக் குறிப்பால் உணர்ந்தார் குறுமுனி. இந்திரன் சபையில் பல முனிவர்களிடையில் இவரும் அமர்ந்திருந்தார். ஊர்வசி இவ்வளவு பேரையும், அவமதிப்பதுபோல் நடந்து கொண்டது, முனிவருக்குப் பெருங் கோபத்தை உண்டாக்கி விட்டது. உடனே இருக்கையை விட்டு எழுந்தார்; "ஊர்வசி, நீ தவத்திற் சிறந்தவர்கள் முன்னிலையில் தகாத எண்ணங்கொண்டு தவறு செய்தாய். இது இந்திரன் சபை என்பதையும் எண்ணவில்லை. உன் கடமையில் வழுவினாய். மண்ணுலகோர் போன்று மாய இன்பத்தை யெண்ணி மனந்தடுமாறினாய். ஆதலால் மண்ணிற் பிறக்கக் கடவாய்" என்று சபித்தார்.

Koviloor Digital Library

ஊர்வசி, அகத்தியர் சாபத்தால் புகார் நகரில் மாதவியாய்ப் பிறந்தாள். அம்மாதவியின் பரம்பரையில் பிறந்தவளே இம்மாதவி. இப் பெருமையினாலேயே மாதவி ஆடல், பாடல், அழகு ஆகிய மூன்றிலும் மேம்பட்டு விளங்குகிருள் என்பர்.

2. அரங்கேற்ற முயற்சி

மாதவி, ஆடல் பாடல்களில் தேர்ச்சிபெற்று விளங்கினுள். இத் தேர்ச்சிக்காக அரும்பாடுபட்டாள் சித்திராபதி. இவள் முதலில் தானே கற்பித்தாள். பின்னர் ஆடல் பாடல்களில் சிறந்த ஒருவரிடம் மாதவியை ஒப்படைத்தாள். அவர் ஆடல் பாடல் இலக்கணங்களை வரன்முறையாகக் கற்றுணர்ந்த பேரறிஞர். மாதவிக்குத் தாம் அறிந்த கலை நுட்பங்களை யெல்லாம் முறைப்படி கற்பித்தார். மாதவி பிறைமதிபோல் மிக விரைவில் கலையறிவில் வளர்ந்து வருவதைக்கண்டு வியந்தார். அதனால் கலை நுட்பங்களை யெல்லாம் காட்டி மாதவியைக் கலையரசியாகத் திகழச் செய்தார்.

சித்திராபதி தன் மகள் மாதவியின் வித்தையை அரங்கேற்றம் செய்ய வேண்டுமென்று விரும்பினுள். தன் கருத்தை ஆசிரியரிடம் அறிவித்தாள். அவர், 'இனி மாதவிக்குக் கற்பிக்க வேண்டியது ஒன்றுமில்லை. அறிவு நலம் வாய்ந்த ,மாதவி, தன் தாய்க்கும் ஆசிரியர்க்கும் தனதுஆடல் பாடலால் பெரும் புகழ் தேடித் தருவாள் என்பதில் தடையில்லை. அரங்கேற்றம் உடனே நடைபெற வேண்டியதே' என்று தன் உடன்பாட்டைத் தெரிவித்தார். சித்திராபதியின் மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையுண்டோ?

அரசன் முன்னிலையிலேயே அரங்கேற்றம் நடைபெற வேண்டும். இது அக்கால முறை. ஆகையால் சித்திரா

Koviloor Digital Library

பதி உரிய முறைப்படி சிறப்புடன் அரண்மனைக்குச் சென்றாள்; சோழ மன்னனைக்கண்டு காணிக்கை செலுத்தி னின்றாள்; பின்னர் பணிவுடன் அரங்கேற்றச் செய்தியை அறிவித்தாள்.

கலைஞனாகிய சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தான் செய்தி யறிந்து மகிழ்ந்தான்; அரங்கேற்றத்திற்கு உடன்பட் டான்;அமைச்சரை நோக்கி, அரங்கேற்றம் நடைபெறு வதற்கேற்ற ஒரு நாளைக் குறிக்கும்படியும், அந்நாளில் அரங்கேற்றம் நடைபெறுவதற்கு உரியவற்றைச் செய் யும்படியும் கட்டளையிட்டான்; பிறகு சித்திராபதிக்கு விடை கொடுத்து அனுப்பினான்.

சித்திராபதி மகிழ்வுடன் வீடு சேர்ந்து மாதவியிடம் நிகழ்ந்தவற்றைத் தெரிவித்தாள். மாதவி மகிழ்ந்தாள்.

அமைச்சர் அரங்கேற்ற நாளைக் குறிப்பிட்டார். அந் நாளில் வந்து அரங்கேற்றத்தைச் சிறப்பிக்குமாறு பலர்க்கு அழைப்பு அனுப்பப்பட்டது. அழைப்பைப் பெற்றவர்கள் பல நிலையில் உள்ளவர்கள், அரசியல் அலுவலில் உயர் நிலையில் உள்ளவர்கள் சிலர்; செல்வப் பெருமையில் சிறந்து விளங்குவோர் சிலர்; இசையில் வல்லுநர் சிலர்; யாழில் வல்லுநர் சிலர்; குழலில் தேர்ந்தவர் சிலர்; ஆடலாசிரியர் சிலர்; பாடலாசிரியர் சிலர்; கலைஞர் சிலர்; சுவைஞர் சிலர்; புலவர் சிலர்; புரவலர் சிலர்; மற்றும் சிலருமாவர்.

இப் பல்வேறு வகையினரும் அரங்கேற்ற அழைப் பைக்கண்டு அகமகிழ்ந்தனர். கலைச் செல்வியாகிய மாதவியின் அழகையும் ஆடலையும் கண்டும், இன் குரல் இசையைக் கேட்டும் களிக்க வேண்டுமென்று யாவர் மனமும் அவாவியது. ஆதலால், அரங்கேற்ற நன்னாளை ஆவலுடன் எதிர்நோக்கி யிருந்தனர்.

Koviloor Digital Library

அரங்கேற்ற அழைப்பைப் பெற்றவர்களில் ஒருவன் கோவலன். இவன் இப்பர், கவிப்பர், பெருங்குடியர் என்னும் மூவகை வணிக மரபினரில் பெருங்குடி வணிகன். ஆகையால், செல்வப் பெருக்கில் மிக மேம்பட்டவன். இது ஒன்றே அரசன் அழைப்பைப் பெறுவதற்குப் போது மானது. இதனோடு இசையிலும் வல்லவன்; யாழ் வாசிப் பிலும் தேர்ச்சி பெற்றவன். இத்தகைய பொருட் செல் வனும் கலைச் செல்வனுமாகிய கோவலன் அரங்கேற்றத் திற்கு அழைக்கப்பட்டிருப்பதில் வியப்பில்லையன்றோ?

3. அரங்கேற்றம்

அரங்கேற்ற நாள் வந்தது. சோழனுடைய கலைமண்டபம் மிக அழகாக அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. அவரவர் தகுதிக்கேற்ப ஆசனங்கள் அமைக்கப் பெற்றிருந்தன. அரசன் அமர்வதற்குரிய அரியணை உயர்ந்தவிடத்தில் ஒளி வீசியது.

நேரம் நெருங்க நெருங்க ஒவ்வொருவராக வந்து மண்டபத்தில் நிரம்பினர்கள். வந்தவர்கள் யாவரும் தேவர்களோ என்று யாவரும் வியக்கும்படி ஆடையணி களால் தங்களை ஒப்பனை செய்துகொண்டு வந்திருந்தார் கள். முதியவரும் தம் பருவத்தை மறந்தவராய் இளைஞர் தோற்றத்தைப்பெற முயன்றுள்ளனரென்றால், இளை ஞரைப்பற்றி என் சொல்வது? ‘பொன்னும் மணியும் பட்டும் அணியும் குழுமி அரங்கேற்றம் காணவிழைந் தனவோ’ என்று கண்டோர் மயங்கும்படி காட்சி யளித்தது கலைமண்டபம்!

சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தான், இந்திரனேபோல எழில் மலிய, ஆடையணிகள் மின்னலிட ஒளி சிறந்து விளங்கினன். குறித்த நேரத்தில் அமைச்சர் மெய்காப்

Koviloor Digital Library

பாளர் முதலியோர் தொடர, பரிவாரத்துடன் மண்டபத்தினுள் நுழைந்தான். யாவரும் எழுந்து நின்று, ' அரசர் வாழ்க ! அவன் கொற்றம் சிறக்க !' என்று பேரொலி செய்தனர். சோழன் புன்முறுவல் பூத்த முகத்துடன் யாவரையும் அன்புடன் வரவேற்பதுபோல் நோக்கிய வண்ணம் அரியணையருகிற்சென்று நின்று கைகுவித்து எல்லோரையும் வணங்கினன். யாவரும் வணங்கினர். அரசன் அரியணையில் அமர, யாவரும் தத்தமக்குரிய இருக்கையில் அமர்ந்தனர்.

அரசனுடன் கோவலன் வந்தான். வந்து அரசனுடைய அரியணைக்கு அண்மையிலுள்ள சிறந்த ஆசனத்தில் வீற்றிருந்தான். கலைப்புலமையிற் சிறந்த அகப்பொலிவு முகத்தில் மிளிர, ஆடையணிகளாற் சிறந்த புறப்பொலிவு உடம்பில் ஒளிர, கோவலன் மாதவியின் கலைத்திறத்தை மதித்தறியும் உரைகல்லாய் விளங்கினன். கட்டழகனன கோவலனது தோற்றம் யாவர் மனத்தையும் கவர்ந்தது.

" அரங்கேற்றம் தொடங்கலாம் " என்று அறிவிப்பவன்போல், சோழன் அமைச்சரை நோக்கித் தலையசைத்தான். குறிப்புணர்ந்த அமைச்சர், அதனை ஆள் வாயிலாய்த் தனியறையிலிருந்த சித்திராபதிக்குத் தெரிவித்தார். உடனே சித்திராபதி மாதவியை அழைத்துக் கொண்டு வரலானள்.

தாமரைக்குளம்போல் விளங்கியது கலை மண்டபம். ஆவலுடன் மாதவியின் வருகையை எதிர்நோக்கியிருக்கும் அவையினரின் விழித்த கண்கள், அன்றலர்ந்த அழகிய தாமரை மலர்கள் போன்றிருந்தன. இவ்வாறு சிறந்த மண்டபத்தினுள் அன்னப் பறவைபோல் நுழைந்தாள் மாதவி.

Koviloor Digital Library

மாதவின் தோற்றப் பொலிவைக் கண்ட அவையினர் வியப்பால் விழுங்கப் பெற்று இமையாமல் சிறிது நேரம் மெய்ம்மறந்திருந்தனர். யாழ், குழல், முழவு முதலியவற்றின் முழக்கத்தால் தங்கள் நிலையை யெய்தினர்.

தெய்வப் பெண்ணோ என்று மயங்கும்படி, மாதவி அவை நடுவில் நின்ருள், மின்னற்கொடிபோல் மேனியில் பொன்னும் மணியும் பொருந்தி நின்று சுடர்விட்டு ஒளி வீசின. மெல்லிய பட்டாடை ஆடலுக்கேற்ற அழகிய முறையில் அணியப்பெற்றிருந்தது.

ஆடலாசிரியன், பாடலாசிரியன், யாழோன், குழலோன், முழவோன், தண்ணுமையோன் முதலியோர் தம் தம் செயல்களால் இசைமுழக்கத்தை எழுப்பினர். மாதவி ஆடலைத் தொடங்கினுள். கண் காட்டி, முகங்காட்டி, கை நீட்டி, கால் மடக்கி முறைப்படி ஆடல் புரிந்தாள்; இடையிடையே குயிலெனக் குரல் காட்டிப் பாடினுள். அவையினர் தேனில் விழுந்த ஈக்கள்போல் இன்ப வெள்ளத்தில் மிதந்தனர்.

மாதவி கல மண்டபத்தில் தான் ஆடினுள். ஆனுல் அவையினர் யாவரும் தத்தம் மனவரங்கில் ஆடுவதாகவே மயங்கினர். மாதவியின் இசை அவர்களை இன்ப வுலகத்திற்கு இழுத்துச் செல்வதாகவே இருந்தது. மன்னனும் மாதவியின் ஆடல் பாடல்களில் தன் மனத்தைப் பறிகொடுத்து மகிழ்ச்சி வெறியில் மயங்கியிருந்தான்.

மாதவியின் அரங்கேற்றம் மிக வெற்றிகரமாய் நிறைவேறியது.

Koviloor Digital Library

4. மாதவியும் கோவலனும்

மாதவி கலை மண்டபத்தில் நுழைந்து அரசனுக்கு வணக்கம் செலுத்தினாள். பிறகு அவையிலுள்ளோர் யாவரையும் பார்த்து வணக்கம் செய்தாள்; பின்னர் ஆடினாள்; பாடினாள்; அரசனையும் அவையினரையும் களிப்புக் கடலில் மூழ்கச் செய்தாள்.

மாதவியின் முதற் பார்வையிலேயே கோவலனின் அழகிய வடிவம் தென்பட்டது. கட்டழகனாய், கண்டோர் உள்ளத்தைக் கவரும் வடிவழகனாய் வீற்றிருந்த கோவலன் உரு மாதவியின் மனத்தில் நீங்கா நிலையில் பதிந்து நின்றது. மாதவியின் கண்களுக்குக் கோவலனின் வடிவம் பெரு விருந்தாய் மகிழ்ச்சியைத் தந்தது.

மாதவி ஆடத் தொடங்கியதும் அவ்வாட்டத்தைக் கோவலன் சுவைத்தான்; நுட்பமுணர்ந்து களித்தான். இதனால் மாதவியின் மனம் பூரித்தது. கோவலன் கலை நுட்பம் உணர்ந்த காளை என்பதை மாதவி நொடியில் உணர்ந்து கொண்டாள். தனது திறமை முழுவதையும் காட்டவேண்டும் என்ற எண்ணம் மாதவியின் மனத்தில் எழுந்தது.

அதன் பிறகு மாதவியின் ஆடல் பாடல்கள் மெருகேறி மிக மேன்மையாய் இருந்தன. மாதவி பலமுறையும் கோவலனையே நோக்கி ஆடினாள்; பாடினாள். அவன் முகமாறுதல்கள் மாதவிக்கு மேன்மேலும் ஊக்கத்தையூட்டி வந்தன. ஆடல் பாடல் இரண்டிலுமுள்ள நுட்பமான இடங்களில் கோவலன் நயமுணர்ந்து சுவைத்து மகிழ்ச்சியைப் புலப்படுத்தும் முகமாறுதல்கள், மாதவியின் கலை நுட்பங்களையெல்லாம் வெளிக்காட்டச் செய்தன.

Koviloor Digital Library

மாதவி கலைவெறிகொண்டு சுழன்று சுழன்று ஆடினுள்; குயிலென யாழென இன்னிசை யெழுப்பிப் பாடினுள்; ஆடலும் பாடலும் கோவலனைக் குறிக்கொண்டே நிகழ்ந்தன. மாதவி கலைச் செல்வியாய்க் காட்சியளித்தாள். கோவலன் சுவைச்செல்வனுய்த் தோற்றமளித்தான்.

மாதவி அவையினரை மறந்தாள்; கோவலன் ஒருவனையே குறிக்கொண்டு ஆடினுள். திறந்த அவள் கண்களில் எவரும் தென்படவில்லை; கோவலன் மட்டுமே தெரிந்தான். அவள் கண்களில் கோவலன் முகம் குதித்து நின்றது; உணர்ச்சி வேறுபாடுகளை உணர்த்தி நின்றது. மாதவி கோவலனை மனத்தால் விழுங்கி எல்லாவற்றையும் மறந்து இன்ப வுலகத்தில் அசைந்து செல்வதாய் மயங்கிய நிலையை அடைந்தாள்.

கோவலன் கலைச்சுவை வெறியால் தான் அமர்ந்திருக்கும் இடம் அரசனுடைய கலை மண்டபம் என்பதை மறந்தான்; மாதவி அவையில் ஆடுகிறுள் என்பதையும் மறந்தான்; அவள் தன் மனத்தில் நின்று ஆடுவதாகவே மயங்கி மனம் தடுமாறினுன். அரசனையோ அவையினரையோ அவன் கண்கள் காணவில்லை; மாதவியை மட்டுமே கண்டு களித்தன. மாதவியினுடைய ஆடல் பாடல்களின் மயமாய் நின்றது கோவலனின் மனம்; மாதவி ஆடும்பொழுது அவன் மனமும் ஆடியது; அவள் பாடும்பொழுது அவன் மனமும் பாடியது.

இந்நிலையில் மாதவியும் கோவலனும் உடம்பால் இரண்டுபட்டிருந்தாலும் உணர்ச்சியால் ஒன்றுபட்டிருந்தார்கள்.

Koviloor Digital Library

5. பரிசு வழங்கல்

இவர்கள் நிலைமையை அரசனும் அறிந்தான்; அவையினரும் அறிந்தனர். மாதவியின் அழகிலும் கலையிலும் ஈடுபட்ட கரிகாற்பெருவளத்தான் தன் மனத்துள் மாதவியின் அழகை வியந்தான்; கலையைப் பாராட்டினான். தன் மனம் மாதவியின் அழகிலும் கலையிலும் மயங்குவதையுணர்ந்தான். இந்நிலையில் மாதவி கோவலனைக் குறிக்கொண்டு ஆடல் பாடல் நிகழ்த்துவது அரசனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. ஆகையால் அரங்கேற்றம் விரைவில் முடிவு பெறுவதை விழைந்து நின்றது மன்னன் மனம்.

அரங்கேற்றம் இனிது நிறைவேறியது; மன்னன் மகிழ்ந்தான். அவையினர் ஆரவாரத்துடன் வியந்து பாராட்டினர். யாவரும் கனவுலகத்திலிருந்து நினைவுலகத்திற்கு வந்தாற்போன்ற நிலையை எய்தினர்.

மாதவியின் ஆடல், பாடல், அவிநயச் சிறப்புக்களைச் சிலர் பாராட்டிப் பேசினர்; அரசனும் சிறப்புரை சில சொன்னான். முடிவில் தலையரங்கேறும் நாடகக் கணிகையர்க்குக் கொடுக்கவேண்டிய முறைப்படி ஆயிரத்தெட்டுக் கழஞ்சு பொன் பரிசு வழங்கினான். மரகத மாலையொன்றும் பரிசாகக் கொடுத்தான்.

பரிசுப் பொருளாக மன்னனளித்த மரகத மாலை பார்த்தவர் கண்களைப் பறித்தது; பச்சையொளியை உமிழ்ந்து பசிய பயிர் முளைத்த வயல்போல் கண்களுக்குக் குளிர்ச்சியைத் தந்து இன்பமூட்டியது.

பரிசுப் பொருள்களை மகிழ்வுடன்பெற்று மன்னனை வணங்கினாள் மாதவி; தாயையும் வணங்கினாள்; ஆடல் பாடல் ஆசிரியரையும் வணங்கினாள். மாதவி பெற்ற பெருமையைத் தங்கள் பெருமையாகவே கருதிச் சித்திராபதியும் ஆடல் பாடலாசிரியர்களும் களித்தார்கள்.

Koviloor Digital Library

சித்திராபதி கை குவித்துத் தலைவணங்கி, அரசனுக்கு வணக்கம் செலுத்தினாள்; தனது நன்றியைப் புலப்படுத்தினாள். அவையிலுள்ள யாவரையும் வணங்கினாள். மாதவியும் அவ்வாறே செய்தாள், அரசன் மகிழ்ந்து ஆசனத்தை விட்டு எழுந்தான். யாவரும் எழுந்தனர். அரசன் அரண்மனையிலுள்ள தன்னிருப்பிடம் சேர்ந்த பின்னர், மற்றவர் தம்தம் மாளிகையை நாடிப் புறப்பட்டனர். கோவலனும் புறப்பட்டான்.

சித்திராபதியும் மாதவியும் தம் பரிவாரத்துடன் தம் இல்லமேகினர்.

அரங்கேற்றம், மாதவியின் பெருமையை நகர் முழுவதும் பரப்பியது. புகார் நகரத்தார் மாதவியின் ஆடல் பாடற் சிறப்பையும், அவள் மன்னனிடம் பெற்ற பரிசையும் பற்றிப் பலவாறு பேசிப் பேசிப் பாராட்டினார்கள். பச்சை மாலைப் பரிசையும் வியந்து அதன் மேன்மையைப் புகழ்ந்தார்கள்.

6. மாதவி மன நிலை

நகர மக்கள் மாதவியின் சிறப்பைப் புகழ்ந்து மகிழ்ந்து கொண்டிருந்தனர். ஆனால், மாதவி மகிழ்ச்சியின்றியிருந்தாள். இது, சித்திராபதி முதலியோர்க்கு வியப்பையளித்தது. இதற்கு என்ன காரணம் என்று ஒருவருக்கும் புரியவில்லை. ஒருவருக்கொருவர் காரணத்தை வினவுவார்போல் பார்த்துக்கொண்டனரேயன்றி எவரும் வாய் திறந்து ஒன்றும் கேட்கவில்லை. மாதவி அரங்கேற்றம் நிகழ்ந்தவிடத்தில் கோவலனிடம்தன் உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்துவந்துள்ள செய்தி இவர்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?

மாதவி உள்ளத்தில் கோவலன் வடிவம் பதிந்து மாறாமல் நின்றது. வீட்டுக்கு வந்த பின்னரும் கலைமண்ட

Koviloor Digital Library

பத்தில் காட்சியளித்த கோவலன் தோற்றம் எழுதிவைத்த சித்திரம்போல் தன் மனத்தில் காட்சி தருவதை மாதவி கண்டு கண்டு அதே நினைவில் ஆழ்ந்திருந்தாள். ஆதலால் வேறொன்றிலும் அவள் சிந்தை செல்லவில்லை. உணவை வேண்டவில்லை. உறக்கத்தை நாடவில்லை யென்றால் வேறென்ன சொல்லவேண்டும்? கோவலனைப் பிரிந்தநிலை மாதவியைப் பெரிதும் வாட்டியது.

மகிழ்ச்சிக் கடலில் குளித்துக் களிக்கவேண்டிய மாதவி, மயங்கி வாடியிருப்பது சித்திராபதிக்கு வியப் போடுவேதனையை யளித்தது. மகளிடம் நெருங்கிக் காரணத்தையறிய அவாவினாள். ஆனால், மாதவி உண் மையை ஒளிக்காமல் உரைக்கவேண்டுமே என்று ஏங்கி னாள். வசந்தமாலையின் வாயிலாக அறிவதே தக்கது என்று, அவள் துணையை நாடினாள்.

வசந்தமாலை மாதவியின் தோழி. அவள் மாதவியின் மன நிலையை அறிந்து தெரிவிப்பதாகச் சித்திராபதியிடம் தெரிவித்துவிட்டு மாதவியிடம் சென்றாள்.

வசந்தமாலை: மாதவி, உன் புகழ் ஊரெங்கும் பரவி யிருக்கிறது. இது உனக்குத் தெரியுமா? எல்லோரும் உன் ஆடல் பாடல் சிறப்பை வாய் ஓயாமல் புகழ்ந்த வண்ணமிருக்கிறார்கள்.

மாதவி: அப்படியா! மகிழ்ச்சி.

வசந்தமாலை: 'மகிழ்ச்சி' என்று உன் வாய்தான் சொல்லுகிறதேயன்றி, உன் முகம் மகிழ்ச்சியுடையதாய்த் தோன்றவில்லையே!

மாதவி: வசந்தமாலை! நீ சொல்வது உண்மையா? என் முகம் எவ்வாறு இருக்கிறது?

வசந்தமாலை: வாட்டமடைந்திருக்கிறது. நீ என்னவோ ஒன்றை மனத்தில் எண்ணிக்கொண்டு ஏங்குகிறாய் என்பதை உன் முகம் காட்டுகிறது.

Koviloor Digital Library

மாதவி: (வியப்புடன்) நீ கெட்டிக் காரியாய் இருக்கிருயே! குறிகூடச் சொல்வாய் போலிருக்கிறதே! நான் இப்பொழுது எதனை எண்ணி ஏங்கிக்கொண்டிருக்கிறேன் என்று சொல் பார்ப்போம்!

வசந்தமாலை: இதுதாஞ பெரிய கர்ரியம்! உன் அகம் ஓர் அழகனிடம் அடைக்கலம் புகுந்துள்ளது என்பதை உன் முகமே காட்டுகிறதே!

மாதவி: (வசந்தமாலையின் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு) வசந்தமாலை! இதை நீ எப்படி அறிந்தாய்? இது வரையில் நீ குறி சொல்வதில் வல்லவள் என்று எனக்குத் தெரியாதே!

வசந்தமாலை: அதெல்லாம் இருக்கட்டும். நீ எந்த ஆடவனை விரும்புகிருய் என்பதை என்னிடம் தெரிவி. உன் விருப்பம்போல் வேண்டுவன செய்கிறேன். வீணே மனத்தினுள்ளேயே வைத்துப் புழுங்கிக் கொண்டிருப்பதால் உடல் நலன் கெடுவதைத் தவிர வேறு என்ன பயன்? உன் நிலைகண்டு யாவரும் மனம் வருந்துகிருர்கள். சித்திராபதித் தாய் உன் மன நிலையை ஒருவாறு புரிந்து கொண்டு என்னை அனுப்பினுர்கள். வெட்க மின்றிச் சொல்.

மாதவி: வசந்தமாலை! உன்னிடம் சொல்ல வெட்கமென்ன? அரங்கேற்ற நாளில் என் மனத்தைக் கவர்ந்தார் ஒரு கட்டழகர். அவர் அரசரது அரியணைக்கு அருகில் அமர்ந்திருந்தார். வெண்ணிறப் பட்டாடை யணிந்து, பொன்னிறத் தலைப்பாகை பூண்டு, எண்ணிறந்த வைரங்கள் எங்கும் ஒளிவீச வீற்றிருந்தவரே என் உள்ளம் கவர்ந்த கள்வர். அவரைப் பிரிந்து என் உயிர் நில்லாது. அவரை யடைய என் உள்ளம் அவாவுகிறது. எனது தனிமைக்கும் கவலைக்கும் இதுவே காரணம். உன்ஞல் என் கவலை தீர்ந்து களிப்பேற்படும் என்று நம்புகிறேன்.

Koviloor Digital Library

வசந்தமாலை: மாதவி! நீ உண்மையைத் தெரிவித்தது பற்றி மகிழ்ச்சி. நீ குறிப்பிட்ட ஆடவர் யாரென்பதை நான் நன்கறிவேன். அவர் மாசாத்துவான் என்னும் பெரு வணிகரது மகனுவர்; கோவலன் என்னும் பெயருடையவர்; இசையில் வல்லுநர், யாழ்த் தேர்ச்சியில் மிக்கவர், தக்கவ ரிடமே உன்மனம் சென்றிருக்கிறது. இனி நீ ஒன்றுக்குங் கவலைப்படவேண்டாம். கோவலரை உனது மகிழ்ச்சிக் குரிய மணாளராக்க வேண்டிய பொறுப்பு என்னுடையது. நான் சென்று வருகிறேன்—என்றுள்.

வசந்தமாலையின் மொழிகளைக் கேட்டு மாதவி மகிழ் தாள். முகமலர்ச்சியுடன் விடை கொடுத்து அவளை அனுப்பினுள்.

7. கோவலன் மனநிலை

அரங்கேற்றம் முடிந்து கூட்டம் கலையத்தொடங்கியதும் கோவலன் தன் இருக்கையை விட்டு எழுந்தான். மாதவி இறுதியாகத் தன்னை ஊடுருவிப் பார்த்த பார்வை அவன் மனத்தில் ஆழமாகப் பதிந்து நின்றது. அவையி லிருந்து மாதவி மறைந்து அப்பாற் சென்றதும் நிலா நீங்கியவுடன் இருளடையும் வானம்போல் அவன் அகம் இருண்டது. கனவுலகத்தில் செல்வதுபோல நண்பர் களுடன் நடந்து சென்று வெளியிலிருந்த ஊர்தியிலேறி வீடு வந்து சேர்ந்தான். நண்பர்கள் தம் தம் இல்லமேகினர்.

கோவலனை முகமலர்ச்சியுடன் வரவேற்றுள் கண் ணகி. ஆனுல் அவன் முகம் சோர்ந்திருப்பதைப்பார்த்ததும் மறு நொடியில் அவள் முகமும் குவிந்தது. கணவன் முகவாட்டத்திற்குக் காரணம் யாதென அறிய அவள் மனம் அவாவியது. ஆயினும் அப்பொழுது ஒன்றும்

Koviloor Digital Library

வினவவில்லை. அவனது உடை முதலியவற்றைக் களைந்து மாற்றுடை யணிவதற்கு வேண்டியவற்றைக் கொடுத்தாள்; உடுத்திய பின் உணவு பரிமாறி உண்ணச் செய்தாள். இடையிடையே இன்னுரையாடிக் கணவன் களைப்பை மாற்றுவதில் கண்ணும் கருத்துமாயிருந்தாள்.

கோவலன் கண்ணகியின் மனக்கலக்கத்தை யுணர்ந்து அவள் மனம் துன்புறுதிருக்கும் பொருட்டுப் புன்முறுவல் கொண்டு பேசினன். ஆயினும் அவன் புன்முறுவலில் முழுமலர்ச்சியில்லை; பேச்சில் உள்ளத்தின் ஒலியில்லை.

'நம் கணவர் ஏதோ ஒன்றை மனத்தில் எண்ணி ஆழ்ந்த சிந்தனையிலிருக்கிறர்' என்பதைக் கண்ணகி நன்கறிந்து கொண்டாள். 'பொறுத்து உண்மையை யறிவோம்' என்று முடிவு செய்தாள்.

கண்ணகிக்கு இரவு முழுவதும் தூக்கம் பிடிக்கவில்லை. கோவலன் தூக்கம் கொள்ளாமல் இரவு முழுவதும் புரண்டு புரண்டு படுத்துக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து வியப்பும் கவலையும் கொண்டாள். தன் கணவனுக்கு நோய் ஏதேனும் ஏற்பட்டிருக்குமோ என்று அஞ்சி இரண்டொரு முறை அவன் படுக்கையருகிற் போய்த் தொட்டுப் பார்த்தாள். அப்பொழுது கோவலன் தூங்குபவன் போலிருந்தான். இது கண்ணகிக்கு வியப்பாயிருந்தது.

மறுநாள் கோவலன் வழக்கம் போலவே காணப்பட்டான். ஆயினும் அவன் முகத்தில் ஓர் ஏக்கம் குடி கொண்டிருந்தது. தன் மனத்தை யலைக்கும் உணர்ச்சியை மாற்றும் பொருட்டு யாழை மீட்டி வாசிக்கத் தொடங்கினன்.

Koviloor Digital Library

அப்பொழுது சாயலன் என்னும் பெயருடைய ஒருவன் கோவலன் இருந்த அறைக்குள் வந்தான். இவன் இசையில் விருப்புடையவன்; கோவலனுடைய நண்பன். வரும்பொழுதே "யாழ் வாசிப்பு மும்முரமாயிருக்கிறதே! மாதவியையே வெல்வதாக முடிவு செய்திருக்கிருயோ!" என்று நகைமுகத்துடன்சொல்லிக் கொண்டே வந்தான்.

கோவலன் அவனை வரவேற்று உட்காரச்செய்து, "நான் யாழ் வாசிப்பதை இப்பொழுதுதான் புதுமையாகப் பார்க்கிருயோ? உன் கேள்வி புதுமையாயிருக்கிறதே!" என்று வியப்புடன் சொன்னுன்.

சாயலன்: என் கேள்வியில் புதுமையில்லை. ஊரார் பேசிக்கொள்வது உனக்குத் தெரியாமலிருப்பதுதான் புதுமையாயிருக்கிறது!

கோவலன்: (வியப்புடன்) ஊரார் என்ன பேசிக் கொள்கிருர்கள்?

சாயலன்: மாதவியின் ஆடல் பாடல்களில் நீ மயங்கி விட்டாய் என்றுதான் பேசிக்கொள்கிருர்கள்.

கோவலன்: (அச் சொற்களைப் பொருட்படுத்தாமல்) இவ்வளவு தானே!

சாயலன்: அந்த மயக்கத்தில் என்னைக்கூடவா மறந்து வந்து விட்டாய்!

கோவலன்: சாயலா! கோபித்துக் கொள்ளாதே. கூட்டத்தில் உன்னைப் பார்க்க முடியவில்லை.

சாயலன்: மாதவியின் வடிவம் நிறைந்துள்ள கண்களில் மற்றவர்கள் வடிவம் எவ்வாறு தென்படும்!

கோவலன்: கண்களில் மட்டுமல்ல, உள்ளத்திலும் அவள் வடிவம் நிறைந்து நிற்கிறது. இப்பொழுதும்

Koviloor Digital Library

என் அகத்தில் அவள் அரங்கேற்றம் புரிகிருள். ஆ? என்ன கலைத்தேர்ச்சி! என்ன இனிமையான குரல்!

சாயலன்: கோவல! உன் மனம் மாதவியின்பால் மிகவும் ஈடுபட்டிருப்பதையே உன் மொழிகள் காட்டுகின்றன. இந் நிலை உனக்குத் தக்கதன்று. நம் இனத்தார் அறியின் நகைப்பர்.

கோவலன்: நகைப்பவர்க்குக் கலையின் நிலைதெரியாது. கலையுள்ளத்தைக் கலையுள்ளம் விரும்புவது இயற்கை.

சாயலன்: நீ கூறுவது உண்மைதான். ஆனல் மாதவியின் மன நிலை அதுவன்றே!

கோவலன்; சாயல! நீ தெரிவிப்பதென்ன? விளங்கவில்லையே!

சாயலன்: மாதவி கலையுள்ளத்தை நாடும் நிலையில் இல்லையென்கிறேன்!

கோவலன்: பின் எந் நிலையில் இருக்கிருள்?

சாயலன்: அரசனளித்த பச்சை மாலையை ஆயிரத்தெட்டுக் கழஞ்சு பொன் கொடுத்து வாங்குபவன் யாவனே அவன் அம் மாலையைக் கொண்டு போய்க் கழுத்திலிட்டு மணந்து கொள்ளும் நிலையில் மாதவியிருக்கிருள்!

கோவலன்· அப்படியா! நீ கூறுவது உண்மைதான?

சாயலன்: என் மொழியில் உனக்கு ஐயமிருந்தால், இன்று மாலை நீயே அரச வீதியிற் சென்று பார்! கூனி மாலையுடன் நிற்பதைக் காண்பாய். அதன்பின் உன் மயக்கம் தெளிந்துவிடும்.

சாயலன் மொழிகளைக் கேட்ட கோவலன் மறுமொழி பேசவில்லை; ஆழ்ந்த சிந்தனையிலிருந்தான். ஏதோ ஒரு

Koviloor Digital Library

முடிவுக்கு வந்தவன்போல் காணப்பட்டான். முகத்தில் தெளிவு பிறந்தது.

இதைக்கண்ட சாயலன், தன் மொழிகளைக் கேட்ட கோவலன் மாதவியின்பால் கொண்ட மயக்கம் தெளிந்து விட்டான் என்று எண்ணிக் களிப்படைந்து விடை பெற்றுச் சென்றான்.

கோவலன் சுறுசுறுப்புடன் தன் செயல்களைக் கவனிக்கலானான்.

8. பச்சை மாலை

வசந்த மாலையின் வருகையை எதிர்பார்த்து ஆவலே வடிவாய்த் தன் அறையில் அமர்ந்திருந்தாள் சித்திராபதி. வசந்தமாலை களிப்புடன் வருவதைக் கண்டதும் வாட்டமடைந்த அவள் முகத்தில் தெளிவு பிறந்தது. மலர்ந்த முகத்துடன் "வசந்தமாலை! போன காரியம் என்ன? வெற்றிதானே?" என்று பரபரப்புடன் கேட்டாள்.

வசந்தமாலை : வெற்றிப் பாதை ஏற்பட்டிருக்கிறது. அவ்வளவுதான். அப்பாதையிற் சென்று வெற்றிபெற முயலவேண்டும்.

சித்திராபதி : வசந்தமாலை! நீ சொல்வது ஏதோ ஒரு கருத்தை மனத்தில் வைத்துக்கொண்டு வெளிப்படையின்றிப் பேசுகின்றாய். விளங்கச் சொல்!

வசந்தமாலை : அம்மா! மாதவியின் மனம் நம் நகர்ப் பெரு வணிகராகிய மாசாத்துவான் மகன் கோவலன் என்பவரிடம் ஈடுபட்டிருக்கிறது. அவரை மாதவிக்குரியவராக ஆக்க முயல வேண்டும். இந்தச் செயலால் தான் மாதவியின் மனக் கவலை மாறும். இதற்கு என்ன செய்யவேண்டுமோ சொல்லுங்கள்.

Koviloor Digital Library

சித்திராபதி: வசந்தமாலை! நன்று சொன்னாய்! மாதவியின் மனம் கோவலன்பால் சென்றுவிட்டதென்பது வேடிக்கையான செய்தியே. நம் குலத்தினரிடையே காணாத புதுமையாயிருக்கிறதே!

வசந்தமாலை: புதுமையொன்றுமில்லை. பெண்மையின் இயல்பு இது. இதைப்பற்றி இப்பொழுது பேசிக்கொண்டிருப்பதில் பயனில்லை. மாதவியின் மனக் கவலையை மாற்ற வேண்டும்.

சித்திராபதி: என்ன செய்ய வேண்டுமென்கிறாய்?

வசந்தமாலை: கோவலரை மாதவியின் மணவாளராக ஆக்கவேண்டும்.

சித்திராபதி: அது எப்படி முடியும்? அரசர் அளித்த பரிசாகிய பச்சை மாலையை வாங்குவோர்க்கன்றோ மாதவி உரியவள்?

வசந்தமாலை: உண்மைதான். பச்சை மாலையைக் கோவலரே வாங்கினாரானால், அவரே மணவாளராகக் கூடுமன்றோ?

சித்திராபதி: வேறு எவரேனும் வாங்கினாரானால் என்ன செய்வது?

வசந்தமாலை: அதைப்பற்றி நீங்கள் கவலைப்பட வேண்டாம். நான் கோவலரையே மாதவிக்கு மணவாளராக்குகிறேன்.

சித்திராபதி: அப்படியானால் சரி.

இங்ஙனம் கூறிய சித்திராபதி உடனே உள்ளே சென்று பச்சை மாலையை எடுத்து வந்து வசந்தமாலையிடம் கொடுத்து அனுப்பினாள். வசந்தமாலை மாலைப் பொழுதில் அரச வீதியில் போய் நின்றாள். அவ்வழியே

Koviloor Digital Library

பெருஞ் செல்வர்களும் அரசிளங் குமாரர்களும் இன்னும் பெரு நிலையிலுள்ளவர்களும் சென்றார்கள்.

வசந்தமாலை எல்லோருக்கும் தெரியும்படியாக நின்று, பச்சை மாலையை விலை கூறிக் கொண்டிருந்தாள். சிலர் விலை கேட்டனர். கேட்போருக்கு 'ஆயிரத்தெட்டுக் கழஞ்சு பொன்' என்று சொன்னாள். 'மாலையை வாங்குவோர் மாதவி கழுத்திலிட்டு மணவாளராகுவர்' என்றும் தெரிவித்தாள்.

விலை மிகுதியைக் குறித்து நகை புரிந்து சென்றனர் பலர். 'மாதவி விசியுள்ள வலையிது' என்று இகழ்ந்து சென்றனர் சிலர். இவ்வாறே பலர் பலவிதமாகப் பேசிக் கொண்டு போயினர். சிலர் கூனியாகிய வசந்தமாலையைப் பரிகசித்துச் சென்றனர். ஒருவரும் பச்சை மாலையை வாங்க முன் வரவில்லை.

9. மாலையிடல்

நாயலன் மொழியால் ஒளிபெற்ற கோவலன் சுறுசுறுப்புடன் தன்னைச் சிறந்த ஆடையணிகளால் அலங்கரித்துக் கொண்டான். பளிங்கின் முன் நின்றான். மாரனோ என்று மயங்கும்படியான தனது தோற்றப் பொலிவைக் கண்டு பெருமிதமடைந்தான். உடனே வெளிப் புறப்பட்டு ஊர்தியிலேறி அரச வீதியை அடைந்தான்.

குறித்தவிடத்தில் வசந்தமாலை பச்சை மாலையுடன் நிற்பதைக் கண்டான். ஊர்தியை விட்டிறங்கி அவளருகில் சென்று நின்றான்.

கோவலனைக் கண்டதும் வசந்தமாலைக்கு ஊக்கம் பிறந்தது. நீண்ட நேரமாகியும் கோவலனைக் காணமற்

Koviloor Digital Library

போகவே, வராமலே இருந்து விடுவானோ என்று ஏங்கிக்கொண்டிருந்த வசந்தமாலை இனி தான் வந்த செயல் வெற்றி பெறும் என்று களிப்படைந்தாள். கோவலன் அவளை நோக்கி ஒன்றும் அறியாதவன்போல "இப்பச்சை மாலையை விற்கிறாயா?" என்று கேட்டான்.

வசந்தமாலை: ஆம்; விற்பதற்காகவே இங்கு நிற்கிறேன்.

கோவலன்: என்ன விலை?

வசந்தமாலை: ஆயிரத்தெட்டுக் கழஞ்சு பொன்!

கோவலன்: இஃதென்ன வியப்பா யிருக்கிறதே! இப்பச்சை மாலையின் மதிப்பு அதிகமானால் நூறு கழஞ்சு பொன் இருக்கலாம். இவ்வளவு மிகுதியாக விலை கூறுவதற்குக் காரணமென்ன?

வசந்தமாலை: வணிகர்பெருமானே! மணியின்மதிப்பை நன்கறிந்த தங்களிடம் இம்மாலைக்கு விலை கூறவில்லை!

கோவலன்: நீ கூறுவது விளங்கவில்லையே!

வசந்தமாலை; இம்மாலையை வாங்குவோர் இதனை எமது தலைவி மாதவியின் கழுத்திலிட்டுக் கணவராகும் தகுதியைப் பெறுவர்.

கோவலன்: அப்படியானால் மாதவியின் மதிப்பையே ஆயிரத்தெட்டுக் கழஞ்சு பொன் என்று கூறினாய் போலும்!

வசந்தமாலை: இல்லை. மாதவியின் மதிப்பை நன்கு உணர்ந்தவர்களே இம்மாலைக்குக் கூறும் விலையை மதியார் என்னும் கருத்தால் இவ்விலை கூறினேன்.

வசந்தமாலையின் சாதுரிய மொழி கோவலன் மனத்தைக் கவர்ந்தது. மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் "வசந்த

Koviloor Digital Library

மாலை! உன் அறிவை மெச்சுகிறேன். கலைச்செல்வியாகிய மாதவியுடன் பழகும் உன்னிடம் அறிவுக்குப் பஞ்சமேது? இம்மாலைப் பொழுதில் இம்மாலையை வாங்குவதில் நான் மிகவும் களிப்படைகிறேன். இதோ பொன்னைப் பெற்றுக்கொள்" என்று ஆயிரத்தெட்டுக் கழஞ்சு பொன் நிறைந்த பட்டுப் பையை அளித்தான். வசந்தமாலை பணிவுடன் வாங்கிக்கொண்டு வணக்கம் செலுத்தினாள். உடனே பச்சை மாலையைக் கோவலனிடம் கொடுத்தாள். மாலையைப் பெற்ற கோவலன் கூனியுடன் புறப்பட்டான்.

மாதவி வசந்த மாலையின் வாக்குறுதியை நம்பினாள். நீண்ட நாள் பழகியவளாதலால், அவள் திறமையை நன்கறிவாள். ஆகையால் தன்னை ஆடையணிகளால் ஒப்பனை செய்துகொண்டு ஒவ்வொரு நொடியும் கோவலன் வருகையை ஆவலுடன் எதிர்நோக்கிக்கொண்டிருந்தாள்.

கோவலன் வந்து விட்டான் என்ற செய்தியைக் கேட்டதும் அவள் கொண்ட மகிழ்ச்சி எல்லை மீறியது. தன் அறையினுள்ளேயே ஓடினாள்; யாழின் நரம்பைத் தடவி வரைதுறையின்றி ஒலியை யுண்டாக்கினாள்; ஓடி மஞ்சத்தின்மீது மகிழ்ச்சிப் பெருக்கால் விழ்ந்தாள்; நிலை கொள்ளாமல் எழுந்து ஓடினாள். அச்சமயம் அங்குவந்த வசந்தமாலையைக் கட்டித்தழுவிக் கொண்டாள். மாதவியின் மகிழ்ச்சி நிலையைக் கண்ட வசந்தமாலை புன்சிரிப்புக் கொண்டு, "என்ன மாதவி! உன் கணவர் உன்னை விரும்பி வந்து கூடத்தில் அமர்ந்திருக்கிறார். நீ இங்குக் கூத்தாடிக்கொண்டிருக்கிறாயோ? உன்னை அழைத்துக் கொண்டு போகத்தான் நான் இங்கு வந்தேன். என்னுடன் வா' என்று கூப்பிட்டாள்.

Koviloor Digital Library

"வசந்தமாலை! நான் எப்படி அவர் முன் வருவேன்!" என்று மிகுந்த நாணக் குறியுடன் கேட்டாள் மாதவி.

'எப்படியா? இதோ இந்த வழியாகத்தான்!' என்று வசந்தமாலை சிரித்துக்கொண்டே கேலியாகச் சொல்லி மாதவியின் கையைப் பிடித்து அழைத்துக் கொண்டு சென்றாள்.

கூடத்தில் சித்திராபதி நின்றுகொண்டிருந்தாள். ஓர் ஆசனத்தின்மீது கோவலன் வீற்றிருந்தான். அவன் முன்னிலையில் அடைக்காய் வெற்றிலை இலவங்கம் முதலியன இருந்தன. மாதவி பதுமையெனச்சென்று ஆவலுடன் கோவலனைப் பார்த்து வணங்கினாள். கோவலன் மகிழ்ந்தான். பின்னர் முறைப்படி பச்சை மாலையை மாதவியின் கழுத்திலிட்டுப் பல்லோரறிய அவளுக்கு மணவாளனாயினான்.

10. மணிமேகலை பிறப்பு

கோவலனை மணவாளனயடைந்த மாதவி மகிழ்ந்தாள். அவளுடைய ஆடல் பாடல் நுட்பத்தை யெல்லாம் கண்டு கண்டு மகிழ்ந்தான் கோவலன். இருவரும் கலையறிவில் ஒன்றுபட்ட உள்ளத்தினராய்ப் பிரிவின்றி இன்பக் கடலில் நீந்திக் களித்தனர். இவ்விருவருடைய அன்புப் பிணிப்பைக் கண்ட புகார் நகரத்தார் வியப்படைந்தனர்.

கோவலன் மாதவியிடம் கொண்ட அன்பின் பெருக்கால் பொன்னாலும் மணியாலும் மாதவியை வகைவகையாய் அலங்கரித்தான்; பொன்னுடை புனைந்து பூரித்தான். இரவு பகல் எந்நேரமும் அவளை விட்டகலாமல் களித்திருந்தான். மாதவி, கோவலனுடைய அன்பின் பெருக்கில் முழுகிக் களித்தாள்.

Koviloor Digital Library

சில ஆண்டுகள் சென்றன. மாதவி கருக்கொண்டாள். உரிய முறைப்படி செய்யும் சடங்குகள் நடந்தன. ஏழாம் திங்களில் காப்பு விழா நடைபெற்றது. நகரத்தி லுள்ள பெருந்திருவினரெல்லாம் மாதவியின் மாளிகை யிற் குழுமினர். பெரிய திருவிழாவைப்போல் சடங்குகள் முறையே நிறைவேறின. கோவலன் வந்தவரையெல்லாம் வரவேற்று மரியாதை செய்து விருந்தளித்தான். ஏழை களுக்கெல்லாம் உணவு உடைகள் வழங்கப்பட்டன. மாதவி உளம் பூரித்தாள்.

பத்துத் திங்கள் நிறைந்து நன்னுளில் மாதவி கரு வுயிர்த்தாள். நல்லோரையில் பெண் குழந்தை பிறந்தது. கோவலன் மகிழ்வுடன் அந்தணர், எளியோர் முதலி யோருக்கெல்லாம் பரிசுகள் வழங்கினுன்.

குழந்தைக்குப் பெயரிடும் நாள் நெருங்கிற்று. மாதவி அடங்கா மகிழ்ச்சியுடன் கோவலனை நோக்கி "ஆருயிர்த் தலைவரே! நம் குழந்தைக்கு எப்பெயரிடலாம்? தங்கள் கருத்தைத் தெரிவிக்க வேண்டுகிறேன்" என்ருள்.

"அன்பே! நம் கண்மணிக்கு என்ன பெயரிடலாம் என்பதைப்பற்றி நெடுநேரம் எண்ண வேண்டியதில்லை. மணிமேகலை என்று பெயரிடலாம். இது எங்கள் குல தெய்வத்தின் பெயர். எங்கள் முன்னேரில் ஒருவர் கடலில் கலத்திலேறிச் சென்ற காலத்தில் அவருக்கேற் பட்ட ஆபத்தை மணிமேகலா தெய்வம் போக்கிக்காப்பாற்றி யது. அது முதற்கொண்டு அத்தெய்வம் எங்கள் குல தேவதையாய் விளங்குகிறது" என்று மகிழ்வுடன் சொன்னுன்.

Koviloor Digital Library

கேட்ட மாதவி மகிழ்ந்தாள். கோவலன் கருத்தை ஏற்றுத் தன் குழவியைப் போற்றினுள். நன்னுளில் பெயர்சூட்டு விழா மிகச் சிறப்புடன் நடைபெற்றது. மணிமேகலை பிறப்பு மாநகர் முழுவதும் பரவி, எல்லோரும் பேசும் ஏற்றம் பெற்றது. மணிமேகலை நாளொருமேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்து வந்தாள்.

11. கோவலன் மனக்கலக்கம்

புகார் நகரில் ஆண்டு தோறும் இந்திர விழா நடைபெறும். இவ்விழாவை நகர மக்கள் அனைவரும் சேர்ந்து கொண்டாடுவர். அரசனே இவ்விழாவைக் கொண்டாடுவதில் முதன்மையானவன்.

இந்திரவிழாவை அரசன் பெருஞ் சிறப்புடன் கொண்டாடுவது வழக்கம். அமைச்சர் சேனுதிபதியரெல்லாம் இவ்விழாவைச் சிறப்புடன் நடைபெறச் செய்வதில் ஊக்கம் காட்டுவர். இவ்வாறு கொண்டாடும் விழாக் கூட்டத்தில் மாதவி சென்று தனது ஆடல்பாடல்களால் விழாவை மேலும் சிறக்கச் செய்ய வேண்டுமென்று ஏற்பாடாயிருந்தது.

கணிகையரில் சிலர் விழாவில் ஆடல்பாடல் நிகழ்த்துவது வழக்கம். அவ்வழக்கப்படி இவ்வாண்டில் மாதவி ஆடல் பாடல் நிகழ்த்த வேண்டும் என்று அரசன் விரும்பினுன். அரசன் விருப்பத்திற்கு மாறு சொல்ல யாராலாகும் ?

மாதவி கூட்டத்திற்கு வருகிருள் என்பதை யறிந்ததும் மக்கள் பெரும் திரளாய்க் கூடி யிருந்தனர். மாதவியைக் கண்டு அவள் கலைத்திறங்களைப் பார்த்தறிய வேண்டுமென்பதில் மக்களுக்குப் பேரவா இருந்தது. அரசன் கூட்டமிகுதியைக் கண்டு களிப்படைந்தான்.

Koviloor Digital Library

தன் ஏற்பாடு சிறந்ததென்று மனத்துள் எண்ணிப் பெருமிதம் கொண்டான். கூட்டத்தை ஒழுங்கு படுத்துமாறு அமைச்சருக்குக் கட்டளை யிட்டான்.

குறித்த நேரத்தில் மாதவி அரங்கிற்கு வந்து ஆடல் பாடல்களை நிகழ்த்தினுள். கூட்டத்தினர் யாவரும் மெய்ம் மறந்து அமர்ந்திருந்தனர். ஆடல் முடிந்தது. கூட்டம் கலைந்தது.

அமைதியாயிருந்த கூட்டத்தினர் பேராரவாரத்துடன் மாதவியின் அழகைப் பற்றியும் ஆடல் பாடல் திறமையைப் பற்றியும் பலவாறு புகழ்ந்து பேசிக் கொண்டது அரசன் செவியிலும் விழுந்தது. அதனுல் அரசன் தன் விருப்பம் வெற்றி பெற்றதென்று களித்து அரண்மனை சேர்ந்தான்.

கூட்டத்தில் கோவலனும் இருந்தான். யாவரும் மாதவியை புகழ்ந்து பேசுவது கோவலனுக்கு மிகவும் வெறுப்பை யூட்டியது. அவன் முகத்தில் கலக்கம் நிரம்பி நின்றது. 'நமக்குரியவளாகிய மாதவியைப் பிறர் புகழ்ந்து பேசுவதா?' என்று அவன் உள்ளம் அழுக்காறு கொண்டு எண்ணலாயிற்று. ஆதலால் மாதவியுடன் உரையாடாமலே அவளுடன் வீடு சேர்ந்தான்.

கோவலனின் முகவாட்டத்திற்குக் காரணம் என்னவென்று மாதவிக்குத் தெரியவில்லை. வழியில் இரண்டொருமுறை அவனுடன் பேச்சுக் கொடுத்துப் பார்த்தாள். கோவலன் நல்ல முறையில் மறுமொழி சொல்லவில்லை. இந்நிலை மாதவிக்கு வியப்பாயிருந்தது. அத்துடன் கவலையும் அளித்தது.

வீடு சேர்ந்த பின்னரும் கோவலன் கலகலப்பாயில்லை; மாதவியிடம் முகங் கொடுத்துப் பேசவில்லை.

Koviloor Digital Library

மாதவி நெருப்பில் நிற்பதைப்போல் மனவேதனை கொண்டு தவித்தாள். 'உங்களுக்கு உடம்பு சரியாயில்லையா?' என்று கேட்டாள். 'ஒன்றுமில்லை' என்று சுருக்கமாய் விடையளித்தான் கோவலன். மாதவி என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் மனம் வாடினாள்.

12. கானல் வரி

இந்திர விழா இருபத்தேழு நாள் நடைபெறும். விழாவின் முடிவில் புகார் நகர மக்கள் காவிரி கடலொடு கலக்கும் சங்கமத் துறையில் நீராடுதல் மரபு. ஆதலால் நகர மாந்தர் கடலாடப் போயினர்.

கடலாடப் போகும் வாயிலாகவாவது கோவலன் மனவாட்டத்தை மாற்றலாமென்று மாதவி நினைத்தாள். தன் விருப்பத்தைக் கோவலனிடம் தெரிவித்தாள். கோவலன் உடன்பட்டான்.

இருவரும் பொன்னுடையுடுத்து விலையுயர்ந்த பொன்னணி, மணியணி புனைந்து, மலர்மாலை சூடி, நறுமணம் பூசிப் புறப்பட்டனர். மண்ணவரோ விண்ணவரோ என்று கண்டோர் ஐயுறும் வனப்புடையவராய் விளங்கிய இருவரும் கடற்கரையை யடைந்தனர். அங்கு நுண்மணற் பரப்பில் புன்னை மர நிழலில் சித்திரத் திரையால் சுற்றி வளைக்கப்பட்ட கூடாரமொன்று அமைக்கப்பட்டிருந்தது. உள்ளே அமளியிருந்தது. அதன்மீது கோவலனும் கண்ணகியும் அமர்ந்திருந்தனர். அருகில் வசந்தமாலை நின்றிருந்தாள். அவள் கையில் யாழ் இருந்தது.

மாதவி யாழை வாங்கினாள்; நரம்பு முதலியன திருத்தினாள்; செங்காந்தள் மலர்போலும் மெல்லிய விரல்களால் மீட்டினாள். கோவலன் கையை நீட்டினான். மாதவி மகிழ்வுடன் யாழை அவன் கையிற் கொடுத்தாள்.

Koviloor Digital Library

கோவலன் யாழைக் கையில் வாங்கி வேறொரு பெண்ணிடம் விருப்புடையவன் போலும் குறிப்புடைய அகப்பொருட்சுவை தழுவிய கானல்வரிப் பாடல் பல பாடினன். மாதவி திடுக்கிட்டாள். 'ஓகோ, இவர் பிறிதொரு பெண்ணிடம் பெருவிருப்புடையார் போலும். இல்லையெனில் இத்தகைய அகப் பொருட் சுவையுடைய பாடலைப் பாடவேண்டியதில்லையே!' என்று மனங் கலங்கிப் பிணக்குக் கொண்டாள். உடனே கோவலன் பால் கையை நீட்டினள்.

மாதவி யாழைப் பெற விரும்புகிறள் என்பதை யறிந்ததும் கோவலன் அவளிடம் யாழைக் கொடுத்தான். வாங்கிய மாதவி பிணக்கில் ஏற்பட்ட கலக்கத்தால் தானும் வேறொரு ஆடவன்பால் கருத்துடையவள் போன்ற குறிப்புடன் கானல்வரிப் பாடலைப் பாடினள்.

இதைக் கேட்டதும் கோவலன் சினங் கொண்டான்; 'நாம் கானல் வரி பாடினேம். அதைக் கேட்டு மனம் பொறுத இவள் வேறொரு ஆடவன் மீது காதலுடையவள் போல, நமக்குப் போட்டியாகத் தானும் கானல்வரிப் பாடலைப் பாடினள். இச்செயலால், இவள் பொய் பல கொண்டு வாழும் கணிகை என்பதைக் காட்டிவிட்டாள். இதுகாறும் இவளுடன் கூடியிருந்தது பெருந் தவறு' என்று மாதவியை வெறுத்தான். உடனே அங்கிருந்து நீங்கிச் சென்றன்.

கோவலன்பால் மாதவி கொண்ட அன்பில் பழுதில்லை. கோவலன் பாடலுக்கு மாறுகப் பாடவேண்டுமென்ற கருத்தினளாகவே, மேலுக்கு வேறொருவன் பால் காதலுடையவள் போன்று மாதவி பாடினள். அந்த விளையாட்டு, வினையாக விளைந்து விடவே மனம் இடிந்து போனள். பின்னர் வசந்தமாலையுடன் விடு சேர்ந்தாள்.

Koviloor Digital Library

13. கோவலன் பிரிவு

மாதவி தன் மாளிகையின் மேனிலை மாடத்தில் தனித்திருந்தாள். தான் அவசரப்பட்டுக் கோவலனிடம் மாறுபட்ட முறையில் நடந்து கொண்டதற்காகத் தன்னையே நொந்து கொண்டாள். கோவலனை எண்ணியெண்ணி ஏங்கினாள். பிரிவென்னும் பெருநெருப்பு அவளை மிகவும் சுட்டது.

கோவலன் சினத்தைத் தணித்து அவனை அழைத்து வரச் செய்யவேண்டுமென்று மாதவியின் மனம் அவாவியது. உடனே அவள் தன் மாலையில் தொடுத்த தாழைப்பூவின் வெண்மையான மடலில் இதழ் விரியாத அரும்பொன்றை எழுது கருவியாகக் கொண்டு செம்பஞ்சுக் குழம்பில் தோய்த்துப் பின் வருமாறு கடிதம் எழுதினாள் :

"காதலரே! தங்களைப் பிரிந்த இக்கொஞ்சநேரத்தில் எனது நெஞ்சம் படும் வேதனை சொல்லும் தன்மையதன்று. மாரன் தன் மலர்க்கணையால் என்உயிரை உண்டுவிடுவான் போலிருக்கிறது. இளவேனில் என்பான் கூடினார்க்கு இன்பமும் ஊடினார்க்குத் துன்பமும் செய்யும் இளவரசன் போலும். திங்களஞ்செல்வனும் குளிரொளி வீசினும் கொடியவனேயாவான். ஆருயிர்த் தலைவரே! இம்மூவரிடமும் என்னைக் காட்டிக் கொடுக்காமல் காக்க வேண்டும். ஆதலால் உடனே என் இன்னல்தீர வருவீ ாக."

இவ்வாறு கடிதம் எழுதி முடிந்ததும் வசந்தமாலையிடம் கொடுத்து, கோவலனிடம் கொடுத்து அவனை அழைத்து வரும்படி தெரிவித்தாள். வசந்தமாலை கோவலனிருப்பிடம் சேர்ந்து இன்மொழி பேசிக் கடிதத்தைக் கொடுத்தாள்.

Koviloor Digital Library

கோவலன் வசந்தமாலையை வெறுப்புடன் பார்த்து மறுபுறம் திரும்பிக் கொண்டான். அவள் கொடுத்த கடிதத்தை வாங்கி விரைந்து பார்த்துவிட்டு வெறுப் புடன் கீழே போட்டான். வசந்தமாலை மாதவியின் நிலை குறித்துக் கூறிய மொழிகளைச் செவியேற்காமல் அவளு டன் வர மறுத்துப் போகச் சொன்னான்.

வசந்தமாலை கோவலன் நிலைகண்டு அவனை வற் புறுத்துவதால் பயனில்லை யென்றுணர்ந்து திரும்பி மாதவியிடம் வந்தாள், "மாதவி, உன் தலைவர் மிகவும் கோபமுடையவராய் இருக்கிறார். உன் நிலை குறித்து விளக்கமாய் எடுத்துரைத்தேன். உடனே வரவிரும்பிய உனது விருப்பத்தையும் தெரிவித்தேன். ஒன்றையும் அவர் செவியேற்கவில்லை. அது மட்டுமன்று; 'என் முன் நிற்கவும் வேண்டாம்; உடனே செல்க' என்று வெறுத்துக் கூறிப் போகச்செய்தார். அதற்கு மேல் நான் என்ன செய்யட்டும். உடனே வந்துவிட்டேன். கோபம் தணிந்த வேறொரு வேளையில் போய்ப் பார்ப்பது தான் நல்லது" என்றாள்.

"வசந்தமாலை! நான்தான் அறிவில்லாமல் நடந்து கொண்டுவிட்டேன். அதன் பயனை இப்பொழுது நான் அனுபவிக்கிறேன். என் காதலர் இம்மாலைப்பொழுதில் வராமற்போனாலும் நாளைக் காலையிலாவது கட்டாயம் வருவார். அப்பொழுது எனது பிழையைப் பொறுத்துக் கொள்ளும்படி கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். நீ போ" என்று வருத்தத்துடன் மொழிந்தாள்.

வசந்தமாலை மாதவியின் துயர்கண்டு மனம் வருந்தி அவ்விடம் விட்டகன்றாள்.

Koviloor Digital Library

14. மாதவியின் துயரம்

மறுநாட் காலையில் கோவலன் வருவான் என்று நம்பியிருந்தாள் மாதவி. ஆனால், அதற்கு மாறான செய்தியைக் கேட்டுத் துடிதுடித்தாள். கோவலன் தன் மனைவி கண்ணகியுடன் கூடி நகரினின்றும் நீங்கிப்போய் விட்டான் என்பதை வசந்தமாலை சொல்லியபொழுது அவள் மனம் பட்ட பாட்டை யாரால் விளக்கிக் கூற முடியும்?

மாதவி மஞ்சத்தில் குப்புறச் சாய்ந்தவள் நெடுநேரம் வரையில் எழுந்திருக்கவேயில்லை. தலையணை முழுவதும் கண்ணீரால் நனைந்து போய்விட்டது. உணவு உறக்கம் இரண்டையும் மறந்தாள். கோவலன் ஏக்கமே பெரிதாய் நின்றது. வசந்தமாலையும் சித்திராபதியும் எவ்வளவோ ஆறுதலான மொழி புகன்றும் பயனில்லாது போயின. இருவரும் என்ன செய்வதென்று வழிதெரியாது வகையற்று ஏங்கினர்.

மறுநாள் வசந்தமாலை மாதவியை நோக்கி, "மாதவி! நீ வீணில் வருந்தி உடம்பைக் கெடுத்துக்கொள்ளுவதால் என்ன பயன்? கோவலரைக்கண்டு உனது நிலையைத் தெரிவித்து அவரை அழைத்துவர நான் ஏற்பாடு செய்கிறேன். நீ கவலைப்படாதே. அறிவிற் சிறந்த உனக்கு நான் அதிகம் சொல்ல வேண்டுவதில்லை. எழுந்து சிறிது உணவு கொண்டு உன் தாயின் மனக் கவலையைப் போக்குவாய். நீ உண்ணாதிருப்பதால் உன் தாய் சித்திராபதியம்மையும் உண்ணாதிருக்கிறார். வயது முதிர்ந்த உன் தாயை இவ்வாறு துன்பத்திற்குள்ளாக்குவது நன்றன்று" என்றுரைத்தாள்.

இம்மொழிகளைக் கேட்டதும் மாதவி தலை நிமிர்ந்து, "வசந்தமாலை! என் தாய் எங்கே? அவர்களைத் துன்பத்

Koviloor Digital Library

திற்குள்ளாக்கியது தவறுதான். நான் உணவு உண்கிறேன். தாயையும் உண்ணச்சொல்" என்றாள்.

வசந்தமாலை மகிழ்ந்து விரைந்து போய், உணவையெடுத்துக்கொண்டு சித்திராபதியையும்பிடித்து அழைத்து வந்தாள். தாயைக் கண்டதும், மாதவி, "அம்மா நான் சாப்பிடுகிறேன்; நீங்களும் சாப்பிடுங்கள்" என்று பரிவுடன் சொன்னாள். சித்திராபதி ஒருவாறு ஆறுதலடைந்தாள். பின்னர் வசந்தமாலை, உணவு பரிமாற, இருவரும் உண்டனர்.

பிறகு, மாதவி வசந்தமாலையை நோக்கி "வசந்தமாலை, இனி கோவலரைக் குறித்து வருந்துவதில் பயனில்லை என்பதை நான் நன்குணர்கிறேன். இனி என்னை விரும்பி இங்கு அவர் வரமாட்டார் என்றே நான் நினைக்கிறேன். ஆதலால், அவரை அழைத்து வரும் முயற்சியைக் கைக்கொள்வது வீணேயாகும். ஆயினும் உன்முயற்சி என்னவென்பதைத் தெரிவிப்பாய்" என்றாள்.

வசந்தமாலை, "மாதவி, நான் நினைத்தது வேறொன்றுமில்லை. கோவலர்க்கு வேண்டியவராகிய கௌசிகர் என்னும் அந்தணர் இருக்கிறாரல்லவா, அவரிடம் நீ ஒரு கடிதம் கொடுத்து அனுப்பினால் கோவலர் கட்டாயம் உன்னிடம் இரக்கம் காட்டுவார். ஏனென்றால் கௌசிகர் மொழியைக் கோவலர் மறுக்க மாட்டார். கௌசிகர் உன்னிடமும் இரக்கமுள்ளவர். 'கோவலரிடம் மாதவியின் பொருட்டுத் தூது போகவேண்டும்' என்று நான் அவரிடம் தெரிவித்ததும் யாதொரு தடையும் கூறாமல் ஒப்புக்கொண்டார்" என்றாள்.

இதைக் கேட்ட மாதவி, "நல்லது, நான் என் காதலர்க்கு ஒரு கடிதம் தருகிறேன்" என்றாள்.

Koviloor Digital Library

15. மாதவியின் கடிதம்

குறித்த நேரத்தில் கோசிகன் என்னும் அந்தணர் வந்தார். அவரை வரவேற்று ஆசனத்தில் இருக்கச் செய்தாள் மாதவி. அந்தணர் மாதவியை வாழ்த்திவிட்டு, அவள் கோவலனைப் பிரிந்துள்ள நிலைக்கு வருத்தம் காட்டிப் பேசினர். இது தற்போதைய நிலைதான் என்றும் விரைவில் இந்நிலை மாறி இன்பமெய்துமென்றும் ஆறுதல் புகன்ருர்.

மாதவி, அந்தணர் நன்மொழிக்கு நன்றி தெரிவித்து விட்டு, தான் எழுதி வைத்திருந்த கடிதத்தை அவரிடம் கொடுத்தாள். எங்ஙனமாயினும் முயன்று கோவலரைக் கண்டு என் நிலை தெரிவித்து, இக் கடிதத்தைத் தவருது அவரிடம் சேர்க்க வேண்டும்' என்று கேட்டுக் கொண்டாள்.

அந்தணர் மாதவி விருப்பத்தை எவ்விதத்திலும் நிறைவேற்றுவதாகத் தெரிவித்து, வழிச் செலவுக்கு வேண்டிய பொருள்களைப் பெற்றுக் கொண்டு புறப்பட்டார். கோவலன் சென்ற வழி தெரியாமையால் பலவிடத்தும் அலைந்து திரிந்து முடிவில் மதுரை வழியில் நடக்கலானுர்.

பலநாள் நடந்த பின்னர், மதுரை வழியிலுள்ளதோர் குளத்தருகில் ஒருவன் நிற்பதைக் கண்டார் கோசிகர். அவன் வடிவம், கோவலன் போல் காணப்பட்டதாயினும் உறுதிப்படுத்த முடியாதபடி மாறுபட்டிருந்தது. ஆதலால் கோசிகர் ஒரு தந்திரத்தைக் கையாள நினைத்தார்.

குளத்தங்கரையில் படர்ந்திருந்த குருக்கத்தியின் நிழலில் போய் நின்ருர் கோசிகர். குருக்கத்திக்கு,

Koviloor Digital Library

மாதவி என்று வேறொரு பெயரும் உண்டு. ஆதலால் மலர்களைச் சிந்தியிருக்கும் அக்குருக்கத்தியை நோக்கி, 'ஏ, மாதவி! கோவலனுடைய பிரிவால் மனம் வருந்திக் கண்ணீர் வடிக்கும் மாதவியைப் போல, நீயும் வேனிற் காலத்தின் வெப்பம் தாங்காமல் நீயும் மலர்களைச் சிந்தி வருந்தினை போலும்' என்று சொன்னார்.

காலைக் கடன் கழித்தற்காக அங்கு வந்து நின்ற கோவலன் இச் சொற்களைக் கேட்டதும், அந்தணர் அருகில் வந்து "ஐய, நீர் கூறியதன் கருத்தென்ன?" என்று வினவினான். கோசிகர் உடனே மகிழ்ந்து, 'இவன் கோவலனே; ஐயமில்லை' என்று உறுதி கொண்டார். உடனே கோவலனை நோக்கி, "வணிகர் குல திலக! உம்மைக் கண்டதால் நான் பெரிதும் மகிழ்ச்சியடைகின்றேன். நும் மனைவியுடன் நீர் புகார் நகரினின்றும் நீங்கியதால் உமது பெற்றோர் அருமணியிழந்த நாகம் போல் ஒளி மழுங்கி வாடியிருக்கின்றனர். உமது சுற்றத்தார் உயிரையிழந்த உடல் போல் செயலற்று இருக்கின்றனர். இன்னும் கேட்பீர்; வசந்தமாலையிடம் கொடுத்தனுப்பிய மாலைத்திருமுகத்தை நீர் மறுத்தமை கேட்டு வாட்டமடைந்த மாதவி, நீர் நகரினின்றும் நீங்கிய செய்தியைக் கேட்டதும் பெருந்துன்பமடைந்தாள். நான் அப்பொழுது அவளிடம் சென்றேன். அவள் என்னை வணங்கி, 'எனக்கு ஏற்பட்டுள்ள இத்துன்பத்தை நீக்க வேண்டும்' என்ன வேண்டிக் கொண்டு இவ்வோலையைக் கொடுத்தாள். கொடுத்து 'இதனை என் கண்மணி போன்றவரிடம் காட்டுவீர்' என்று தெரிவித்தாள். நான் உம்மைப் பல விடங்களிலும் தேடிய பின் இங்கு வந்து கண்டேன்" என்று சொல்லி ஓலையைக் கொடுத்தார். கோவலன் அவ்வோலையை வாங்கிப் பிரித்துப் பார்த்தான்.

Koviloor Digital Library

"தேவரீர், தங்கள் திருவடிகளுக்கு வணக்கம். இவ்வோலையில் அடியேன் குறிக்கும் செய்தியை மனங்கொள்விராக. பெற்றோர்க்குச் செய்யும் கடமையைத் துறந்து, கற்புடைய மனைவியுடனே இரவு வேளையில் நகரினின்றும் நீங்கும்படி என்ன பிழை நேர்ந்ததென்று அறியாமல் வருந்துகின்றேன். அப்பிழை என்னுடையதாயிருப்பினும் தாங்கள் அதனைப் பொறுத்தருள வேண்டும்."

இவ்வாறு ஓலையைப் படித்ததும் கோவலன் தன் மனத்துள், 'மாதவி தீதிலள்; நான் தவறுணர்ச்சி கொண்டு அவளைத் துறந்துள்ளேன். இது விதியின் பயன்' என்று எண்ணி, அவள் பால் கொண்ட வெறுப்பு நீங்கினன். பின்னர், கோசிகரைநோக்கி,"ஐயன்மீர்! மாதவியை நான் வெறுக்கவில்லை என்று சொல்லுவீர். கொடுவினையால் பிரிய நேரிட்டது வருந்துதற்குரியதே. ஆயினும், என்னை எண்ணி வருந்தவேண்டாம் என்று தெரிவிப்பீர். மாதவிக்குச் சொல்லவேண்டியது இவ்வளவே. என் பெற்றோர்க்கு இம்மாதவியின் கடிதத்தைக் கொடுப்பீர். இதுவே நான் என் பெற்றோர்க்கு எழுதிய பான்மையில் பொருந்தியுள்ளது. அவர்களைத் திசை நோக்கி வணங்கினேன், என்று சொல்லுவீர். அவர்கள் மனக்கவலையை மாற்றுவது உமது கடன். விரைந்து செல்லுவீர். நான் உம்மோடு வாராமைக்கு வருந்தாதீர்" என்று சொல்லி விடை கொடுத்து அனுப்பினன்.

16. மாதவி துறவு

கோசிகர் வந்து கூறிய மொழிகளைக் கேட்ட மாதவி மனக்கவலை மாறி அமைதி பெற்றிருந்தாள். தன் காதலன் தன் மீது கொண்ட தவறான வெறுப்பு நீங்கப் பெற்றான்; ஆதரவாகப் பேசினன் என்பது ஒன்றே மாதவிக்கு மனவமைதியைத் தந்தது.

Koviloor Digital Library

மாதவி மனக்கவலையின்றி இருந்தாள் என்பது உண்மைதான். ஆனால் மனமகிழ்ச்சியுடன் இருக்கவில்லை என்பதும் உண்மைதான். அவள் இயற்கை மன நிலை மாறி விருப்பு வெறுப்பற்ற தன்மையை யடைந்தாள். பல நூல்களைப் படித்துணர்ந்து பொழுதினை ஆராய்ச்சியிலேயே கழிக்கலானாள். சித்திரபதி என்னென்னவோ வழிகளில் முயன்றும் மாதவியின் மனத்தை மாற்ற முடியாமல் பெருங்கவலையில் ஆழ்ந்திருந்தாள்.

கோவலனைக் காணவேண்டும் என்னும் அவா மாதவி உள்ளத்தில் இருந்தது. ஆயினும், இனி இவன் தன்னை நாடமாட்டான் என்றே அவள் கருதினாள். என்றாலும் ஒருகால் அவன் தன் மீது இரக்கங் கொண்டாலும் கொள்ளலாமன்றோ என்றும் எண்ணலானாள்.

இவ்வாறு மாதவி கோவலனைப் பற்றி எண்ணி ஏங்கிக்கொண்டிருக்கும் பொழுது, மதுரையில் கோவலன் கொலையுண்டிறந்தான் என்ற செய்தியைக் கேட்டால் அவள் மனம் என்ன பாடு பட்டிருக்கும் என்பதை எவராலாவது எடுத்துரைக்க முடியுமா? அழுதாள், புரண்டாள், கலங்கினாள், என்று வருணிக்கலாம். 'நெருப்பில் விழுந்த புழுப்போல் துடித்தாள்' என்று உவமானங் காட்டி உரைக்கலாம். இவற்றால் மாதவி கொண்ட மனத்துயரை விளக்கியதாய் விடுமா?

ஆனால் மாதவி அழுதாளா? இல்லை; கண்ணீரும் வடிக்கவில்லை. சித்தப் பிரமை கொண்டவள் போல் ஒரு நாள் முழுவதும் இருந்த விடத்தை விட்டசையாது உட்கார்ந்திருந்தாள். மறுநாள் அவள் முகத்தில் தெளிவு ஏற்பட்டது. இதைக் கண்ட வசந்தமாலை முதலியோர் வியப்புற்றனர்.

Koviloor Digital Library

மாதவி வழக்கம்போல் எழுந்து காலைக்கடன்களை முடித்துக்கொண்டு உணவு உட்கொண்டாள். எல்லோரிடத்திலும் இனிமையாகப் பேசினாள். ஆனால் அவள் உரைகள் யாவும் அறிவுரைகளாயிருப்பதைக் கண்டு யாவரும் ஆச்சரியப்பட்டனர். அவளோடு பேசுவதற்கு அஞ்சினர்.

மாதவி எல்லோரையும் அன்போடு பார்த்து "இனி நான் இங்கிருக்க முடியாது. என்னைக் குறித்து ஒருவரும் வருந்த வேண்டாம். நான் ஞானம் பெறுவதற்காகப் பௌத்த மடத்திற்குப் போகின்றேன்" என்று சொல்லி விட்டு, தன் தாய் சித்திராபதியை வணங்கினாள். பிறகு தன்மகள் மணிமேகலையை அழைத்துக்கொண்டு வெளியே புறப்பட்டாள். எல்லோரும் வாய்பேசாது ஊமைகள் போலிருந்தனர். அவர்கள் முகத்தில் கவலையும் வியப்பும் குடிகொண்டிருந்தன.

மாதவி துறவுக்கோலம் பூண்டு பௌத்தப்பள்ளியைச் சேர்ந்தாள் என்ற செய்தி நகரம் முழுவதும் பரவி வியப்பை விளைத்தது.

கனிகையர் குலத்திற் பிறந்தாலும் மாதவி அன்பையே ஆணிவேராகக்கொண்ட கற்பரசி என்று ஊரார் போற்றினர்.

Koviloor Digital Library

III அறச் செல்வி

1. மணிமேகலையின் கண்ணீர்

அறம் என்பது யாது? மனத்தில் மாசின்றி யிருத்தல்; வறியார்க்கு ஈதல்; இவையே அறம். இப்பண்பில் மேம்பட்டு அறச் செல்வியாய் விளங்கிய நங்கை மணிமேகலை.

துறவு நெறியிற் சென்ற இந்நங்கை தூய ஒழுக்கத்தைக் கடைப்பிடித்து அறச் செயலையே கைக்கொண்டு வாழ்ந்தாள். அறிவிலும் ஆற்றலிலும் வல்லவள்; அறிவுரை போதிப்பதில் திறம் படைத்தவள்; மதப்பற்றிலும் மத வாதிலும் சிறந்தவள். பல சமய உண்மைகளையும் உணரவேண்டுமென்னும் விரிந்த நோக்குடையவள்; ஏழை எளியவர்களுக்கு உதவவேண்டும். அவர்களை முன்னேற்ற வேண்டும் என்னும் பெருங்கருணையுடையவள்.

புகார் நகரில் வாழ்ந்த மாதவியினிடம் கோவலன் என்பவனுக்கு மகளாய்ப் பிறந்தாள் மணிமேகலை. கோவலன் மதுரையில் கொலையுண்டிறந்தான் என்பதைக் கேள்விப்பட்டதும் மாதவி துறவியாகிப் பௌத்தப் பள்ளியை யடையும்படி செய்தாள். இதைக் கண்ட புகார் நகரினர் வியப்படைந்தனர். மாதவியின் தாய் இச் செயலைக் கண்டு வருத்தம் எய்தினள்.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் வழக்கம்போல் இந்திர விழா நடை பெற்றது. இவ்விழாவில் மாதவி ஆடல் பாடல் நிகழ்த்துவது வழக்கம. இதன் பொருட்டு மக்கள் பலர் திரண்டு வருவர். இவ்வாண்டு விழாவில் மாதவியின் ஆடல் பாடல் இல்லை யென்பதை அறிந்ததும் பெருந்திரளாய் வந்திருந்த மக்கள் ஏமாற்ற

Koviloor Digital Library

மடைந்தனர். அவ் வேமாற்றத்தால் பலர் பலவிதமாக மாதவியை இகழ்ந்து பழி மொழி பேசினர்.

இது மாதவியின் தாயாகிய சித்திராபதிக்குத் தெரிந்தது. அவள் மனம் புழுங்கி மாதவியின் தோழி யாகிய வசந்தமாலை என்பவளை அழைத்து, "நீ மாதவி யிடம்போய் ஊரார் பழி மொழிகளைப் பேசுகிறார்கள் என்பதை எடுத்துரைத்து உடனே அவளை இங்கு அழைத்துக்கொண்டு வா" என்று சொல்லியனுப்பினாள்.

வசந்தமாலை சென்றபொழுது மாதவியும் மணி மேகலையும் பௌத்தப் பள்ளியிலுள்ள மலர் மண்டபத் தில் இருந்தார்கள். வசந்தமாலை மாதவியின் அருகிற் சென்று தான் வந்த காரணத்தைத் தெரிவித்தாள்.

உடனே மாதவி, "வசந்தமாலை ! நான் தவ வழியில் இருக்கிறேன். இனி நான் ஆடல் பாடல் தொழிலை மேற்கொள்வேன் என்று யாரும் கனவு காணவேண்டாம். மணிமேகலை எனக்குப் பிறந்தவள்தான். ஆயினும், தன் கணவராகிய கோவலன் கொலையுண்டிறந்ததைப் பொறுக் காமல் சினங்கொண்டு மதுரையை எரித்த கற்புக் கடவு ளாகிய கண்ணகியின் மகளேயாவள். ஆகையால் அவளும் தவ வழியிற் செல்லவே தகுந்தவள்; இழிவான பரத்தைமைத் தொழிலை ஏற்கமாட்டாள். ஆதலால் நாங்கள் இருவரும் விழாவிற்கு வரமுடியாது. இதை எனது தாய் சித்திராபதியம்மைக்குப் பணிவுடன் தெரி விப்பாய்" என்றாள். வசந்தமாலை வாய்திறந்து பேசாமல் வருத்தத்துடன் திரும்பினாள்.

மாதவி வசந்தமாலையுடன் பேசிக்கொண்டிருக்கும் பொழுது மணிமேகலை பூத்தொடுத்துக்கொண்டிருந்தாள். தன் தந்தை கோவலன் கொலையுண்டிறந்த செய்தியைக்

Koviloor Digital Library

கேட்டதும் அவள் மனத்தில் துயரம் ஏற்பட்டது; கண்களில் நீர் பெருகியது.

இதைக்கண்ட மாதவி மனம் வருந்தினாள். இவ்வளவு காலம் வரையில் கோவலன் கொலைச் செய்தியைத் தன் மகளுக்குத் தெரிவிக்காமல் போற்றி வந்தவள், இன்று உணர்ச்சி வேகத்தில் மறந்து உரைத்துவிட்டாள். அது பற்றித் தன்னைத்தானே நொந்துகொண்டாள். எவ்வளவு காலத்திற்குத்தான் மறைக்கமுடியும்? மணிமேகலையும் துயரத்தின் பளுவைத் தாங்கும் பருவத்தை அடைந்திருந்தாள். ஆதலால், பெருந் தவறு ஒன்றுமில்லை.

2. பூஞ்சோலை புகல்

மணிமேகலையின் மனத்துயரை மாற்றவேண்டுமென்று நினைத்தாள் மாதவி. உடனே மணிமேகலையின் அருகிற்போய் அவள் கண்ணீரை முன்றானையால் துடைத்தாள். பிறகு "மணிமேகலை! உனது கண்ணீரால் பூக்கள் நனைந்து தூய்மை கெட்டுவிட்டன. இனி இப்பூக்கள் தேவனுக்கு ஆகா. ஆகையால், நீ பூஞ்சோலைக்குப் போய் வேறு பூக்களைப் பறித்துக்கொண்டுவா" என்றாள்.

இம்மொழிகளை அருகிலிருந்த சுதமதி என்பவள் கேட்டாள். இவள் மணிமேகலையின் தோழி. இவள் மாதவியை நோக்கி, "அம்மா! மணிமேகலை இளம் பருவத்தினள். தனிமையிற் பூஞ்சோலைக்கு அனுப்புவது சரியன்று. ஆதலால் நானும் மணிமேகலையுடன் போய் வருகிறேன்" என்று சொன்னாள். மாதவி இணங்கினாள். உடனே மணிமேகலையும் சுதமதியும் பூஞ்சோலைக்குச் சென்றார்கள்.

சுதமதி மணிமேகலைக்குப் பூஞ்சோலையின் அழகைக் காட்டி அவள் மனத்துயரை மாற்ற முயன்றாள். இலவந்திகைச் சோலை, உய்யாவனம், சம்பாதி வனம்,

Koviloor Digital Library

கவேர வனம், உவவனம் இவற்றின் பெருமைகளை எடுத்துரைத்தாள். உவவனத்திலுள்ள பளிக்கறையின் தன்மையையும் அதனுள்ளிருக்கும் பதும பீடத்தின் பெருமையையும் தெரிவித்தாள்.

இப்புதுமைகளை யெல்லாம் பார்த்து வியந்துகொண்டிருந்த மணிமேகலை திடீரென்று திடுக்கிட்டாள். சுதமதி திகைத்து அவளைப் பார்த்தாள். மணிமேகலை திரும்பித் தன் பார்வையைத் தொலைவில் செலுத்தினுள். "மணிமேகலை! ஏன் இவ்வாறு மருண்டு பார்க்கிருய்?" என்று கேட்டாள் சுதமதி.

"சுதமதி! தேர்வரும் ஓசை உனக்குக் கேட்கிறதா?"

"ஆமாம்; தொலைவில் வருகிறதாகத்தான் தெரிகிறது. அதோ மணிகளின் ஓசை கேட்கிறதே. தேர் வருவதால் நீ ஏன் திடுக்கிடுகிருய்?"

"மணிகளின் ஓசையைக் கொண்டு இது உதயகுமரனின் தேரென்றே உறுதியாய்த் தெரிகிறது. அதனுலேயே திடுக்கிட்டேன்."

"மணிமேகலை! நீ கூறுவது எனக்கு விளங்கவில்லை."

"சுதமதி! உதயகுமரன் என்மீது ஆசை கொண்டிருக்கிருன். இதை என் பாட்டி சித்திராபதியால் நான் அறிந்திருக்கிறேன். இளவரசனுகிய உதயகுமரன் என்னை விரும்பியதால் நான் பெரும் பேறு பெற்றவள் என்று பாட்டி மகிழ்ந்து பலமுறை கூறியிருக்கிருள். என்னிடம் வந்து பேச வேண்டுமென்று விரும்புவதாகவும் சொல்லியிருக்கிருள். நான் ஒன்றுக்கும் மறுமொழி கூறவில்லை. தாயிடமும் சொல்லிப் பார்த்தாள். ஒன்றும் பயனில்லாமல் போகவே வருத்தமுற்று பேசாதிருந்து விட்டாள். அப்புறம் ஒருநாள் 'நானே சமயம் வாய்த்தபோது மணிமேகலையைச் சந்தித்துப் பேசிக்கொள்ளுகிறேன்'

Koviloor Digital Library

என்று உதயகுமரன் சொன்னான் என்று தெரிவித்தாள். இப்பொழுது அவன் என்னையே நாடி வருகிறான் என்று நினைக்கிறேன். அவன் பார்வையிலிருந்து தப்புவதற்கு ஒரு வழி சொல்'' என்றாள்.

இதைக் கேட்டதும் சுதமதி என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் சிறிது நேரம் சிந்தித்தாள். விரைவில் ஒரு எண்ணம் தோன்றியது. 'மணிமேகலை! நீ பளிக்கறையில் புகுந்து கொள். உள்ளிருக்கும் உனது வடிவத்தை உதய குமரனால் பார்க்க முடியாது' என்றாள்.

உடனே மணிமேகலை பளிக்கறையினுள் நுழைந் தாள். சுதமதி வாயிலை மூடிவிட்டு வெளியில் நின்று கொண்டிருந்தாள். சிறிது நேரத்திற் கெல்லாம் உதய குமரன் அங்கு வந்து சேர்ந்தான்.

3. உதயகுமரன்

உதயகுமரன், புகார் நகரை அப்பொழுது அரசாளும் கிள்ளி வளவன் என்னும் சோழனின் மகன். அஞ்சா நெஞ்சமும் ஆற்றலும் உடையவன். ஆயினும், தீய நண்பர்களின் கூட்டுறவால் மனம்போல் ஒழுகும் இழிந்த தன்மையன்.

மணிமேகலையின் கட்டழகைக் கண்டு அவன் மீது ஆசை கொண்டான். அவளை யடைய சித்திராபதியால் பல முறை முயன்றான். எல்லாம் பயனின்றிப் போனமை யால் ஏமாற்றமும் சினமும் அடைந்தான். எங்ஙன மேனும் மணிமேகலையைக் கைப்பற்றுவதென்று தகுதி யற்ற எண்ணங் கொண்டிருந்தான்.

காலவேகம் என்னும் பட்டத்து யானை மதங் கொண் டது. அதனை யடக்கப் பாகர்களால் முடியவில்லை. செய்தியறிந்த உதயகுமரன் உடனே சென்று அதனை யடக்கிப் பாகர்களிடம் ஒப்படைத்து விட்டுத் தேரிலேறி

Koviloor Digital Library

அரண்மனைக்குத் திரும்பினான். வழியில் எட்டிகுமரன் என்னும் தன் நண்பனைக் கண்டான். அவன் மிகவும் துயர முகத்துடன் இருப்பதைப் பார்த்து அவனுக் கேற்பட்ட மனக்கவலை யாதென்று வினவினான்.

"கட்டழகுடைய மணிமேகலை உடம்பில் அணிகளின்றித் துறவுக் கோலத்துடன் பூஞ்சோலைக்குப் போனதைப் பார்த்தேன். அது எனக்கு மிகவும் வருத்தத்தைத் தந்தது. வேறொன்றுமில்லை" என்று எட்டிகுமரன் சொன்னான்.

"மணிமேகலை பூஞ்சோலைக்குப் போயிருக்கிறாளா? நற்செய்தி கூறினாய்! நன்றி!' என்று உதயகுமரன் பரபரப்புடன் சொல்லிவிட்டுக் குதிரைகளை விரைந்து செலுத்துமாறு கட்டளையிட்டான். தேர் விரைந்தது. உவவனத்தின் வாயிலில் தேரை நிறுத்தி இறங்கிச் சோலைக்குள் வந்தான். அவன் கண்கள் மணிமேகலையை ஆவலுடன் தேடின. அவள் எங்கும் தென்படவில்லை. சுதமதியைக் கண்டதும் அவன் மனம் மகிழ்ந்தது மணிமேகலையைக் கட்டாயம் காண்போம் என்று உளம் பூரித்தான். விரைந்து அவளருகில் வந்து நின்றான்.

உதயகுமரன் நாற்புறத்திலும் சுற்றிச் சுற்றிப் பார்த்தான். மணிமேகலை இல்லாதிருப்பது அவனுக்கு ஏமாற்றத்தை யளித்தது. பிறகு சுதமதியை நோக்கி, "சுதமதி! மணிமேகலை எங்கே?" என்று ஆவலோடு கேட்டான்.

சுதமதி இளவரசனின் ஆவல் நிலையை அறிந்து கொண்டாள். இப்படியும் ஒரு அரசனது மைந்தன் இருக்கலாமா என்று அவள் அவன்பால் இரக்கங் கொண்டாள். 'அறிவுரை கூறித் திருத்துவோர் ஒருவருமில்லையோ; அல்லது அறிவுரைகளைக் கேட்டு நன்னெறி

Koviloor Digital Library

யில் நடக்கும் இயல்பு இளவரசனுக்கு இல்லையோ?' என்று தன்மனத்துள் எண்ணினாள். பிறகு உதயகுமரனை நோக்கி, "இளவரசரே! தங்கள் நிலை மிக உயர்வானது. நீங்கள் இவ்வாறு ஒரு பெண்பிள்ளையைத் தேடி வரலாமா? இது உங்கள் தகுதிக்குத் தாழ்வானதன்றோ? இளமை நிலையில்லாதது. அதில் மயங்கி நிலைதவறி நடக்கலாமா? நீங்கள் துறவு நெறியில் நிற்கும் மணிமேகலையை விரும்புவது முறையன்று" என்று அறிவு மொழிகளைக் கூறினாள்.

உதயகுமரன் சுதமதியின் மொழிகளைச் செவியேற்கவில்லை. அவன் கண்கள் சுற்று முற்றும் மணிமேகலையைத் தேடுவதிலேயே சுழன்று கொண்டிருந்தன. இறுதியில் பளிக்கறையில் அவன் பார்வை பதிந்து நின்றது. பளிக்கறையை ஊடுருவிப் பார்த்தான். அதனுள் மணிமேகலையின் வடிவம் தென்பட்டது. வெற்றி பெற்றோம் என்ற பூரிப்பால் அவன் முகம் மலர்ந்தது.

4. சுதமதி அறிவுரை

உதயகுமரன் பளிக்கறைக்குள் செல்ல ஆவல் கொண்டான். பரபரப்புடன் அருகில் சென்று எவ்வாறு உள்ளே செல்வதென்று ஆராய்ந்தான். வழியொன்றும் தெரியவில்லை. சுற்றிச் சுற்றி வந்தான்; சுவரைக் கையால் நாற்புறமும் தடவிப் பார்த்தான். வழி தெரியவில்லை. திரும்பவும் முயன்றான்.

உதயகுமரன் செயல் சுதமதிக்கு வெறுப்பையளித்தது. ஆண்மை நிறைந்த அரச குலத்திற் பிறந்த இவ்வரசிளங் குமரன் ஒரு பெண்பிள்ளையின் பொருட்டுத் தன்னிலை மறந்து தடுமாறுகிறானே! மதங்கொண்ட யானையை அடக்கி நடத்தும் வீரனாயினும் ஒழுக்க நெறியில் இவன் கோழையேயாவான். இவனை அச்சுறுத்தித் துரத்துவதே தக்கது என்று விரைவில் துணிந்தாள்.

Koviloor Digital Library

உடனே உதயகுமரனிடம் நெருங்கி "அரசே! மணிமேகலை தவ வழியிற் செல்லும் ஒழுக்கமுடையவள். பௌத்தப் பள்ளியில் அவள் தாய் மாதவியுடன் சேர்ந்து வாழ்வதை நீங்கள் அறிவீர்களே. தவ வழியிற் செல்லும் ஒரு பெண்ணை நீங்கள் விரும்புவது தக்கதன்று. அது உங்களுக்கு இழுக்கு; மணிமேகலைக்கும் இழுக்கு. உங்கள் தந்தை இச் செய்தியைக் கேட்டால் உங்களைத் தண்டிக்கவும் கூடும். மேலும், மணிமேகலை உங்கள் செய்தியறிந்தால் சினங் கொள்வாள். தவ வழியிலுள்ளவர்கள் சினந்தால் அதனால் பெருந் தீமை விளையும் என்பதை நீங்கள் அறிவீர்களே! தவத்தினர் சாபம் உடனே பலிக்கும் என்பதைக் கேள்விப்பட்டதில்லையா? ஆகையால் இவ்விடத்தைவிட்டு உடனே அகன்று செல்வதே உங்களுக்கு நல்லது." என்று நயமும் பயமும் தோன்றக் கூறினாள்.

சுதமதியின் சொற்களைக் கேட்ட உதயகுமரன் திடுக்கிட்டான். மணிமேகலையால் தீமையேற்படும் என்று அவன் இதுவரையில் மனத்தில் நினைத்ததுமில்லை. மணிமேகலை தவப் பள்ளியில் இருக்கிறாள் என்பது அவனுக்குத் தெரியும். ஆனால் சாப ஆற்றல் வாய்ந்தவள் என்பது தெரியாது. சுதமதி கூறியது புதுமையாகவே இருந்தது. இதை அவன் நம்பவில்லை. ஆயினும் அச்சங் கொள்ளாமலிருக்க அவனால் முடியவில்லை. தந்தையின் தண்டனை வேறு கிடைக்கும் என்றதும் அவன் மன உறுதியைக் குலைத்தது. அச்சமும் கலக்கமும் சேர்ந்து அவன் உள்ளத்தைக் குழப்பமடையச் செய்தன. சற்று நேரம் திகைத்தவன்போல் நின்றான்.

பின்னர் மனந் தெளிந்து, குழப்பத்தைச் சமாளித்துக் கொண்டு, "சுதமதி! உன்னிடம் அறவுரை கேட்க நான்

Koviloor Digital Library

இங்கு வரவில்லை. மணிமேகலை எங்கே என்றால் அதற்கு விடை கூறாமல் என்னென்னவோ கூறுகின்றாய். இதற்கெல்லாம் நான் அச்சமடைந்துவிடுவேன் என்று எண்ணி விடாதே. பளிக்கறையினுள் செல்வதற்கு வழி கேட்டாலும் நீ இன்னும் ஏதாவது சொல்லிப் பயமுறுத்தப் பார்ப்பாய். நான் மணிமேகலையை சித்திராபதியின் உதவியால் அடைவேன். எனக்கு நேரமாய்விட்டது. மற்றொரு சமயமாகட்டும்; என் செயலைக் காட்டு கின்றேன்" என்று கூறிக்கொண்டே போய்விட்டான்.

இளவரசனின் அறியாமையையும் பயங்கொள்ளித் தனத்தையும் பார்த்த சுதமதி மனத்துள் நகைத்தாள்.

5. மணிமேகலா தெய்வம்

உதயகுமரன் போய்விட்டான் என்பதை யறிந்தாள் மணிமேகலை. உடனே பளிக்கறையிலிருந்து வெளியே வந்தாள். வந்ததும் தன் தோழியைப் பார்த்து, "சுதமதி! நான் பளிக்கறையிலிருந்து உதயகுமரனைப் பார்த்தேன். என்ன வியப்பு! என் மனம் அவன்பால் செல்லுகிறதே! இதற்கு என்ன காரணம்?" என்று கேட்டாள். சுதமதி, மணிமேகலையின் மொழிகளை வியப்புடன் கேட்டு நின்றாள்.

அப்பொழுது இந்திர விழாவைக் காணவந்த மணிமேகலா தெய்வம் உவவனத்திலுள்ள பதும பீடத்தை வணங்குவதற்காக அவ்விடத்திற்கு வந்தது. அது மணிமேகலையின் மொழிகளைக் கேட்டது. மணிமேகலையின் மனம் உறுதி குலைந்திருப்பதை மாற்ற வேண்டுமென்று முடிவு செய்தது. மணிமேகலைக்கும் சுதமதிக்கும் தெரிந்த ஒரு மாயவித்தைக்காரியின் வேடத்துடன் அவர்கள் முன் வந்து "மாலை வேளை நீங்கி இரவு நேரமாய்விட்டதே! சந்திரனும் தோன்றிவிட்டானே!

Koviloor Digital Library

நீங்கள் ஏன் இன்னும் இங்கு நிற்கிறீர்கள்!" என்று கேட்டது. சுதமதி நடந்தவைகளைச் சொன்னாள். மணிமேகலை அவர்களைப் பார்த்து, "இது முனிவர்களுடைய தவவனம். ஆதலால் இவ்விடத்தில் ஒன்றும் செய்யலாகாது என்று எண்ணி, உதயகுமரன் உங்களை விட்டு விட்டுப் போய்விட்டான். அவன் இப்பொழுது இவ்வனத்தின் வெளியில் நின்று கொண்டிருக்கின்றான். நீங்கள் அங்குப் போனதும் மணிமேகலையைத் தேர்மீது வைத்துக்கொண்டுபோக எண்ணியிருக்கிறான். ஆகையால் நீங்கள் இருவரும் இப்பொழுது நேர் வழியில் போகலாகாது. மேற்குப் புறத்திலுள்ள சிறிய வாயிலில் நுழைந்து சக்கர வாளக் கோட்டத்தின் வழியே போனால், எவ்விதமான துன்பமுமில்லாமல் உங்கள் இருப்பிடம் போய்ச் சேருவீர்கள்" என்று கூறியது.

இதைக் கேட்டதும் இருவரும் திகைப்படைந்தார்கள் உதயகுமரனிடமிருந்து தப்பிச்செல்ல வேண்டுமே என்று எண்ணினார்கள். நல்ல சமயத்தில் மாயவித்தைக்காரி வந்து உதவி செய்தாள் என்று மணிமேகலா தெய்வத்தை நன்றியோடு பார்த்தார்கள்.

"நீங்கள் ஒன்றுக்கும் அஞ்சவேண்டாம். நான் சொன்ன, வழியில் சென்றால் உங்களுக்கு ஆபத்து ஏற்படாது. உதயகுமரன் ஏமாறிப்போவான்" என்று கூறி மாயவித்தைக்காரி வடிவுடனிருந்த மணிமேகலா தெய்வம் நகைத்தது.

"சக்கர வாளக் கோட்டம் என்று நீ சொல்கிறாய். நாங்களெல்லாம் சுடுகாட்டுக் கோட்டம் என்று சொல்லுகிறோம். சுடுகாட்டு வழியில் எவ்வாறு போவது? பேய்கள் இருக்குமே? அதனால் நாங்கள் தயக்கமடைகிறோம். வேறுவழியில்லையா?" என்று சுதமதி கேட்டாள்.

Koviloor Digital Library

"வேறு வழியில்லை. நீங்கள் வீணில் அஞ்சுகிறீர்கள். சக்கரவாளக் கோட்டமே அதன் பெயர். சுடுகாடு என்று சொல்வது பழைய வழக்கு. இப்பொழுது அங்குப் பேய் இருக்குமென்று நினைப்பதும் சுடுகாடு என்று சொல்வதனால் உண்டான மனமயக்கமே. நீங்கள் அச்சத்துடன் அவ்வழி செல்வதும் சரியன்று" என்று மணிமேகலா தெய்வம் சொல்லியது. உடனே அத் தெய்வம் மணிமேகலையையும் சுதமதியையும் தன் வித்தையால் தூங்கச் செய்தது. இருவரும் மயங்கித் தரையில் படுத்துத் தங்கள் நினைவிழந்தார்கள்.

6. அறவுரை

மணிமேகலா தெய்வம் மணிமேகலையை மட்டும் தூக்கிக் கொண்டு மேலெழும்பி வான்வழியே செல்லத் தொடங்கியது. முடிவில் மணி பல்லவத்தீவை யடைந்தது. இத்தீவு காவிரிப்பூம் பட்டினத்திற்குத் தெற்கே முப்பது யோசனைத் தொலைவில் இருக்கிறது. இங்குக் கடற்கரை மணலில் மணிமேகலையைக் கீழே படுக்க வைத்துவிட்டு மீண்டும் காவிரிப்பூம் பட்டினத்துக்கு வந்தது.

உவவனத்தில் சுதமதி தூங்கிக்கொண்டிருந்தாள். அவளிடம் மணிமேகலா தெய்வம் சென்று அவளை எழுப்பி, "சுதமதி! எழுந்திரு, விழித்து என்னை நன்றாய்ப் பார்! நான் மணிமேகலா தெய்வம். நான் முன்பு மாய வித்தைக்காரி வடிவத்தோடு வந்து உங்களிடம் பேசினேன். நீ பயப்படவேண்டாம். மணிமேகலைக்கு நற்காலம் பிறந்திருக்கிறது. ஆதலால் நான் அவளைத் தூக்கிக்கொண்டு போயிருக்கிறேன். அவள் தன் முற்பிறப்புச் செய்திகளையறிந்துகொண்டு இன்றைக்கு ஏழாவது நாளில் இங்கு வருவாள். அவளைக்குறித்து யாரும் கவலைப்படவேண்டாம். இதனை மாதவிக்குத் தெரிவித்து ஆறுதல் கூறுவாய்" என்றது.

Koviloor Digital Library

சுதமதி ஒன்றும் தோன்ருமல் துயரத்துடன் நின்ருள். பிறகு மணிமேகலா தெய்வத்தை வணங்கி விடைபெற்றுக் கொண்டு பௌத்தப் பள்ளியையடைந்து, மாதவியிடம் நடந்தவற்றைச் சொன்னுள். அதைக்கேட்ட மாதவி மாணிக்கத்தை இழந்த நாகம் போல் துயரத்துடன் இருந்தாள். நிற்க.

மணிமேகலா தெய்வம் அரசன் அரண்மனைக்குச் சென்றது. உதயகுமரன் படுக்கையில் படுத்திருந்தான். உவ வனத்திலிருந்து மணிமேகலை வருவாள் என்று நெடு நேரம் வரையில் காத்திருந்து, அவள் வராமையால் அரண்மனை சேர்ந்து, சரியாக உணவில்லாமலே படுக்கை யறையை யடைந்தான். அவன் மனத்தில் மணிமேலையை எவ்விதத்தில் கைப்பற்றுவது என்ற எண்ணமே மேலோங்கியிருந்தது. ஆதலால் தூக்கம் பிடிக்காமல் படுக்கையில் புரண்டு புரண்டு படுத்துக்கொண்டிருந்தான்.

மணிமேகலா தெய்வம் உதயகுமரன் அருகிற் சென்றது. "மன்னவன் மகனே! அரச நீதி தவறினுல் மழை பெய்யாது; மழை பெய்யாவிட்டால் பயிர் விளையாது; பயிர் விளையாவிட்டால் குடிகள் பசியால் மடிந்துவிடுவார்கள்; குடிகள் அழிந்தால் அரசாட்சி இல்லாமற் போகும். ஆகையால் நீ அரசாட்சியைக் காப்பாற்ற வேண்டுமானுல் தகாத செயலில் தலையிடாதே!" என்று சொல்லிவிட்டுச் சென்றது.

தெய்வமொழியைக் கேட்ட உதயகுமரன் வியப்படைந்தான். அவன் மனத்தில் அச்சம் ஏற்பட்டது. இரவு நெடுநேரம் வரையில் அவன் தூங்கவேயில்லை. மணிமேகலையும், மணிமேகலா தெய்வமும் மாறி மாறி அவன் நினைவில் தோன்றியமையால் எண்ணம் சிதறிக் குழப்பமடைந்திருந்தான்.

Koviloor Digital Library

7. மணிபல்லவத் தீவு

மணிபல்லவம் என்பது அழகிய சிறு தீவு. இதன் நான்கு புறத்திலும் கடலலைகள் கரைகளில் தவழ்ந்து விளையாடும். அலைவீசும் கரைகளில் சங்குப்பூச்சிகள் ஊர்ந்து செல்லும். முத்துக்கள் சிதறிக்கிடக்கும். பவழம், சந்தனம், அகில் முதலியவைகள் அலைகளால் உருட்டப்படும்.

இத்தகைய அகன்ற கரையில் புலிநகக் கொன்றை மரங்கள் உயர்ந்து வளர்ந்திருந்தன. அருகில் தாழ்ந்த விடங்களில் உள்ள பொய்கைகளில் அல்லியும் செங்கழுநீர்க்கொடியும் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து, வண்டுகள் தேனை யுண்ணும்படி மலர்ந்திருந்தன. பொய்கைக் கரையில் புன்னையும் தாழையும் தழைத்து நிழலைச் செய்தன. அருகில் வெண்மையான நிலாப் போன்ற மணற்பரப்பு இருந்தது. அதன்மீது மலர்கள் சிந்திப் படுக்கை விரித்தாற்போன்றிருந்தன. அம் மலர்ப் படுக்கையில் படுத்திருந்தாள் மணிமேகலை.

வைகறைப் பொழுதில் மணிமேகலை கண்விழித்தாள். தன் அன்பிற்குரிய சுற்றத்தாரெல்லாம் நீங்கிப் போக வேறோரிடத்தில் சென்று பிறந்த உயிரைப்போன்றிருந்தது அப்பொழுது அவள் நிலைமை. முன்பொருகாலும் பார்க்காத இடம், பொருள் முதலியவற்றை யெல்லாம் பார்த்தாள். அவளுக்கு ஒன்றும் தோன்றவில்லை.

கதிரவன் ஒளி தோன்றியது. இருள் நீங்கவும், சுற்றுமுற்றும் பார்த்தாள். 'இது உவவனத்தின் ஒரு பகுதியாய் இருக்குமோ' என ஐயங்கொண்டாள். 'நம்மையும் அறியாமலே உறங்கிவிட்டோமே! பொழுது புலர்ந்து விட்டதே! சுதமதி எங்கே' என்று நாற்புறமும் பார்த்தாள். 'ஒருக்கால் சுதமதி ஒளிந்து கொண்டு வேடிக்கை செய்கிறாளோ' என்று எண்ணினாள். "சுதமதீ! சுதமதீ!

Koviloor Digital Library

விரைவில் வா! நீ வேடிக்கை செய்வது எனக்குத் துயர மளிக்கிறது! போதும் விளையாட்டு" என்று கூவினுள். ஒன்றும் பயனில்லாமை கண்டு ஏங்கினுள். இது கனவோ நினைவோ என்று மயங்கினுள். "நம்மைக் காணுமல் தாய் வருந்துவாளே; என் செய்வேன். மாயவித்தைக்காரியின் வஞ்சனையோ இது! சுதமதி! நீ என்னைத் தனிமையில் விட்டுப் போய்விட்டாயோ! நான் தனிமையிலிருக்க அஞ்சுகிறேன். விரைவில் வருக!" என்று மீண்டும் கூவினுள்.

பிறகு மணிமேகலை எழுந்து தள்ளாடி நடந்து சுதமதியைத் தேடினுள். கடல்துறைகளிலும் நெடுமணற் குன்றுகளிலும் அலைந்து திரிந்தாள். எங்கும் சுதமதியைக் காணுமல் உடல் அலுத்தாள். துணையாக இருந்த ஒருவரும் இல்லாமையால் அச்சமடைந்து கூந்தல் அவிழ்ந்து தொங்க, 'எம்மை இத்துன்பத்திற்கு உள்ளாகிய தீவினையின் மிகுதியால் கற்பரசியாகிய கண்ணகியோடு வேற்று நாடடைந்து வாளால் வெட்டுண்டிறந்த ஐயாவே!' என்று தன் தந்தையை நினைந்து அழுது புலம்பினுள்.

அப்பொழுது அவள்முன் ஒரு புத்த பீடிகை தோன்றியது; அது பளிங்கினுலாகியது; வட்டமாக உள்ளது; மேலே தாமரை வடிவம் அமைந்தது. புத்ததேவனுக்கு என்று அமைக்கப்பட்டது. அதில் மரங்கள் நறுமலர்கள் சொரியும்; பறவைகள் அருகிற்சென்று இறகுகளை உதிர்க்க மாட்டா; காண்பவர்களின் முற்பிறப்பை உணர்த்தும்.

புத்த பிடிகையைக் கண்டதும் மணிமேகலை தன் துயரை மறந்தாள். வலமாக மூன்று முறை சுற்றி வந்து அதை வணங்கினுள். அவ்வாறு வணங்கியதால் மணிமேகலை தன் முற்பிறப்புச் செய்திகளைத் தெரிந்து கொண்டாள்.

Koviloor Digital Library

8. முற்பிறப்பு வரலாறு

இடவயம் என்பது ஒரு நகரம். அந்நகருக்கு அந்திபதி என்பவன் அரசன். அவ்வரசனுடைய மனைவி நீலபதி. இவர்களுக்கு இராகுலன் என்று ஒரு மகன் இருந்தான்.

'இடவயம் என்னும் நகரம் நிலவதிர்ச்சியால் அழியும்' என்று பிரமதருமன் என்னும் ஒரு முனிவன் அரசனிடம் ஒரு நாள் தெரிவித்தான். கேட்ட அரசன் அஞ்சி அச் செய்தியைத் தன் குடிகளுக்கெல்லாம் பறைபறைந்து தெரிவிக்கச் செய்து, எல்லோரையும் அழைத்துக்கொண்டு வேறிடஞ்சென்றான். முனிவன் மொழிப்படியே அந்நகரம் அழிந்தது.

அசோதரம் என்பது ஒரு அழகிய நகரம். அந்நகரில் இருந்து அரசாண்டவன் இரவிவன்மன் என்பவன். அவன் மனைவியின் பெயர் அமுதபதி. இவர்களுக்கு தாரை, வீரை, இலக்குமி என்று மூன்று பெண்கள் இருந்தார்கள்.

இலக்குமி அத்திபதியின் மகனான இராகுலனுக்கு மனைவியானாள். இவர்கள் இருவரும் பிரமதத்தன் என்னும் முனிவனிடம் சென்று வணங்கினார்கள். முனிவர் சொல்லும் அறமொழிகளைக் கேட்டு நல்வாழ்வு பெறலாம் என்று கருதினார்கள். ஆனால் முனிவர் கூறிய மொழி இருவரையும் திடுக்கிடச்செய்து கவலையில் ஆழ்த்தியது.

தன்னை வணங்கிய இலக்குமியைப் பார்த்து, "பெண்ணே! உனக்கு நன்மொழி சொல்லமுடியாததற்கு நான் வருந்துகிறேன். உன் கணவன் இன்னும் பதினாறு நாளில் திட்டிவிடம் என்னும் பாம்பு கடித்து இறந்து விடுவான். நீ அவனோடு தீயிற் புகுந்து மடிவாய். பிறகு காவிரிப்பூம் பட்டினத்திற் பிறப்பாய்; அவ்விடத்தில் உனக்கு ஒரு துன்பமுண்டாகும். அது மணிமேகலா

Koviloor Digital Library

தெய்வத்தால் நீங்கும். அதன் பிறகு மணிபல்லவத் தீவிற்குச்செல்லுவாய். அங்குப் புத்த பீடிகையைக் கண்டு வணங்கி முற்பிறப்பு வரலாற்றை அறிவாய். இராகுலன் செய்திகளை மணிமேகலா தெய்வத்தின் வாயிலாய் அறிவாய்" என்று முனிவர் தெரிவித்தார்.

இதுவே மணிமேகலை அறிந்த முற்பிறப்பு வரலாறு. இவ்வாறு தான் முற்பிறவியில் இலக்குமியாக இருந்ததை மணிமேகலை அறிந்தாள். தன் கணவனைப்பற்றி அறிய ஆவல் கொண்டாள். முனிவர் மொழிப்படி மணிமேகலா தெய்வம் வருமென்று எதிர்பார்த்தாள் மணிமேகலை. அத்தெய்வமும் வந்தது. தன் கணவன் செய்தியைத் தெரிவிக்குமாறு அதனிடம் வேண்டினாள்.

மணிமேகலா தெய்வம், மணிமேகலையை நோக்கி "இலக்குமி! நான் மணிமேகலா தெய்வம். உன்னை அறச் செல்வியாக்குவதற்காகவே தூக்கி வந்தேன். வருந்தாதே. நீ உன் கணவனுடன் ஒரு சோலையில் பிணங்கிக்கொண் டிருந்தாய். அவ்வூடலைத் தணிப்பதற்கு இராகுலன் உன்னிடம் பணிந்தான். அப்பொழுது சாதுசக்கரன் என்னும் பௌத்த சாரண முனிவன் அங்கு வந்தான். அவனைக்கண்டு நீ வணங்கினாய். அதைப் பார்த்த உன் கணவன் இராகுலன், 'இங்கே வந்தவன் யார்?' என்று கோபமாய்க் கேட்டான். உடனே நீ அவன் வாயைப் பொத்தி, அம்முனிவனை வணங்கச் செய்தாய். பிறகு நீங்கள் இருவரும் அம்முனிவருக்கு உணவளித்தீர்கள். அவ்விராகுலனே உதயகுமரன். அதனாலேயே உன் மனம் அன்று பூஞ்சோலையில் உதயகுமரன் மேற்சென்றது. உன் தமக்கையராகிய தாரையும் வீரையும் இப்பிறப்பில் மாதவி, சுதமதியாகப் பிறந்திருக்கிறார்கள்" என்று தெரிவித்தது.

Koviloor Digital Library

பிறகு, 'மணிமேகலை! உன் நன்மையை முன்னிட்டு மூன்று மந்திரங்களைக் கற்பிக்கிறேன்; கேட்டுக்கொள்வாய். ஒன்றினால் நீ நினைத்தபடி வேற்றுவடிவம்கொள்ளலாம்: மற்றொன்றினால் வானத்தில் பறந்து செல்லலாம்; வேறொன்றினால் பசியின்றி யிருக்கலாம்'' என்று மணிமேகலா தெய்வம் கூறி,மூன்று மந்திரங்களையும் கற்பித்துவிட்டு வானவழியே பறந்து சென்றது.

9. அமுத சுரபி

மணிமேகலை மணிபல்லவத் தீவிலுள்ள மணற் குன்றுகளையும் பூஞ்சோலைகளையும் பார்த்துக்கொண்டே உலாவி வந்தாள். அப்பொழுது அழகிய பெண்ணொருத்தி அங்கு வந்து, 'அம்மா' நீயார்? இதற்கு முன் உன்னைக் கண்டதில்லையே! தனிமையில் இருப்பது ஏன்!' என்று கேட்டாள்.

மணிமேகலை தன் வரலாற்றை எடுத்துரைத்து, 'அம்மா! நீ யார்? உன் வரலாற்றைத் தெரிவிப்பாய்!' என்றாள்.

அம்மா என் பெயர் தீவதிலகை, நான் இந்திரன் கட்டளையால் இங்கிருக்கும் தரும பீடிகையைக் காவல் காத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். இப்பீடிகையைக் கண்டு உன் பழம்பிறப்பை உணர்ந்தபடியால் நீ பேறு பெற்றவளானாய்'' என்றாள் அபபெண்.

மேலும், "அருகில் கோமுகி என்னும் பெயருடைய ஒரு குளமிருக்கிறது. அதிலிருந்து ஆண்டுக் கொருமுறை புத்ததேவர் பிறந்த நாளில் அமுத சுரபி என்னும் ஒரு பிச்சைப் பாத்திரம் தோன்றும். அதிலிட்ட அன்னம் எடுக்க எடுக்கக் குறையாது. அதன் வரலாற்றை அறவணடிகளிடம் கேட்டறிவாய். அப்பாத்திரம் தோன்றும்

Koviloor Digital Library

நாள் இன்றேயாகும். அது உன் கைக்குவரும் நாள் என்று கருதுகின்றேன் என்று தெரிவித்தாள்.

இச்செய்தி கேட்ட மணிமேகலை வியப்படைந்தாள். இயல்பிலேயே இரக்கத் தன்மையுடைய அவளுக்கு அமுதசுரபி கிடைத்தால் ஏழைகளின் அரும்பசியை அகற்றலாமே என்ற அவா ஏற்பட்டது. ஆதலால் அப் பாத்திரத்தைப் பெறுவதற்கு விரும்பித் தீவதிலகையுடன் கோமுகிப் பொய்கைக் கரைக்குச் சென்றாள். சென்றதும் அக்குளத்தை ஒரு முறை வலமாகச் சுற்றிவந்து நின்றாள். அமுதசுரபி குளத்திலிருந்து மேலெழும்பி மணிமேகலையின் கைக்கு வந்தது. மணிமேகலை மகிழ்ந்து புத்ததேவரைப் போற்றி வணங்கினாள்.

தீவதிலகை மணிமேகலையை நோக்கி, “அம்மா! நீ பெறுதற்கரிய பேறு பெற்றாய். நீ பெற்ற பேறு உனக்கு மட்டும் நன்மையைத் தரக்கூடியது அன்று. பிறர்க்கும் பெருநன்மைத் தரக்கூடியது. உலகில் உயிர்கள் படும் துன்பங்களில் பசித்துன்பந்தான் பெரிது. அத்துன்பத்தாலேயே மக்கள் மாக்களாகிறார்கள்; மன்னுயிர்கள் மடிகின்றன. ஆதலால், நீ இப் பாத்திரத்தைக்கொண்டு பசிநோயையகற்றி உயிரைக்கொடுப்பதாகிய அறத்தைச் செய்து அறச்செல்வியாய் விளங்குவாய்” என்று வாழ்த்தினாள்.

“அம்மா! அன்பு கூர்ந்த அறிவுரைகளுக்கு எனது வணக்கத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். தங்கள் மொழிப்படி நான் தவறாது நடப்பேன்,” என்று மகிழ்வுடன் கூறி வணங்கினாள் மணிமேகலை.

பிறகு, அவள் தீவதிலகையிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு வான்வழியில் செல்லும் மந்திரத்தை உச்சரித்து மேலெழுந்து சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் காவிரிப்பூம்

Koviloor Digital Library

பட்டினத்தைச் சேர்ந்தாள். மாதவியும் சுதமதியும் ஆவலுடன் வரவேற்று அகமகிழ்ந்தார்கள்.

மணிமேகலை தான் கொண்டுவந்திருக்கும் அமுதசுரபியின் பெருமையை எடுத்துரைத்துவிட்டு, மாதவி, சுதமதியினுடைய முற்பிறப்பு வரலாற்றையும் தெரிவித்தாள். கேட்ட இருவரும் வியப்படைந்தனர்.

'அமுத சுரபியைக்கொண்டு என்ன செய்யப் போகிறாய்?' என்று சுதமதி கேட்டாள். 'இதில் உனக்கு ஏன் ஐயம்? ஏழைகளுக்கும், விலங்கு, பறவை முதலியவற்றிற்கும் உணவளிக்கப் போகிறேன்' என்றாள் மணிமேகலை.

'அப்படி யென்றால் உழைத்துப் பாடுபடும் முயற்சியுடையோரை யெல்லாம் நீ சோம்பேறிகளாக்கி ஊக்கத்தை இழக்கச் செய்துவிடுவாய் போலிருக்கிறதே!'' என்று சுதமதி வேடிக்கையாகச் சொல்லி நகைத்தாள்.

'இல்லை சுதமதி! என் கருத்தைத் தெளிவாக்குகிறேன். குருடர், முடவர், செவிடர், ஆதரவில்லோர், நோய்த்துன்பமுடையோர் ஆகிய எளிய மக்களுக்கே எனது பாத்திரம் உதவி செய்யும்' என்று மணிமேகலை விளக்கினாள்.

'மகிழ்ச்சி, உன் கருத்து நிறைவேறுக' என்று வாழ்த்தினாள் சுதமதி.

10. அறச்செயல்

மணிமேகலை அறவணடிகள் என்னும் துறவியிடம் சென்று வணங்கினாள். அவர் வாழ்த்தி "மணிமேகலை! அமுதசுரபியை நீ பெற்றிருப்பது மகிழ்ச்சிக்குரியது. இது ஆபுத்திரன் என்பவனிடம் இருந்தது. இது பயனில்லாமல் இருந்தமையால், 'அறம் செய்வோர் கையிற் சேர்க' என்று கோமுகிப் பொய்கையில் போட்டுவிட்டு உயிர்

Koviloor Digital Library

துறந்தான். அவன் இப்பொழுது சாவக நாட்டையாளும் அரசனாக விளங்குகிருன். எளியவர் யாவருக்கும் பயன் படும்படி இப்பாத்திரத்தைக் கொண்டு அறம் செய்க செய்க' என்று அறிவுரை பகர்ந்தார்.

மணிமேகலை வணங்கி விடைபெற்றுக்கொண்டுவந்து, துறவுக்கோலம் பூண்டு அறஞ்செய்யுங் கருத்துடன் வீதியிற் செல்லலானுள். அப்பொழுது அருகிலிருந்த காயசண்டிகை என்னும் பெயருடைய ஒரு பெண், மணி மேகலையை நோக்கி, 'அம்மா! நீ பிச்சை யெடுக்கவா விரும்புகிருய்?' என்று வியப்புடன் கேட்டாள்.

'ஆம். இப்பாத்திரத்தில் முதலில் சோறு பெற்ருல் இதிலிருந்து ஆயிரக்கணக்கானவர்களுக்குச் சோறளிக்க முடியும். முதன் முதலில் கற்பிற்சிறந்த ஒரு பெண்ணி டம் உணவுபெறவேண்டும்' என்ருள்.

இதைக்கேட்ட காயசண்டிகை பெரிதும் வியப் படைந்து' 'அப்படியா! ஒருமுறை உணவிட்டால் ஆயிரக் கணக்கானவர்களுக்கு எவ்வாறு உணவளிக்க முடியும்? இப்புதுமையைப் பார்க்க வேண்டும். இதோ இவ்வீட்டி லிருக்கும் பெண் கற்புக்கரசி; ஆதிரை என்னும் பெயரு டையவள். அவளிடம் சோறு பெறுக' என்று தெரிவித்தாள்.

மணிமேகலை ஆதிரையின் வீட்டருகில் போய் ஓவியம் போல் நின்ருள். ஆதிரை வீட்டினுள்ளிருந்து வெளியே வந்தாள். மணிமேகலையை வலமாகச் சுற்றிவந்து அமுத சுரபியில் அன்னமிட்டாள். மணிமேகலை அவ்விடத்தி னின்றும் அகன்றுபோய் ஏழைகளுக்கெல்லாம் சோறளித் தாள். அமுத சுரபியிலிருந்து அள்ளி யள்ளிக் கொடுக்கக் கொடுக்கச் சோறு வளர்ந்தது. இதைக்கண்டு ஏழைகளும் விலங்குகளும் பறவைகளும் அவளைச் சூழ்ந்துகொண் டார்கள். பல்லாயிரக்கணக்கானவர்கள் பசியாறி மணி மேகலையை வாயார வாழ்த்திக்கொண்டே சென்ருர்கள்.

Koviloor Digital Library

11. காயசண்டிகை

இவ்வதிசயத்தைக் கண்ட காயசண்டிகை 'அம்மா! நீ ஒரு சிறு பாத்திரத்தை வைத்துக்கொண்டு இவ்வளவு பேருக்குச் சோறளித்துப் பசியைப் போக்குகிறுயே! இது வரையில் என் பசியைப் போக்கினவர் ஒருவருமில்லை. உன்னுலாவது என் பசி தீரும் என்று எண்ணுகிறேன். எனக்கும் சோறளிப்பாயாக!' என்று வேண்டினுள்.

உடனே மணிமேகலை கருணை நிறைந்த முகத்துடன் ஒரு பிடி சோற்றை யள்ளிக்கொடுத்தாள். அதை இரு கைகளாலும் வாங்கிச் சாப்பிட்டாள் காயசண்டிகை; பசி தணிந்தது.

காயசண்டிகை மகிழ்ச்சியும் வியப்பும் அடைந்தாள். அம்மா! உன் கையால் அளித்த உணவு என் பசியைப் போக்கிவிட்டது. நான் பன்னிரண்டு ஆண்டுகளாய்ப் பசி நோயினுல் வாடுகிறேன். எவ்வளவு சாப்பிட்டும் என் பசி அடங்கவில்லை. இன்றுதான் என் வயிறு நிறைந்தது" என்று நன்றியறிதலுடன் கூறினுள். "நீ கூறுவது புதுமையா யிருக்கிறதே! இதற்கென்ன காரணம்" என்று மணிமேகலை கேட்டாள்.

"அம்மா! என் ஊர் கஞ்சனபுரம். என் கணவரான காஞ்சனனும் நானும் இந்திர விழாக் காண இந்நகருக்கு வந்து கொண்டிருந்தோம். வரும் வழியில் ஓராற்றங் கரையில் தங்கினேம் அங்கு விருச்சிகன் என்னும் ஒரு முனிவன் ஒரு நாவற்பழத்தைத் தேக்கிலையில் வைத்து விட்டு நீராடப்போயிருந்தான். இது எனக்குத் தெரியாது. நான் வேடிக்கையாக அப்பழத்தைக் காலால் மிதித்துச் சிதைத்தேன். முனிவன் திரும்பி வந்து பார்த்தான்: கோபங் கொண்டான். 'நான் பன்னிரண்டாண்டுகளுக்கு ஒரு முறை இப்பழத்தை உண்பது வழக்கம். இதை நீ

Koviloor Digital Library

அழித்து விளுக்கியமையால் நான் பன்னிரண்டாண்டு வரையில் பட்டினி கிடப்பேன். நீயும் அக்காலம் வரையில் பட்டினியிருக்கக் கடவாய்' என்று முனிவுடன் மொழிந்தார். அன்று முதல் என் பசி அடங்கவேயில்லை. என் கணவர் எவ்வளவோ உணவளித்தும் பயன்படாமற் போகவே, அவர் என்னை விட்டகன்ருர். உன் கையுணவை உண்டதும் பசி நீங்கியது. இன்றுதான் முனிவன் முனிவுரை நீங்கும் நாள் போலும்'' என்று சொல்லி மணிமேகலையை வணங்கினுள்.

"உணவுக்காக நீ பலவிடங்களிலும் சென்றிருப்பாயன்ருே, ஏழைகள் மிகுதியாயுள்ள இடம் உனக்குத் தெரிந்திருக்கக்கூடுமே? அதனைத் தெரிவித்தால் அறம் செய்வதற்கு நலமாகும்?" என்று மணிமேகலை அன்புடன் கேட்டாள்.

"அம்மா! இந்நகரில் எல்லோரும் வந்து தங்கும்படியான உலக அறவி என்னும் ஒரு தருமச்சாலை இருக்கிறது. அங்குப் பசிப்பிணியால் வாடுவோர் பலரிருக்கிருர்கள். நீ அங்குப் போவாயானுல் அமுதசுரபி பெரும் பயனுடையதாயிருக்கும்'' என்று சொல்லி விடைபெற்றுக்கொண்டு, காயசண்டிகை வான்வழியே தன்னூருக்குச் சென்ருள்.

மணிமேகலை உலக அறவி சென்று ஏழைகளுக்குச் சோறளிக்கலானுள்.

12. சித்திராபதியின் சினம்

மணிமேகலை துறவுக்கோலத்துடன் ஏழைகளுக்குச் சோறளித்து வருகிருள், என்ற செய்தி நகரெங்கும் பரவியது. மக்கள் யாவரும் வியப்புடன் இதைப் பற்றிப் பேசினர்.

சித்திராபதி இதைக் கேள்விப்பட்டதும் வியப்படையவில்லை. கோபங்கொண்டாள்; மனம் பதைபதைத்

Koviloor Digital Library

தாள். அருகிலிருந்த பெண்களை நோக்கி “கோவலன் இறந்தானென்று மாதவி துறவியாகித் தவச்சாலையை யடைந்தாள். இது வேடிக்கையான செய்தி. நாம் கணவனிறந்தால் அவனுடனேயே இறக்கும் பத்தினிப் பெண்டிரா? வண்டுகள் தேனுள்ள பூவை நாடிச் செல்லும்; குடித்தவுடன் வேறு பூவை நாடிச் செல்லும்; அப்படித்தான். மாதவி தன்னைப் பத்தினியென்று மனப்பால் குடித்து மயங்குகிறாள். ஊரார் எவ்வாறு மதிப்பார்களென்பது அவளுக்குத் தெரியாது. இதுதான் போகிறதென்றால் தன் மகளையும் துறவியாக்கினாள். இப்பொழுது அப்பெண் தெருத்தெருவாய்ப் பிச்சைக்காரி யாய் அலைகிறாளாம். ஊரே கொல்லென்று இருக்கிறது இது பெரிய வெட்கக் கேடாக வன்றோ இருக்கிறது!” என்று ஆத்திரத்துடன் மொழிந்தாள்.

“ஊராரெல்லாம் மணிமேகலையைப் புகழ்கிறார்கள் அம்மா! ஏழைகளெல்லாம் வாழ்த்துகிறார்கள். நீங்கள் கோபிக்கிறீர்களே!” என்றாள் ஒருத்தி.

“ஒரே பாத்திரத்தை வைத்துக்கொண்டு வந்தவர்களுக் கெல்லாம் வயிறார உணவளிக்கிறாளம்மா! இதைப்பற்றி எல்லோரும் ஆச்சரியப்படுகிறார்கள். இது புதுமையல்லவா!” என்றாள் இன்னொருத்தி.

இம்மொழிகள் சித்திராபதிக்கு மேலும் சினத்தை மூட்டின. “ஊராருக்கென்ன கேடு! எதையும் புகழ்வார்கள்; தியாகம் செய்தால் களித்துக் கொண்டாடுவார்கள். தாம் தியாகம் செய்வதென்றால் வாய் பேசாமல் ஒளிந்து விடுவார்கள் தெரியாதா? என்மீதுதான் தவறு. மாதவியை அப்பொழுதே இந்த நிலைக்குப் போகவிடாமல் தடுத்திருக்கவேண்டும். அதை நினைத்துப் பயனில்லை. இப்பொழுது மணிமேகலையை என் வசப்

Koviloor Digital Library

படுத்துகிறேன் பாருங்கள். இவளுடைய துறவுக் கோலத்தை மாற்றி, இவளை விரும்பும் உதயகுமரனைக் கொண்டு அவன் தேரிலேயே ஏற்றிக் கொண்டு வரும்படி செய்கிறேன். அப்படிச் செய்யாமற் போனால் நான் ஏழு செங்கற்களைத் தலைமேல் வைத்துக்கொண்டு நாடகவரங்கைச் சுற்றிவந்து, பழியோடிருக்கும் பெண் களைப்போல் எவர் வீட்டிற்கும் போகாமல் இருப் பேனாக!'' என்று வஞ்சினங் கூறினாள்.

13. உதயகுமரனைத்தூண்டல்

சித்திராபதி உடனே உதயகுமரனை நாடிச்சென்றாள்.

அரண்மனையின் தனித்த விடத்தில் போய் அவனைக் கண்டாள். உதயகுமரன் அவளை வரவேற்று உட்காரச் செய்தான். பின்னர் அருகில் இருந்தவர்களை அப்பாற் போகச் செய்து விட்டு 'வந்த செய்தி என்ன?' என்று கேட்டான்.

"இளவரசே! மணிமேகலையைப் பற்றி ஊராரெல் லாம் பேசிக் கொள்வதைப் பற்றி நீங்கள் கேள்விப் படவில்லையா?"

"கேள்விப்பட்டேன். அதைப் பற்றி யென்ன? உனக்கும் பெருமை தானே!"

"பெருமையாம் பெருமை; சிறுமைதான்! இளவரச ருடன் கூடிக்களித்து இன்பமடையத் தெரியாதவள் பிச்சைக்காரர்களுடன் கூடித்திரிகிறாள்! உங்களுக்குத் தான் இது பெருமையாயிருக்கிறதல்லவா?"

"இல்லை தான்? என்ன செய்கிறது? அவளை நீ தக்கபடி வளர்க்கவில்லை. அதனால்தான் அவள் விருப்பம் போல் தாறுமாறாக நடக்கிறாள்."

"மாதவிதான் இதற்குப் பொறுப்பாளி. இதை விவாதிக்க நான் இப்பொழுது வரவில்லை."

Koviloor Digital Library

"வந்த காரியம் என்னவென்றுதான் கேட்டேனே!"

"ஆமாம். அதைத்தான் சொல்லுகிறேன். மணிமேகலை உலக அறவியிலிருக்கிருள். நீங்கள் அங்குப் போக வேண்டும்"

"ஏன்? பிச்சை வாங்குவதற்கா?"

"இளவரசே! வேடிக்கை பேசிக்கொண்டிருக்க இது நேரமில்லை. நீங்கள் உடனே போய் மணிமேகலையை உங்கள் வசப்படுத்த வேண்டும். திறமையில்லையென்ருல் பேசாமலிருங்கள். நான் போகிறேன்."

"சித்திராதிபதி! என்னைத் திறமையற்றவனென்று நினைக்காதே. மணிமேகலா தெய்வம் உரைத்ததை நான் முன்னமேயே உன்னிடம் தெரிவித்திருக்கிறேன். தெய்வத் துணையுடனிருக்கும் மணிமேகலையை என் வசப்படுத்த எவ்வாறு முடியும்?"

"மதங்கொண்ட யானையை வசப்படுத்திய நீங்கள் மணிமேகலையை வசப்படுத்த முடியாதென்று சொல்லுகிறீர்களே. உங்களுக்கு வெட்கமாயில்லை? வெளியில் யாரேனும் கேட்டால் நகைப்பார்கள். உங்கள் வீரம் இவ்வளவுதானு? யானையை நீங்கள்தான் அடக்கினீர்களோ, அல்லது பாகர்கள் அடக்கியபொழுது பக்கத்தில் நின்றுகொண்டிருந்து அடக்கிவிட்டதாகப் பெருமை கொண்டீர்களோ என்று நான் ஐயப்படுகிறேன்."

"சித்திராபதி, என் முன்னே வேறு யாரேனும் இவ்வாறு துணிந்து சொல்லியிருந்தால் இந்நேரம் என் வாளுக்கு இரையாகியிருப்பார்கள்."

"அந்த வீரம்தான் வேண்டுமென்கிறேன்."

"இப்பொழுது என்ன செய்யவேண்டுமென்கிருய்?"

Koviloor Digital Library

"உலக அறவியிலுள்ள மணிமேகலையை எவ்வாறேனும் உங்கள் தேரில் ஏற்றிக்கொண்டு வரவேண்டும். இதைச்செய்தால் நீங்கள் வீர இளவரசர் என்பதில் தடையில்லை."

"சரி, அவ்வாறே செய்கிறேன். நீ போகலாம். நாளையதினம் வந்து என்னைப்பார்."

சித்திராபதி மலர்ந்த முகத்துடன் தன் மகிழ்ச்சியைப் புலப்படுத்தி வணங்கி விடை பெற்றுக்கொண்டு வீடுவந்து சேர்ந்தாள்.

14. உதயகுமாரனின் ஏமாற்றம்

சித்திராபதியின் தூண்டுதல் மொழியால் உந்தப்பெற்ற உதயகுமரன் உடனே புறப்பட்டு உலக அறவியை அடைந்தான். மணிமேகலை அப்பொழுதும் ஏழைகளுக்கு அன்னமளித்துக் கொண்டிருந்தாள். மணிமேகலையைக் கண்டதும் உதயகுமரன் உள்ளத்தில் மறைந்திருந்த அவா எழுந்தது. ஆவல் நிறைந்த முகத்துடன் அவள் அருகிற் போய். "அழகு மிகுந்த மணிமேகலை! நீ ஏன் இவ்வாறு தவக்கோலம் பூண்டு உன் இளமையை வீணாக்குகிறாய்?" என்று அன்புடன் கேட்டான்.

உதயகுமரன் சென்ற பிறவியில் தன் கணவனாயிருந்தவன் என்பதை மணிமேகலை உணர்ந்துள்ளவளாதலால் அவனை வணங்கினாள். இதைக்கண்ட உதயகுமரன் மணிமேகலை தன்னிடம் அன்பு காட்டுகிறாள் என்றெண்ணி அகமகிழ்வுடன் இன்னும் சற்று அருகில் வந்தான். உடனே மணிமேகலை, "இளவரசரே! நீர் இங்குவந்துள்ள காரணம் யாதென்று தெரியவில்லை. அரச மைந்தராகிய நீர் இவ்வாறு சாதாரண மனிதர்போல் வந்து நிற்பது சரியன்று. போகட்டும். என் தவக்கோலத்திற்குக் காரணம் கூறுகிறேன். உலகத்தில் மக்கள் பிறப்பதும்

Koviloor Digital Library

வயது மூப்பதும் பிணிகொண்டு இறப்பதுமாய் இருக்கிறார்கள். இவ்வாறு மக்களின் உடல், நிலையில்லாதிருப்பதையெண்ணியே நான் தவக்கோலம் கொண்டேன்" என்று சொல்லிவிட்டுத் தருமசாலைக்குள்போய்விட்டாள்.

உள்ளே சென்ற மணிமேகலை வேற்றுருவடையும் மந்திரத்தைச் சொல்லி, காயசண்டிகை வடிவங்கொண்டு வெளியே வந்தாள். இதையறியாத உதயகுமரன், மணிமேகலை உள்ளே ஒளிந்துகொண்டாள் என்று நினைத்து உள்ளே போனான். தருமச்சாலையிலிருக்கும் சம்பாபதிக் கோயிலுக்குள்தான் அவள் ஒளிந்துகொண்டிருக்க வேண்டும் என்று முடிவு செய்து, "சம்பாபதி! மணிமேகலை பிச்சைப் பாத்திரத்தைக் காயசண்டிகையின் கையிற் கொடுத்துவிட்டு இங்கு ஒளிந்துகொண்டிருக்கிறாள். அவளை நான் கண்டுபிடிக்கமுடியாது. ஆதலால் நீதான் அவளைக் காட்டவேண்டும். காட்டாவிடில் நான் போக மாட்டேன்" என்று சம்பாபதிக் கடவுளை வேண்டிச் சபதம் செய்தான்.

அப்பொழுது, அங்குள்ள சித்திரமொன்றில் ஆவேசமாயிருந்த தெய்வம், "உதயகுமரா! ஆராய்ந்து பாராமல் நீ செய்த சபதம் உனக்கு ஒரு பயனும் அளிக்காது" என்று அறிவித்தது. இதைக் கேட்ட உதயகுமரன் 'இஃதென்ன, எங்குப் போனாலும் எல்லாத்தெய்வங்களும் மணிமேகலைக்குச் சார்பாகப் பேசுகின்றனவே!' என்று அச்சமும் அதிசயமும் அடைந்தவனாய்த் தன திருப்பிடம் போய்ச் சேர்ந்தான்.

15. சிறைச்சாலை அறச்சாலையாதல்

மணிமேகலை காயசண்டிகையின் வடிவத்துடனேயே பலருக்கும் உணவளித்துக்கொண்டே போனாள். ஒருநாள் அந்நகரிலிருந்த சிறைச்சாலைக்குள் நுழைந்தாள். அதனுள் தண்டிக்கப்பட்டிருந்த எளியவர்களைக் கண்டு அவள் மனம் இளகியது. "நீங்களெல்லாம் ஏன் இங்கே அடைக்கப்பட்டிருக்கிறீர்கள்?" என்று கேட்டாள்.

Koviloor Digital Library

"நாங்களெல்லாம் குற்றவாளிகள். குற்றம்செய்தால் அரசர் தண்டிக்காமல் விடுவாரா? அதனுல்தான் இங்கே துன்பப்படுகிருேம்."

"ஐயோ பாவம்! நீங்கள் ஏன் குற்றம் செய்ய வேண்டும்? திருடுவதும், கொலை செய்வதும் பெரும் பாவ மல்லவா? அறியாமையால் இவற்றைச் செய்து இவ்வாறு துன்பப்படுகிறீர்கள். இனி இச் செயல்களைக் கனவிலும் கருதாதிர்கள்."

"தாயே! நாங்கள் அறியாமையால் குற்றம் செய்தோம் என்பதை ஒப்புக்கொள்ளுகிருேம். ஆனுல் அதைக்காட்டிலும் சிறந்த வேறு காரணம் என்ன தெரியுமா? வயிற்றுக்கில்லாததுதான். வயிற்றுக்கில்லாக் கொடுமை ஏற்பட்டபொழுது நாங்கள் எதையேனும் எண்ணிப்பார்க்கநேரமேது? இல்லாவிட்டால் விளக்கைப் பிடித்துக்கொண்டே கிணற்றில் விழுவோமா?"

குற்றவாளிகள் கூறிய இம்மொழிகள் மணிமேகலை யின் உள்ளத்தை உருக்கிவிட்டது. எல்லோருக்கும் வயிருர உணவளித்தாள். யாவரும் உண்டு களித்தார்கள். இதைக்கண்ட சிறைக் காவலாளிகள் வியப்படைந்து ஓடோடியும் சென்று அரசனிடம் இச்செய்தியைத் தெரிவித்தார்கள்.

அரசன் மணிமேகலையை வரவழைத்து "அம்மா நீ வைத்திருக்கும் பிச்சைப் பாத்திரத்தைக்கொண்டு ஏழை களுக்குச் சோறளிக்கும் செய்தியைக் கேள்விப்பட்டு வியப்படைந்தேன். நான் செய்யவேண்டிய கடமையைத் தெரிவித்தால் அவ்வாறே செய்வேன்" என்ருன்.

"அரசரே! நான் தெரிவிப்பது உம்மால் செய்தற்கு எளிது. ஏழைகள் வறுமைக் கொடுமையால் குற்றம் செய்திருர்கள் என்பதையறிந்தேன். அவர்கள் சிறைச்

Koviloor Digital Library

சாலையில் வாடுகிறார்கள்! அச் சிறைச் சாலையை அறச் சாலையாக மாற்றிவிடவேண்டும். இதுவே நான் உம்மிடம் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்" என்றாள்.

அரசன் மணிமேகலையின் விருப்பப்படியே சிறைச் சாலையை அழித்து, அதை அறச்சாலையாக மாற்றினான். அச் சாலையில் ஏழைகள் பலர் உணவு பெற்று உண்டு களித்தார்கள். மணிமேகலை கோடிக்கணக்கான ஏழைகளுக்கு உணவளித்தாள்.

மணிமேகலை அறச்சாலையில் ஏழைகளுக்கு உணவளித்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுது காயசண்டிகை வடிவத்துடனேயே இருந்தாள். அப்பொழுது காஞ்சனன் என்பவன் அங்கு வந்தான். தன் மனைவி காயசண்டிகைக்கு முனிவரளித்த சாபம் முடிந்து பல நாட்களாகியும் தன்னிடத்திற்கு வராததால் அவளைத் தேடிக்கொண்டு வந்தான். மணிமேகலையைக் கண்டதும் அவள்தான் தன் மனைவியென்று அகமகிழ்ந்தான்.

காஞ்சனன் அருகிற்போய், "பெண்ணே! நீ கையில் ஒரே பாத்திரத்தை வைத்துக்கொண்டு பலருக்குச் சோறளிப்பதைக் கண்டு நான் பெரிதும் வியப்படைகிறேன். உன்னைத் துன்பப்படுத்திய பசிநோய் போய்விட்டதா? அப்பசியைத் தொலைப்பதற்காகத் தேவர்கள் இப் பாத்திரத்தை உனக்குக் கொடுத்தார்களோ?" என்று அன்பு தோன்றக் கனிவுடன் கேட்டான்.

மணிமேகலை அவன் மொழிகளை மதிக்காமல் அவனை விட்டு விலகித் தனக்காக நின்றுகொண்டிருக்கும் உதயகுமரன் அருகிற்சென்றாள்.

ம்ணிமேகலை தன்னை ஏமாற்றிவிட்டாள் என்பதால் ஆத்திரங்கொண்ட உதயகுமரன், எப்படியாவது அவளைக் கைப்பற்றித் தேரிலேற்றிப் போய்விடவேண்டுமென்ற

Koviloor Digital Library

உறுதியுடன் அறச்சாலைக்கு வந்து நின்றுகொண்டிருந்தான். அவன் நிலையை ஒருவாறுணர்ந்த மணிமேகலை அவனுக்கு அறிவு கொளுத்தவேண்டுமென்று எண்ணித் தானே அவனருகிற் சென்றாள்.

"இளவரசரே! இதோ இருக்கும் இக் கிழவியைப் பார்த்தீரா! இவள் இளமையில் எவ்வளவு அழகுடன் இருந்திருப்பாள். இவளுடைய கருநிறக்கூந்தல் இப்பொழுதுப் பஞ்சு போல் வெளுத்துவிட்டது! முத்துப் போன்ற பற்களெல்லாம் விழுந்து இவள் முகம் அழகில்லாமற் போனதைக் கண்டீரா! சேற்கெண்டையெனவும் வேலாயுதம் எனவும் வருணிக்கப்படும் கண்கள் பஞ்சடைந்து போயிருப்பதைப் பாரும்! தழுதழுப்பான தசையெல்லாம் வற்றித் தோல் சுருங்கித் தொங்குவதை நோக்குவீர்! இளமையில் அழகாய் ஒளிவீசும் உறுப்புக்களெல்லாம் முதுமையில் காண்பதற்கே வெறுப்படையும்படி மாறிவிடுகின்றன. இத்தகைய உடம்பின்மீது ஆசைகொண்டு இங்கு வந்து நிற்பது உமக்கு அடுக்குமா? என்னை விரும்பிவிணே இங்கு வந்து நிற்கவேண்டாம். அரண்மனை போய்ச்சேரும்" என்று அறிவுரை கூறிப் போய்விட்டாள்.

இதைக் காஞ்சனன் பார்த்தான், அவன் உள்ளத்தில் சினமுண்டாயிற்று. "இவள் என்மொழிகளைப் பொருட்படுத்தாமல் போய்விட்டாள். அவனிடம் போய் நீதி பேசுகிறாள். இவளுக்கு அவன் ஆசை நாயகன் போலிருக்கிறது. இவள் பசி நீங்கியதும் நமதிருப்பிடத்திற்கு ஏன் வரவில்லை யென்பதற்கு இப்பொழுதன்றோ காரணம் விளங்குகின்றது! நல்லது. இன்றிரவு இவள் ஆசை நாயகனை எமனுலகிற்கு அனுப்பிவிடுகிறேன். அதன் பிறகு இவள் என்ன செய்வாளென்று பார்க்கிறேன்" என்று மிகுந்த ஆத்திரத்துடன் கறுவினான். பிறகு, பாம்பு புற்றில் அடங்கியிருப்பதைப்போல, அவ்வறச் சாலையில் ஒளிந்துகொண்டிருந்தான். அவன் கையில் ஒரு கத்தி பளபளவென்று மின்னியது.

Koviloor Digital Library

17. உதயகுமரன் முடிவு

உதயகுமரன் காயசண்டிகை வடிவத்துடன் வந்து தன்னுடன்பேசிய மணிமேகலையைத் தெரிந்துகொண்டான். காஞ்சனன் அவளுக்குத் தெரிந்தவனுயிருக்க வேண்டுமென்று நினைத்தான். 'இப்பொழுது மணிமேகலை அறச்சாலையினுள் போய்விட்டபடியால் நாம் திரும்பிச் செல்வதே நல்லது. இன்று நள்ளிரவில் இங்கு வந்து மணிமேகலையின் மனக்கருத்து யாதென்று அறிந்துவிட வேண்டும்' என்று தன் மனத்துள் முடிவுசெய்துகொண்டு இருப்பிடம்போய்ச் சேர்ந்தான். மணிமேகலை அறச்சாலையிலுள்ள சம்பாபதிக் கோயிலில் தங்கியிருந்தாள்.

எல்லோரும் உறங்கிய பிறகு உதயகுமரன் புறப்பட்டான். எவருமறியாமல் உலக அறவியை அடைந்தான். பாம்புப் புற்றுக்குள் நுழைகிறவனைப்போல, அறச்சாலைக்குள் சென்றான். காஞ்சனன் உதயகுமரனைக் கண்டான். உடனே சினம் பொங்கியெழுந்தது; 'உதயகுமரன் காயசண்டிகையை நாடியே வருகிறான்' என்று அவன் நினைத்தான். கைவாளுடன் கடுகி நடந்தான். வாளை ஓங்கி உதயகுமரனை ஒரே வெட்டாக வெட்டிக் கீழேதள்ளினான். உதயகுமரன் கீழேவிழுந்து துடித்து மாண்டான்.

காஞ்சனன் உடனே உள்ளிருக்கும் காயசண்டிகையை அழைத்தேக வேண்டுமென்னும் பரபரப்புடன் உட்சென்றான். அப்பொழுது அங்கிருக்கும் ஒரு தேவதை, 'காஞ்சனா! போகாதே! நில்! உள்ளிருப்பவள் உன் மனைவி காயசண்டிகையல்லள்; மணிமேகலை. இளவரசனுக்கஞ்சி இவ்வுருவுடன் இருக்கிறாள். உன் மனைவி பசி தணிந்து பறந்துசெல்லும் பொழுது விந்தாகடிகை என்னும் தேவதையால் விழுங்கப்பட்டு விட்டாள். ஆதலால்

Koviloor Digital Library

இனி அவளைப் பார்க்க முடியாது. ஆராய்ந்து பாராது ஆத்திரத்தில் அறிவின்றி உதயகுமரனைக் கொன்று விட்டாய். அதைப் பற்றி நீ கவலை கொள்ளாமல் உன்னிடம் போய்ச்சேர்" என்றுரைத்தது.

காஞ்சனன் வருத்தத்துடன் அவ்விடத்தைவிட் டகன்றான்.

17. மணிமேகலை சிறைப்படல்

சூம்பாபதிக் கோயிலிலிருந்து மணிமேகலை காலையில் எழுந்தாள். உதயகுமரன் வெட்டுண்டு கீழே மாண்டு கிடப்பதைக்கண்டு மனம் பதறினாள்; கண்ணிருகுத்தாள். பிறகு அங்குள்ள கந்திற் பாவையால் உதயகுமரன் இறந்ததற்குரிய பழவினையை அறிந்தாள்,

அரசனுக்கு இளவரசன் இறந்த செய்தி எட்டியது. அவன்மனம் மிகவும்வருந்தியது என்று சொல்லவேண்டிய தில்லை. ஆயினும் வருத்தத்தை விட சினமே மிகவும் கொண்டான். 'சோழர் மரபுக்கே இழுக்கை யுண்டாக்கிய இவன் உடம்பை என் முன் கொண்டு வரவேண்டாம். இடுகாட்டிற் சேர்த்து அடக்கம் செய்யுங்கள்' என்று கட்டளை யிட்டான். அரசன் விருப்பப்படியே உதய குமரன் உடம்பு அடக்கம் செய்யப்பட்டது.

உதயகுமரன் இறந்ததற்குக் காரணம் மணிமேகலை தான் என்று தெரிய வந்தது. ஆதலால் அவளைச் சிறையி லடைக்கும்படி அரசன் உத்திரவிட்டான். அவ்வாறே மணிமேகலை சிறைப்பட்டாள்.

உதயகுமரனின் தாய் இராசமாதேவி, தன் மகன் இறந்ததால் மனம் பதறி வாடினாள். அவன் இறந்ததற்கு மணிமேகலை காரணமென்று அறிந்ததும் துயரமெல்லாம் அவள் மீது வெறுப்பாக மாறியது. ஆதலால் அவளைத் துன்புறுத்தவேண்டுமென்று நினைத்தாள். உடனே அரச

Koviloor Digital Library

னிடம் சென்று, 'அரசே! மணிமேகலையைச் சிறையில் வைத்திருப்பது சரியன்று; அவளை விடுவித்து என்னிடம் அனுப்புங்கள்' என இரக்கங் காட்டுவதுபோல் தெரிவித்தாள். அரசன் அவள் விருப்பப்படியே மணிமேகலையை விடுதலை செய்து அனுப்பினான்.

இராசமாதேவி மணிமேகலையைப் பைத்தியக்காரியாக்க வேண்டுமென்று முதலில் நினைத்து, மயக்க மருந்தைக் கொடுத்தாள். மணிமேகலை அதை மகிழ்வுடன் சாப்பிட்டாள். ஆனால் அம்மருந்தால் அவளறிவு மாறவில்லை.

பிறகு, இராசமாதேவி ஒரு இளைஞனைக் கூப்பிட்டு 'நீ மணிமேகலையிடம் போய் மகிழ்வோடு பேசியிருந்து விட்டு வந்து, அவள் உன்னை விரும்பினாள் என்று எல்லோரும் அறியச் சொல்' என்று சொல்லியனுப்பினாள். அவன் அவ்வாறே ஆவலோடு மணிமேகலையிருந்த இடத்திற்குப் போனான். அவள் இதையுணர்ந்து மந்திரத்தைச் சொல்லி ஆண் வடிவத்துடன் இருந்தாள். வந்த இளைஞன் பயந்து வாய்பேசாமல் ஓடிவிட்டான்.

அதன்பிறகு 'உதயகுமரனை மயக்கிக்கொன்ற இவளை எவ்வாறேனும் கொல்லுவேன்' என்று கோபங் கொண்ட இராசமாதேவி, மணிமேகலைக்கு ஏதோ நோயினால் உணவு செல்லவில்லை, என்று சொல்லி, எவரும் போகாத அறையில் அடைத்து வைத்தாள். மணிமேகலை உணவில்லாமல் இறந்து போகவேண்டும் என்பது அவள் கருத்து. ஆனால் மணிமேகலை பசி யெடுக்காத மந்திரத்தைச் சொல்லி உடம்பு வாடாமல் இருந்தாள்.

இதைக் கண்ட இராசமாதேவி திடுக்கிட்டாள். மூன்று நாட்களாகியும் மணிமேகலை பசிக் களைப்பின்றி யிருப்பதால் அவள் தெய்வத் தன்மையுடையவள் என்று

Koviloor Digital Library

இராசமாதேவி நம்பினுள். இத்தகையவளுக்குத் தீமை செய்ததால் கட்டாயம் தனக்கு ஏதேனும் கேடு நேரும் என்று அஞ்சினுள். ஆதலால், நடுக்கத்துடன், 'அம்மா! மகனையிழந்த மயக்கத்தால் அறிவிழந்து உன் பெருமை யுணராது தீமை செய்ய முயன்றேன். என்னை மன்னிக்க வேண்டும்' என்று வேண்டிக் கொண்டாள்.

மணிமேகலை அவள் வேண்டுகோளை ஏற்றுக் கொண்டு 'அரசி! மகனிறந்ததற்காக வருந்தவேண்டாம், அவன் இவ்வாறு இறந்ததற்குப் பழவினையே காரணம். நான் முற்பிறவியில் அவனுக்கு மனைவியாயிருந்தேன். அதனுலாகிய தொடர்புதான் இப்பொழுது நேர்ந்த செயல் களுக்குக் காரணம். நீ அறம் செய்து வாழ்க!' என்று அறிவுரை கூறினுள்.

19. புண்ணியராசன்

மாதவி, சுதமதி ஆகிய இருவரும் அறவண அடிகளை அழைத்துக்கொண்டு இராசமாதேவியைக் காண வந்தார்கள். இராசமாதேவி அடிகளை எதிர்கொண்டு அழைத்துவந்து உட்காரவைத்து உபசரித்தாள். அறவண வடிகள் அங்கிருந்த எல்லோருக்கும் உபதேசமொழிகளைச் சொன்னுர்.

மணிமேகலை அங்கிருந்த எல்லோரையும் பார்த்து, "நான் இங்கிருந்தால் இவ்வூரிலுள்ள எல்லோரும் என்னைப் பார்த்து, 'உதயகுமரனைக் கொன்றவள்' என்று பழித்துப் பேசுவார்கள். ஆகையால் நான் இங்கிருக்க விரும்பவில்லை." என்று சொல்லி யாவரிடத்திலும் விடை பெற்றுக்கொண்டு ஆபுத்திரன் பிறந்துள்ள நாட்டுக்குச் சென்றுள். அங்கே போனதும் அவள் ஒரு சோலையில் இறங்கி, அங்குள்ள ஒரு முனிவரிடம் 'இந்த ஊரின் பெயர் யாது?' என்று கேட்டாள்.

Koviloor Digital Library

"அம்மா! நாகபுரம் என்பது இவ்வூரின் பெயர். புண்ணியராசன் என்னும் சிறந்த மன்னன் இவ்வூரை அரசாளுகிறான். இப்பொழுது இங்கு அவன் வரக்கூடும்" என்று தெரிவித்தான்.

முனிவன் மொழிப்படியே புண்ணியராசன் வந்தான். அவனுடன் அவன் மனைவியும் பரிவாரமும் வந்தனர். அரசன் தருமசாவகன் என்னும் அம்முனிவனை வணங்கினான். பிறகு அங்கிருந்த மணிமேகலையைக் குறித்து யாரென்றறியத் தன் பிரதானியிடம் கேட்டான். அப்பிரதானி முன்னமேயே மணிமேகலையை அறிவான். ஆதலால், அவள் பெருமையை விவரமாய் எடுத்துரைத்தான். புண்ணியராசன் அவளை மகிழ்வுடன் வணங்கினான்.

மணிமேகலை அவனை நோக்கி, "அரசே! நீர் இப்பொழுது செல்வச் சிறப்பினால் மயங்கியிருக்கிறீர். சில உண்மைகளை உரைக்கிறேன். கேளும். முற்பிறவியில் நீர் ஆபுத்திரனாய் இருந்தீர். அப்பொழுது உமது கையிலிருந்த பிச்சைப் பாத்திரந்தான், இப்பொழுது எனது கையிலிருக்கிறது. இதை மறந்தாலும் இப்பிறவியில் பசுவின் வயிற்றிற் பிறந்தீரே, அதையாகிலும் நினைவில் வைத்துக்கொண்டீரா? அது போகட்டும், நீர் மணிபல்லவத் தீவிலுள்ள புத்த பீடிகையைக் காண்பீராயின் உமது பழைய பிறவியை நன்கறிவீர். ஆதையால் அங்கு வந்து சேர்வீராக" என்று தெரிவித்துவிட்டு வான்வழியாகக் கிளம்பி மணிபல்லவத்தை யடைந்தாள்.

புண்ணியராசனும் மணிபல்லவம் வந்து சேர்ந்தான். மணிமேகலை அவனை வரவேற்று அழைத்துக்கொண்டு போய்ப் புத்தபீடிகையைக் காட்டி வணங்கச் செய்தாள். புண்ணியராசன் புத்த பீடிகையை வணங்கித் தனது முற்பிறவியை யுணர்ந்தான்.

Koviloor Digital Library

அப்பொழுது தீவதிலகை அங்கு வந்தாள்; மணி மேகலையைக் கண்டு மகிழ்ந்தாள். புண்ணிய ராசனிடம் அவனுடைய முற்பிறவியின் உடம்பைப் பற்றிய விவரம் அறிவித்து, எலும்புக் கூட்டைக் காட்டினுள். பிறகு, "அம்மா! காவிரிப்பூம் பட்டினத்தைக் கடல் புகுந்து அழித்துவிட்டது. அரசன் முதலிய யாவரும் வேறிடம் சென்று வாழ்கிறுர்கள். மாதவி, சுதமதி முதலியோர் வஞ்சிமா நகருக்குப் போய்விட்டார்கள்" என்று மணி மேகலையிடம் தெரிவித்தாள்.

இச் செய்தியைக் கேட்ட மணிமேகலை மனம் வருந்தினுள். உடனே புண்ணிய ராசனை அவன் நாட்டிற்குப் போகும்படி அனுப்பிவிட்டு, வான்வழியாகப் புறப்பட்டு வஞ்சிமா நகரையடைந்தாள்.

20. மணிமேகலை தவஞ்செய்தல்

மணிமேகலை வஞ்சிமா நகரை யடைந்ததும் தன் தாயாகிய கண்ணகியையும், தந்தையாகிய கோவலனையும் காணவேண்டுமென்று அவாக்கொண்டாள். ஆதலால் அங்குள்ள கோயிலுக்குச் சென்று அவர்கள் வடிவத்தை கண்டு வணங்கினுள்.

அதன் பிறகு மாதவி முதலியோரைக் காண்பதற்காக நகரினுள் நுழைந்து சென்றுகொண்டிருந்தாள். அப்பொழுது அங்கோரிடத்தில் கோவலனுடைய தந்தையாகிய மசாத்துவானைக் கண்டாள். கண்டதும் ஆவலுடன் அவனிடம் சென்று, தான் துறவு கொண்டது முதல், காவிரிப்பூம் பட்டினத்தைக் கடல் கொண்டது வரையில் எல்லாச் செய்திகளையும் எடுத்துரைத்தாள்.

மாசாத்துவான் அன்புடன் அவளைப் பார்த்து, "மணிமேகலை; உன்னைக் கண்டது பற்றி மகிழ்ச்சியடைகிறேன். கோவலன் இறந்த பிறகு நான் துறவியாகி

Koviloor Digital Library

இங்கேயே இருக்கிறேன். உன் செய்திகளை யெல்லாம் அறவணடிகளால் அறிந்திருக்கிறேன். அறவணடிகள், மாதவி, சுதமதி ஆகிய எல்லோரும் இப்பொழுது காஞ்சி மாநகரில் இருக்கிறார்கள். அறவணடிகள் காஞ்சிக்குச் சென்றபொழுது இவ்விருவரும் கூடவே போய்விட்டார்கள். நீ கையில் வைத்திருக்கும் பிச்சைப் பாத்திரத்தின் பெருமையையறிய நான் மிகவும் வியப்படைகிறேன். காஞ்சிமா நகரில் மழையில்லாமல் பஞ்சமேற்பட்டிருக்கிறது. நீ அவ்விடம் போனால் இப்பாத்திரத்தைக் கொண்டு பல உயிர்களைக் காப்பாற்றலாம்" என்று சொன்னான்.

மணிமேகலை உடனே மசாத்துவானிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு வான்வழியாகப் புறப்பட்டுக் காஞ்சி மாநகரஞ் சேர்ந்தாள். அங்குப் பசியால் மெலிந்த உயிர்களுக்கெல்லாம் வேண்டிய உணவளித்து அவர்கள் துன்பத்தைப் போக்கினாள்.

இந்நிகழ்ச்சி ஊரெங்கும் பரவியது. அறவணடிகள் முதலியோருக்கும் இச்செய்தி எட்டியது. உடனே அறவணடிகள் மாதவி சுமதியுடன் மணிமேகலையினிடத்திற்கு வந்தார். மணிமேகலை அவர்களை வரவேற்று வணங்கியுபசரித்தாள்.

பிறகு அறவணடிகள் பௌத்த சமய உண்மைகளை மணிமேகலைக்கு உணர்த்தினார். அம்மொழிகளை ஐயந்திரிபற உணர்ந்த மணிமேகலை, தன் பிறவித்துன்பம் ஒழிவதற்காக அந்நகரத்திலேயே தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தாள்.